

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

‘MARTI’ nin yazarından...

Richard Bach Hipnozcu

A watercolor illustration featuring several stylized flowers with yellow and orange petals and dark brown centers. Two small purple butterflies are also depicted. The background is a light blue wash.

HÍPNOZCU

Yayın No : 035

1. Baskı : Eylül, 2009

ISBN : 978-975-6006-34-4

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Türkçesi
Cihat TAŞÇIOĞLU

Editör
Nazlı Berivan AK

Halkla İlişkiler Sorumlusu
Deniz MAT

Kapak Tasarım
Mineral Tasarım

Dizgi & Sayfa Düzeni
Merdiven Tanıtım
(0.312) 232 30 88

Baskı
Presmat Matbaa Ltd. Şti.
(0.312) 397 16 31

Yayın
A.P.R.I.L. Yayıncılık
Karanfil Sok. 12/6 Kızılay/ANKARA
Tel: (0312) 418 57 09 Fax: (0312) 418 04 79
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

HİPNÖZCU © 2009 A.P.R.I.L. Yayıncılık
HYPNOTIZING MARIA © RICHARD BACH
Bu kitabın yayın hakları **DİLEK KAYI TELİF HAKLARI AJANSI** aracılığı ile alınmıştır.

Her türlü yayın hakkı **A.P.R.I.L. Yayıncılık'a** aittir. Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb. ler yayınevinin izni olmadan kopya edilemez.

HİPNOZCU

RICHARD BACH

Türkçesi
Cihat TAŞÇIOĞLU

1

Jamie Forbes hava araçları uçurur. Zamanında üniversiteyi bırakıp pilot brövesi aldığından beri önemseyerek yaptığı şey budur. Bir şeyin kanatları mı var; o şeyi sever.

| 5

Hava Kuvvetleri'nde savaş uçakları uçurdu; politik oyunlara, ek görevlere ve arada sırada uçmaya zaman olmamasına fazla aldırmadı. Ordu bir öneri getirince erken emekli oldu.

Sivil havayolları onu almadı. Bir kez başvuru yaptı ve pilotluk sınavındaki sorular elenmesine neden oldu.

1. Bir seçim yapmanız gerekse ağaç mı olursunuz, taş mı?

2. Hangi renk daha iyidir: Kırmızı mı, mavi mi?

Uçmayla ilgili olmadıkları için bunlara yanıt vermedi.

3. Ayrıntılar önemli midir?

"Elbette önemli değildir," dedi. "Önemli olan, yere her seferinde güvenli şekilde ulaşmaktır. Ayakkabılarınızın boyalı olup olmadığını kim önemser?"

Sınavı yapan kişi gözlerinin içine bakıp, "Biz önemseriz," deyince yanlış yanıt verdiğini anladı.

6 | Ama havacılıkta savaş ya da yolcu jeti uçuşmanın dışında yapılacak çok şey vardı. Tarifesiz uçuşlar, şirket uçuşları, manzara turizmi uçuşları vardı; ilaçlama, hava gösterisi, hava fotoğrafçılığı, hava taşımacılığı, boru hattı devriye işleri vardı; reklam pankartı ve planör çekme, paraşütçüleri belli yüksekliğe çıkarıp atlatma işleri vardı; hava yarışçılığı, televizyonlar için haber uçuşları, trafik haberciliği, polis görevleri, test uçuşları, taşımacılık ve eski iki kanatlılarla yapılan filmlerde çalışma olanağı vardı. Ve elbette her zaman uçuş dersi vermek mümkündü.

O işlerin hepsini hayatı boyunca yaptı. Son yıllarda uçuş öğretmenliği yaptı ve iyi bir eğitmen oldu ki, yaygın bir deyişe göre en iyi eğitmenler saçlarının renginden belli olurdu.

İhtiyarın teki olduğu ya da öğreneceği bir şey kalmadığı için değil. On iki bin uçuş saatine ulaşana kadar onyıllar boyunca yalnız uçmaktan nasibini almıştı. Bu uçuş saati ne çok fazlaydı, ne de çok az. Jamie Forbes'in alçakgönüllülüğü öğrenmesine yetmiştii ancak.

Ama içten içe o hâlâ, küçük ellerine geçirdiği her şeyi uçurma isteğiyle heyecanlanan bir çocuktuktu.

Öyle olmalıydı, çünkü geride kalan Eylül ayında yaşanan bir olayda durumu kurtaran o duyuydu. Olanların kimileri için önemi yoktu, ama kimilerinin de benim örneğimde olduğu gibi hayatını değiştirecekti. Bu sayfayı okumakta olduğunuza göre, siz de onlardan biri olabilirsiniz.

2

8|

Jamie Forbes o zaman bunun bir rastlantı olduğunu düşünmüştü. Bir Beech T-34 ile Washington eyaletinden Florida'ya dörder saatlik dört etap halinde on altı saat uçarak kışı yaza çevirecek ve eğitmenlik işini tüm yıla yayacaktı.

Bilmeyenler için T-34'ün Hava Kuvvetleri'nin Hava Harp Okulu'nda kullanacak kadar güvendiği ilk uçak olduğunu söylemek gerek. Düşük kanatlı, 225 beygirlik tek motorlu, önlü arkalı iki koltuğu olan, pervaneli, parlak alüminyum renkli bir uçaktı. Kokpit savaş uçakları tarzında düzenlendiğinden, eğitmen-uçucu arasındaki alışveriş yeni pilotlara kolaylık sağlıyordu.

Jamie zamanında ordu eğitimi alır, kontrol listelerini, Mors kodlarını ve aerodinamik kurallarını ez-

berlerken, aradan yıllar geçtikten sonra aynı uçağın, sivillerin ihtiyaç fazlası ordu taşıtlarına el attığı zaman yaptığı şekilde epey yenilenip süslenmiş bir örneğine sahip olacağını aklının kenarından bile geçirmemişti.

Onun T-34'ünün 300 beygirlik bir Continental motoru, üçlü pervanesi ve uçağın imal edildiği yıllarda henüz icat edilmemiş olan navigasyon cihazlarıyla donatılmış bir kumanda paneli vardı. İyi tasarlanmış bir uçak, kıymetli bir makineydi.

Jamie o sabah Seattle'den Idaho'daki Twin Falls'a yalnız başına uçmuştu. Öğlen saatlerinde Twin Falls'dan havalanmıştı, şimdi Ogden ve Rock Springs üzerinden North Platte, Nebraska'ya doğru yol alıyordu.

| 9

Olay North Platte'ye bir saat uzaklıkta, Cheyenne'nin yirmi dakika kuzeyinde yaşandı.

"Galiba öldü!"

Telsizden gelen bir kadın sesiydi. "Beni duyan kimse var mı? *Galiba kocam öldü!*"

Küçük havaalanlarının kullandığı frekans olan 122.8 megasaykl üzerinden çağrı yapan kadının sesi yüksek ve anlaşılır netlikteydi; öyleyse fazla uzakta olamazdı.

Ve ona yanıt veren yoktu.

"Bunu yapabilirsin, Bay Forbes." Hafif Güney aksanı olan o unutulmaz ses sakın ve sabırlıydı.

Jamie büyük bir şaşkınlıkla, "Bay Dexter?" dedi. Kırk yıl önceki uçuş hocası ve onun asla unutmayacağı sesi. Aynadan geriye göz atıp kokpitin arkasını kontrol etti. Boştu elbette.

Önde gürültüyle ve pürüzsüz çalışan motorunkinden başka ses duyulmuyordu şimdi.

"Tanrım, birisi bana yardım etsin! Öldü!"

Jamie mikrofonun düğmesine bastı.

"Ölmüştür belki, han'fendi," dedi. "Ama ölmemiş de olabilir. Uçağı onsuz uçurabilir misiniz?"

10|

"*Hayır, uçuramam, hayatımda hiç uçak kullanmadım!* Juan öteki kapıya dayanmış halde... Kıpırdamıyor!"

"Onu yere *indirsek* iyi olur," dedi Jamie çoğul konuşmaya özen göstererek, çünkü kadının sonraki sözünün ne olacağını biliyordu.

"Ben bir uçak uçuramam!"

"Pekâlâ. Öyleyse onu siz ve ben yere birlikte indiririz."

Pilot devre dışı kalınca bir yolcunun kontrollere geçmesi hemen hemen hiç gerçekleşmeyecek bir durumdu. Ama olaya dahil olan herkesin şansına, uçmak için güzel bir gündü.

"Kontrollerin nasıl çalıştığını biliyor musunuz, han'fendi?" diye sordu Jamie. "Direksiyonu hareket ettirmeyi, kanat açılarını korumayı falan yani."

“Evet.”

Bu durumu kolaylaştıracaktı.

“Kanat düzeylerini şimdilik koruyun.”

Sonra ona ne zaman, nereden havalandıklarını ve nereye gitmekte olduklarını sordu, ardından doğuya yöneldi ve bir dakika sonra saat 10 yönünden, biraz alçak irtifadan T-34’ün soluna doğru gelen Cessna 182’yi gördü.

“Bizi biraz sağa döndürün,” dedi. “Sizinle göz teması kurdum.”

Uçak istediği dönüşü yapmazsa göz temasını hepten kaybedecekti, ama kumar oynamış ve kazanmıştı; kanat hafifçe eğildi.

| 11

“Şimdi sağınıza bakarsanız...”

Kadın baktı ve ona el salladı.

“Artık her şey yoluna giriyor,” dedi Jamie. “Sizi bir havaalanına yönlendirelim ve yere indirelim.”

Kadın, “Uçmayı bilmiyorum ki!” diye bağırdı ve kanatlar T-34’e doğru sert bir açı yaptı.

Jamie açısını ve hızını onunkine uydurunca iki uçak birlikte süzölmeye başlamıştı. “Bu sorun olmayacak, han’fendi,” dedi. “Ben uçuş eğitmeniyim.”

“Tanrı’ya şükürler olsun!” Uçak daha da sert bir açıyla düştü.

“Tuttuğunuz o çemberi biraz sola döndürebilirsiniz. Fazla sertçe değil, yavaşça ve biraz sola.”

Kadın önüne baktı, direksiyonu söylendiği şekilde çevirdi ve Cessna'nın kanatları dengelendi.

"Çok iyi yaptınız," dedi Jamie. "Daha önce uçmadığınızdan emin misiniz?"

"Juan'ı uçarken çok izledim." Kadının sesi şimdi daha sakindi.

"Eh, epey iyi izlemişsiniz öyleyse." Bu durumda gaz ve Cheyenne'deki havaalanına yönelene dek sola manevra yapmasını sağlayacak dümen pedallarının yerini biliyordu.

"Adınız nedir, han'fendi?"

12 | "Korkuyorum," dedi kadın. "*Bunu yapamayacağım!*"

"Buna takılıp kalmayın. O uçağı beş dakikadır uçuruyorsunuz ve bunu gerçekten iyi yapıyorsunuz. Sakinleşin, gevşeyin; bir kaptan pilot gibi davranın."

"Nasıl davranayım dediniz?" Duymuş, ama kulaklarına inanamamıştı.

"Kaptan pilot olduğunuz dışında her şeyi unutun; siz bir sivil havayolu şirketinin işe aldığı ilk kadın kaptansınız ve yıllardan, uzun yıllardan beri uçuyorsunuz. Uçakta tamamıyla rahat ve olabildiğince mutlusunuz. Mesele küçük bir Cessna'yı böyle güzel bir günde yere indirmek mi? Çocuk oyuncağı!"

Kadın onun aklını kaçırmış olduğunu düşünüyordu olasılıkla. Ne var ki, uçuş eğitmeni olan da oydu. "Çocuk oyuncağı," diye tekrar etti.

“Öyle. Çocukken en sevdiğiniz oyuncağınız hangisiydi?”

Kadın dönüp yüzünde şaşkın bir ifade ve acı çeker gibi bir gülümsemeyle Cessna'nın yan camından ona baktı. Yine de korkularının bir kısmı şaşkınlığın içinde erimişti. *‘Ben ölüme gidiyorum ve adam bana çocukluk oyuncaklarımı soruyor,’* der gibiydi. *‘Yardıma gelecek o kadar insan varken bu çatlakla mı başa kaldım?’*

“Bez ayım olabilir mi?”

Jamie ona gülümsedi. *‘Iyi. Delinin teki olduğumu düşünüyor.’* Bu durumda kadın aklını başına toplaması gereken kişinin kendisi olduğuna karar verecekti ki, bu da sakinleşeceği anlamına geliyordu. “Öyleyse ayıcığa elbise giydirmek kadar kolay olacak.”

| 13

“Adım Maria.” Bunu karşısındaki kişinin normalleşmesine katkısı olacağını umar gibi söylemişti Maria.

Cheyenne havaalanı ufukta bir çizgi halinde belirdi. On beş mil ileride, yani yedi dakikalık uçuş mesafesindeydi. Jamie daha yakındaki küçük bir alana inmek yerine uzun pistleri ve ambulans olanakları nedeniyle Cheyenne havaalanını seçmişti.

“Biraz gaz vermeyi deneyebilir misin, Maria?” dedi. “Senin de bildiğin gibi motorun biraz daha yüksek sesle çalıştığını duyacaksın ve uçak hafif bir tırmanışa geçecek. Şimdi biraz daha gaz ver ve yükselme alıştırması yapalım.”

Ona iniş yaklaşımına çok alçak geçmesi halinde nasıl yükseleceğini hatırlatmak istiyordu. Kadının güvende olduğunu, ne zaman gerekirse gaz verip tekrar yükseklik kazanacağını bilmesi gerekiyordu.

"Gayet iyi gidiyorsun, Kaptan. Doğuştan pilotsun sen."

Sonra kendisi biraz gaz kesti ve uçağın burnu ufkun hemen altına hafifçe aşağıya düşünce birlikte hava trafiği dokusunun yoğun olduğu irtifanın altına indiler.

Kadın uçağının camından ona baktı.

14 | İki uçak havada neredeyse birbirine dokunacak kadar yakındı, ama Jamie'nin uçağı onun yerine uçurmak için yapabileceğı bir şey yoktu. Sözcükleri kullanmak dışında.

"Neredeyse geldik eve," dedi. "Olağanüstü bir uçuş çıkarıyorsun, Maria. On saniye için falan bana doğru biraz dön, ardından uçağı tekrar dengele."

Maria mikrofونun düğmesine bastı, ama bir şey söylemedi. Uçak biraz sağa kaydı.

"Çok iyi. Öteki telsizden kontrol kulesiyle konuşacağım. Merak etme, bu telsizi de dinliyor olacağım. Benimle ne zaman istersen konuşabilirsin, tamam mı?"

Maria başını sallayarak anladığını ifade etti. İki numaralı telsizi Cheyenne'nin frekansına getirdi ve

kontrol kulesine çağrı yaptı: “Merhaba, Cheyenne. Burası Cessna 5407 Yankee.” Kadının uçağının numarası yanında yazılıydı. Kendininkini vermesine ise gerek yoktu.

“Devam edin, Sıfır-Yedi-Yankee.”

“Sıfır-Yedi-Yankee iki kişilik bir uçuş ve sekiz mil kuzeyden iniş için geliyor.”

“Anlaşıldı, Sıfır-Yedi-Yankee. Dokuz numaralı pist için rüzgârı solunuza almış halde yaklaşacaksınız.”

“Wilco,” dedi Jamie. ‘I will comply’, yani ‘İtaat edeceğim’ deyiminin bu kısaltması ona hep komik gelmişti. “Bir şey daha var,” diye devam etti. “Sıfır-Yedi-Yankee bir Cesna 182 ve pilotu devre dışı. Uçağı yolcu idare ediyor, ben de yanında uçup ona yardımcı oluyorum.”

Anlık bir sessizlik oldu. “Tekrar eder misiniz, Sıfır-Yedi-Yankee? Pilota ne oldu dediniz?”

“Kendinde değil. Uçak yolcunun kontrolünde.”

“Anlaşıldı. İniş izni verildi ve pist sizin için açıldı. Acil durum bildiriminde mi bulunuyorsunuz?”

“Olumsuz. Dokuz numaralı piste ineceğiz. Pilot durumu gayet iyi idare ediyor, ama onun için bir ambulansla bir de itfaiye ekibinin bulundurulmasında sakınca yok. Araçları iniş sırasında uçağın gerisinde tutun, olmaz mı? Pilotun tam tekerlekler yere dokun-

mak üzereyken yanı başında ilerleyen bir şeyler görüp dikkatinin dağılmasını istemeyiz.”

“Anlaşıldı. Araçları hareketlendirecek, ama iniş aşamasında uçağın gerisinde tutacağız. Break: Cheyenne bölgesindeki tüm uçaklar havaalanı trafiğinden çıksın. Burada acil durum gelişmesi var.”

“Pilot hanım ve telsizi aktif, Kule. Frekansı iki-iki-sekiz. Kendisiyle o frekanstan konuşacak, bir yandan da sizi dinleyeceğim.”

“Anlaşıldı, Sıfır-Yedi-Yankee. İyi şanslar.”

“Şansın yardımına gerek yok. Pilot gayet iyi gidiyor.”

16 |

Telsizi tekrar öteki frekansa çevirdi. “Havaalanı solunda, Maria. Pist için geniş, ama yumuşak bir dönüş yapacağız. İyice yavaş; acelemiz yok. Gayet kolay olacak senin için.”

Eğitmenin talimatlarıyla yavaş dönüşler yaparak geniş bir yaklaşım rotasından geçtiler.

“Tam burada gazı biraz kesebilir, burnun daha önce yaptığımız gibi ufkun hemen altına hoş ve rahat bir eğimle düşmesini sağlayabilirsin. Uçak sever bunu.”

Maria başını salladı. Adam uçakların bir şeyleri sevmesi üzerine gevezelik yapabiliyorsa, giriştikleri şey ilk anda sandığı kadar tehlikeli olmayabilirdi.

Jamie, “Bu yaklaşımdan hoşlanmazsak tırmanışa

geçer, istersek tüm gün boyu yeni yaklaşımlar dene-
yebiliriz,” dedi. “Ama zaten gayet iyi gidiyorsun ben-
ce. Harikasin.” Ona ne kadar yakıtı kaldığını sormu-
yordu.

İki uçak son pist yaklaşması için hafifçe sağa
kaydı, alabildiğine geniş ve iki mil uzunluğundaki pisti
tam karşıya aldı.

“Yapacağımız şey, yere yumuşacık bir dokunuş;
tekerleklerin her birini pistin ortasındaki geniş beyaz
çizginin iki yanına koyacağız. Çok iyi gidiyorsun, Kap-
tan. Gazı bir santim kadar itip motora biraz güç ver.”

Maria talimatlara gayet iyi, anında ve sakince ya-
nıt veriyordu.

| 17

“Şimdi gazı biraz geri çek. Bu arada söylemeden
geçemeyeceğim, harika bir pilotsun gerçekten. Kont-
rollerin çok yumuşak...”

Uçak yere doğru bir sendeleme yapınca Jamie
onun kanadından birkaç metre uzaklaştı.

“Konumunu koru, tam o çizginin üzerinde uç...
Tamam, işte böyle... Çok iyi. Rahatla. İyice rahatla...
Ayak parmaklarını kıpırdat. Çok iyi. Eski tarz pilotlar
gibi uçuyorsun. Şimdi gazı biraz daha geri çek. İki
santim kadar. Direksiyonu da kendine doğru yedi-
sekiz santim kadar çek. Biraz ağırlaşmıştır, ama öyle
olması gerekiyor. Buradan çok güzel gözükyorsun;
harika bir iniş yapacaksın.”

Tekerlekler pistten bir buçuk metre kadar yukarıdaydı... Bir metre...

"Uçağın burnunun aynen öyle tut ve şimdi gazı tamamen kes."

Tekerlekler piste dokununca kauçuk yanığı mavi dumanlar çıkardı.

"Mükemmel temas," dedi Jamie. "Kusursuz iniş. Artık direksiyonu bırakabilirsin; yerde ona ihtiyacın olmayacak. Yavaşlayıp durana kadar sağ ve sol pedal-larla uçağı düz bir çizgide tut. Pistin neresinde istersen durabilirsin. Ambülans hemen gelecek."

18 | Jamie motora gaz verdi ve T-34, Maria'nın uçağının üstünden tırmanışa geçti.

"İyi inişti," dedi. "Harika bir pilotsun sen."

Maria yanıt vermedi.

Jamie omzunun üzerinden pistteki uçağın arkasından hızla yaklaşan ambülansı izledi. Araç uçakla birlikte yavaşladı ve sonra kapıları hızla açıldı. Kırmızı itfaiye arabası da hemen arkadaydı, ama ona gerek olmayacaktı.

Kontrol kulesi ortalığı düzenlemekle yeterince meşgul olduğundan başka şey söylemedi. Bir dakikaya kalmadan Jamie'nin uçağı North Platte'ye doğru gözden kaybolmuştu.

3

Ertesi sabah North Platte'deki Lee Bird Havaalanı'nın duyuru panosunda gazeteden kesilmiş bir haber asılıydı: *Pilot Kalp Krizi Geçirdi, Uçağı Eşi Indirdi.*

| 19

Jamie kaşlarını çatarak baktı gazete parçasına. Eş sözcüğü *pilotluğu beceremeyen* anlamında kullanılmıştı. İnsanların havada bir sürü bröveli kadın pilot olduğunu ve bunların sayısının her gün arttığını anlaması biraz daha zaman alacaktı.

Manşetin altında muhabir öyküyü dümdüz aktarmıştı. Kocasını uçuş sırasında yerinde yığılıp kalınca 63 yaşındaki Maria Ochoa onunı öldüğünü sanmış, korkuya kapılmış, yardım çağrısında bulunmuş, falan filan...

Sonra Jamie şu satırları okudu:

'Önce uçağı kendi başıma indirebileceğimi bir an bile düşünmedim, ama öteki uçaktaki adam bunu

yapabileceğimi söyledi. Kutsal bildiğim her şey üzerine yemin ederim ki, beni orada, yani havada hipnotize etti. *'Bir kaptan pilot gibi davran,'* dedi bana ve ben de öyleymişim gibi yaptım, çünkü uçmayı bilmiyordum. Ancak uçak güvenle yere indiğinde hipnozdan uyandım.'

Haberin devamında kadının eşinin kalp krizi geçirdiği ve iyileşeceği yazıyordu.

Jamie, *'Kaptan pilot rolü öğrenciler üzerinde işe yarar,'* diye düşündü. *'Her zaman yaradı.'*

Yine de kadının söylediği bir şeye takılmıştı aklı: Hipnotize etmek.

20|

Kahvaltısını yapmak için havaalanının kafeteryasına giderken, hipnoz konusunu düşünüyor, otuz yıl öncesini daha dün yaşamış gibi hatırlıyordu.

4

Büyük Blacksymth'in seyirciler arasından gönüllü istediğinde kendisini seçeceğini umarak en ön sıranın koridor tarafındaki ilk koltuğuna yerleşmişti.

| 21

Gösterinin sonuna doğru sahneye çağrılınca bunun eğlenceli olacağını düşündü, ama hipnotize edilebileceğini, dolayısıyla da gösterinin o bölümü için seçileceğini sanmıyordu. İki kişi, bir kadınla bir erkek daha katıldı orada ona.

Beyaz smokin ve kravatıyla ilk bakışta ayırt edilebilen, dostça bir sese ve tavra sahip olan hipnozcu Blacksymth, yan yana ve yüzleri seyirciye dönük halde durmalarını istedi onlardan. Jamie Forbes sahnenin ortasına en yakın konumdaydı.

Şovmen gönüllülerin arkasında birkaç adım attı, kadının omzuna dokundu ve dengesini yavaşça boza-

cak şekilde çekti. Kadın duruşunu yeniden kazanmak için bir adım geriledi.

Blacksymth aynı şeyi yanındaki adama da yaptı, o da aynı tepkiyi verdi.

Forbes farklı davranmakta kararlıydı. Hipnozcu-
nun eli omzuna dokunduğunda, adamın gönüllülerden
birinin sahnede yıkılmasından şova yönelik fazla şey
çıkaramayacağına güvenerek geriye doğru biraz eğil-
di.

Blacksymth onu hemen yakaladı ve diğer gönül-
lülere teşekkür ederek onları alkışlarla yerlerine gön-
derdi.

22 |

İş biraz fazla ileri gitmeye başlamıştı. Salondaki
sesler dinmeye yüz tutarken Jamie, “Üzgünüm, ama
ben hipnotize edilemem,” diye fısıldadı.

“Öyle mi?” dedi sahnenin sahibi yumuşak bir ses-
le. “Öyleyse bu gezegende işiniz ne?”

Hipnozcu başka şey söylemeden öylece durdu ve
Jamie Forbes’e gülümsemeye koyuldu. İzleyicilerden
belli belirsiz bir gülüşme sesi yükseldi; o zavallı dene-
ğe ne olacaktı şimdi?

Aynı anda gönüllü, hipnozcu için üzölmeye baş-
lamış, yine de yürüyüp sahneden inmek yerine, oyuna
katılmaya karar vermişti. Adamı uyarmıştı, ama izle-
yicilerin önünde de mızıkçılık yapacak hali yoktu.

Hipnozcu herkesin duyabileceği kadar yüksek bir
sesle, “Adınız nedir, efendim?” diye sordu.

“Jamie.”

“Daha önce tanışmış mıydık, Jamie? Bu akşamdan önce birbirimizi görmüş müydük?”

“Hayır, efendim. Görmedik.”

“Öyleyse şimdi sizinle akıllarımızın içinde ufak bir gezinti yapalım. Önümüzdeki yedi basamağı görüyorsunuz. Sizinle o basamakları birlikte ineceğiz. Aşağı, daha aşağı, derine, daha derine...”

Jamie Forbes daha önce basamakların farkına varmamıştı. Plastikten ya da balsa ağacından yapılmış olmalıydılar ve taşla benzeyecek şekilde boyanmışlardı herhalde. Jamie şimdi yanında hipnozcuyla basamakları teker teker iniyordu. Gönüllü olan kişi sahnenin altına doğru inerek yavaş yavaş gözden kaybolurken izleyicilerin şovu nasıl takip edebileceğini düşündü, ama sonra bunun Blacksymth'in sorunu olduğuna karar verdi. Aynalarla bir numara yapıyor olmalıydı.

| 23

Basamakların ulaştığı yerde ağır bir ahşap kapı vardı. Blacksymth ondan kapının ötesine geçmesini istedi ve söyleneni yapınca arkasından kapattı. Jamie'nin gördüğü şeyleri izleyicilere tarif eden sesi duvarların ötesinden çok net geliyordu: “Boş bir oda; kapı yok, pencere yok, ama ışık dolu.”

Oda kare şekilli değil, daireseldi ve Jamie içeriye girdiği yeri görmek için döndüğünde kapı yok olmuş-

tu. Duvardaki taşlara benzeyecek şekilde boyanıp gizlenmiş olmalıydı.

'*Taşa benziyor,*' diye hatırlattı kendi kendine. Üstüne bir Ortaçağ kalesinin duvarlarını oluşturan şekilsiz taşların boyandığı kumaş pano vardı orada.

"Etrafınıza bakın, Jamie," dedi Blacksymth dışarıdan. "Ve bize ne gördüğünüzü söyleyin."

Gördüğü şeyin boyalı bez olduğunu söylememeye karar verdi. "Taş bir odaya benziyor," dedi. "Bir şato kulesinin içi gibi. Pencere yok. Kapı yok."

"Duvarların taş olduğundan emin misiniz?" diye sordu hipnozcu.

24 | '*Zorlama beni!*' diye düşündü Jamie. '*Senin için yalan söyleyeceğimden emin olamazsın.*' "Taşa benziyor. Emin değilim."

"Öyle olup olmadığını araştırın."

'*Sen bilirsin; söz konusu olan senin şöhretin, Bay Blacksymth.*' Duvara doğru yürüyüp yüzeyine dokundu. Pürüzlü ve sert gelmişti avucuna. Biraz iteledi. "Taş gibi."

"Emin olmanızı istiyorum, Jamie. Ellerinizi taşlara koyun ve yapabildiğiniz kadar güçlü şekilde itin. Bunu ne kadar güçlü yaparsanız yüzey o kadar sertleşecektir."

'*Bunu benden istemen tuhaf. Dediğin gibi yaparsam sahiden güçlü iterim bu şeyi ve dekor çöküp taltaları sahnenin her tarafına saçılır.*'

Önce hafifçe itti, sonra dayanmaya, daha da fazla abanmaya başladı. Evet, ellerinin altındaki şey katıydı, sağlandı. O şeyin bir akıl oyunundan çok sihribazlık gösterisi olabileceğini düşündü. Ama Blacksymth sahenin altına taş bir odayı nasıl inşa etmişti ve o yeri bir tiyatrodan diğerine nasıl taşıyordu?

Yüzeyi boyanarak saklanmış olan kapıyı aradı, ama her yer taşı. Duvarı iteledi, orasını burasını tekmeledi, çapı üç metreden geniş olmayan odanın içinde granit blokları zorlayarak, balsa ağacından ya da plastikten yapılmış olsalar dağılmalarına yetecek kadar sert tekmeler atarak dolaştı.

Ürkütücü bir durumdu, ama Blacksymth'in kendisini biraz sonra salıvermek zorunda olduğunu bildiğinden çok korkmuyordu.

| 25

"Bir çıkış yolu var, Jamie," dedi sahne sanatları erbabı. "Ne olduğunu bize söyleyebilir misiniz?"

'Taşların derzleri biraz daha geniş olsa tırmanabilirdim,' diye düşündü Jamie. Yukarıya bakınca aynı malzemeden, somaki taş bloklardan yapılmış bir tavan gördü. Duvarın bir bölümü o noktaya ışık vermesi için meşale takılmış gibi kararmıştı. Meşaleyle onu tutan kol artık yerinde değildi.

"Tırmanamam," dedi kendi kendine.

Blacksymth yüksek perdeden ve teatral bir sesle cevap verdi. "Tırmanamayacağınızı mı söylüyorsunuz? Denediniz mi bunu, Jamie?"

Jamie o sözleri gizli tutamaklar olduğu yönünde bir ipucu olarak kabul etti.

Yoktu. İlk sırayı oluşturan taşlardan birinin üstüne ayağının ucunu sokmaya çalıştı, ama ayakkabısı hemen kaydı.

“Buraya tırmanmanın yolu yok.”

“Duvarın altından tünel kazabilir misiniz, Jamie?”

Bu gayet aptalca bir fikirdi; zemin de duvarlar ve tavanla aynı malzemeden yapılmıştı. Yine de çömelip zemini yokladı, ama orası da odanın geri kalanı gibi geçit vermez türdendi.

“Peki ya kapı? Kapıyı denesene.”

26 |

“Kapı gitti,” diye cevap verdi Jamie kendini aptal gibi hissederek. Kapı nasıl gitmiş olabilirdi ki? Bunun da hilenin bir bölümü olduğunu biliyordu, ama kapının artık yerinde olmadığı da bir gerçektir.

Giriş yaptığı yere giden Jamie Forbes taş gibi görünen, ama aslında yüzeyine sıva falan sürülmüş olabilecek noktaya omuz attı. Sadece omzunu zedelemeyi başaramadı. Her taraf nasıl olmuş da kaya kesilmişti?

Blacksymth, “Bir çıkış yolu var,” dedi bir kez daha. “Ne olduğunu bize söyleyebilir misiniz?”

Yorulmuştu Jamie Forbes ve akli karışmıştı. Olan her neyse, numaranın tadı kaçıyordu artık. Kapı yok, pencere yok, anahtar yok, ipler, kablolar, tutamaklar

ve kollar yok, alet ve edevat yok, 'önce şu taşa dokunacaksın, sonra şuna' türünden şifreler yok. Bir çıkış yolu varsa ortaya çıkması için söylenmesi gereken bir de gizli sözcük olmalıydı ve bunun ne olabileceği konusunda Jamie'nin aklına tek bir ipucu bile gelmiyordu.

"Vazgeçiyor musunuz?"

Cevap vermek yerine odanın bir ucuna doğru geriledi, koşarak üç adım attı ve diğer ucuna bir uçan tekme savurdu. Sonucunda elbette ki duvarda çizik bile oluşturamadan yere düştü.

"Evet," dedi ayağa kalkarken. "Vazgeçtim."

Blacksymth'in, "İşte yanıt!" diyen drama yüklü sesi geldi; "Yürüyüp duvarın *içinden geçin*, Jamie!"

| 27

'*Adam delirdi,*' diye düşündü Jamie; '*Gösterinin tam ortasında aklını kaçırdı.*'

"Yapamam," dedi ters bir tavırla. "Duvarların içinden geçemem ben."

"Size şimdi gerçeği açıklayacağım, Jamie. Şaka yapmıyorum. Duvarlar sizin aklınızda. Yapacağına inanırsanız yürüyüp içlerinden geçersiniz."

Bir kol uzaklığında durup ellerini duvara dayadı. "Öyle ya! Ne demezsin!"

"Pekâlâ, Jamie. Bu şeyi burada ve hemen bitiriyorum sizin için; numarayı sonlandıracağım. Nasıl olduğunu hatırlamıyorsunuz, ama hipnotize edildiniz.

Etrafınızda duvarlar yok. Long Beach, California'daki Lafayette Hotel'in salonlarından birinin sahnesindesiniz ve burada duvarlar arasında sıkıştığınıza sizden başka inanan kimse yok."

Taşlar titrememişti bile. "Bunu neden yapıyorsun bana?" diye sordu Jamie. "Eğlenmek için mi?"

"Evet, Jamie," dedi Blacksymth yumuşak bir sesle. "Bunu eğlenmek için yapıyoruz. Gönüllü oldunuz bunun için ve bu akşam olanları hayatınız boyunca unutmayacaksınız."

"Yardım et lütfen." Sesinde ne gururdan bir iz vardı, ne de öfkeden.

28 |

"Kendinize yardım etmenize yardım edeceğim," dedi Blacksymth. "Kendi inançlarımıza asla tutsak düşmememiz gerekir. 'Üç' dediğimde taşın içinden geçerek odaya gireceğim. Elinizi tutacağım ve birlikte duvarın içinden yürüyüp öteki yana geçeceğiz. Ve siz özgür olacaksınız."

Insan bu sözler karşısında ne diyebilirdi ki? Forbes suskunluğu seçti.

Hipnozcinun, "Bir," diyen sesi geldi. "İki..." Uzunca bir duraksama ve "Üç."

Her şey hipnozcinun söylediği gibi oldu. Bir an için Forbes'in gözüne taşların arasındaki netliğini yitirmiş bir yerin kuru su gibi çözüldüğü ilişti, hemen sonra tiril tiril smokini içindeki Blacksymth elini ona uzatarak duvardan geçti ve zindana adım attı.

Bir rahatlama dalgasıyla sarılan Forbes adamın elini tuttu. "Ben yapacağınızı düşünmemiştim..."

Hipnozcu ne adımlarını yavaşlattı, ne de yanıt verdi; deneğini beraberinde sürükleyerek odanın diğer tarafındaki taş duvara doğru yürüdü.

Öyle olmasını amaçlamasa da, Jamie Forbes'in ağzından çıkan ses çığlık gibiydi. Büyük hayretten doğan bir korku çığlığı yükselmişti boğazından.

Blacksymth'in bedeni taşların arasında yok oldu. Forbes, bileği ve eli kendisini doğruca duvara çeken, bedeninden kopmuş gibi görünen kolu sımsıkı tuttu.

Çığlığın ardından çıkardığı ses her neyse, içinden geçtiği duvar tarafından boğulmuş olmalıydı ve bir saniye sonra parmak şıklatması duydu ve kendini Bay Blacksymth'in elini tutar, parlak spot ışıkları altında gözlerini kırptırır ve büyüleyici alkışlarla sarılmış halde sahnede buldu.

Jamie ilk sıralarda oturan, spot ışıklarının gerisindeki karanlığa düşmeyen insanların hipnozcuyla coşkuyla ayakta alkışlamak için yerinden kalktığını gördü ve bunu garipsedi.

Bu, Blacksymth'in final sahnesiydi. Forbes'i her tarafından alkışlar akar halde bırakıp yan çıkışlardan birinde kayboldu, ardından kalabalığın gürültüsü yerini ışıkların yanmasıyla birlikte program broşürlerinin, çantaların ve paltoların toplanmaya başlanmasıyla

oluşan hışırtıya bırakana dek iki kez daha sahneye geldi.

Jamie Forbes huzursuz adımlarla salona indiğinden izleyicilerden birkaçı ona gülümsedi ve gönüllü olarak gösterdiği yürekliliği tebrik etti.

Biri, "Gerçek gibi miydi?" diye sordu. "Size gerçekmiş gibi mi geldi? Yani taşlar ve diğer her şey..."

"Elbette gerçekti!"

Güldüler, sonra şaşkın gülümsemelerle açıkladılar: "Sahnedeki, tam ortadaydınız. Boş bir sahnede! Blacksmyth hemen solunuzda durmuş sizinle konuşuyordu. Her şeyi gerçeğin ta kendisiymiş gibi canlandırdınız. Sondaki atlayış, o tekme... İnanılmazdı! Gerçekten inandınız, değil mi?"

Jamie inanmanın ötesine geçip yaşamıştı. Bunu biliyordu. Ve evine gidene kadar o geceyi tekrar ve tekrar yaşadı.

Herhangi bir kaya kadar somaki, hayatında dokunduğu her çelik kadar sert taşlar. İnanç mıydı bu? Orada kapana sıkışmış halde açıklıktan ölebilirdi. Ama ne tarafından kapana sıkıştırılmış halde? Bu inançtan öte bir şeydi. Mutlak, sorgulanmayan bir ikna durumu.

En yalın önermeden kaynaklanan bir durum: "Sizinle akıllarımızın içinde ufak bir gezinti yapalım."

'Hipnotize edilemeyeceğimi söylediğimde aklım

neredeydi acaba? diye düşündü Jamie. *'Birkaç tatlı sözün peşine düştüm ve zindana kapatıldığıma ikna oldum. Ama nasıl?*

Orada yalnız bırakılsa da ölmeyeceğini yıllar sonra öğrenecekti. Sonunda uyuyakalacak ve kendisine daha birkaç saat önce tartışmasız gerçek gibi görünen hapsedilmişlik duygusundan sıyrılmış halde uyanacaktı.

5

32 |

Ertesi akşam lobideki afiş değişmemişti:

Büyük Blacksymth

Aklın İnanılmaz Güçleri!

Bu Gece Sahnemizde!

Son gösterinin yapıldığı o gece Jamie Forbes ortalarda bir yer, sahneden otuz metre kadar uzaktaki 'S' sırasında bir koltuk seçti.

'Bu sefer gönüllü olmak yok,' diye düşündü otururken. 'Bu gece izleyeceğiz. O adam bana ne yaptı? O şeyi nasıl yaptı? Anlayacağız.'

Her gösteri eğlence içeriyordu elbette, ama Jamie eğlenmeyi bir kenara itip neler olduğunu izlemeye koyuldu. Yavaşça söylenen birkaç sözcük ve ilk gönüllü transa geçiyor.

Gönüllü kadın karıştırılmış bir desteye hızlı bir bakıştan sonra elli iki iskambil kartını, teker teker çekilip izleyicilere gösterilmeden önce sıfır hatayla hatırlıyor.

Hipnozcu daha ufak tefek bir gönüllüye, "Kolu-nuz şimdi kaskatı ve demir bir çubuk kadar sert," diyor. İzleyiciler arasından o kolu bükebilecek kadar güçlü tek bir adam çıkmıyor.

Onlu yaşlarındaki bir kıza, "Bayan Dora Chapman'ın rahmetli eşinin ruhunu net ve açık şekilde görebiliyorsun," diyor. "Şimdi karşında duruyor. Bay Chapman'ı bize tarif edebilir misin?"

"Evet, efendim," diyor kız gözlerini bile kırpmadan. "Uzun boylu ve ince yapılı. Kahverengi gözler, dümdüz geriye taranmış siyah saçlar, küçük bir bıyık. Çok mutluymuş gibi gülümsüyor. Üstünde binicilik kıyafetini andıran resmi bir giysi var ve... Gösterişli sanırım ve... Siyah bir kravat takmış."

Bu tanımdan sonra izleyicilerin görmesi için farklı kılıkta, ama tamı tamına kızın anlattığına benzeyen bir adamın fotoğrafı yansıyor perdeye. Kolu o fotoğraf çekilmeden az zaman önce incindiğinden ya da kırıldığından askıda, ama yanılığa yer yok; tarifteki kişi o.

Jamie Forbes'in kuşkularına rağmen işin içinde bir hile yoksa kız adamın neye benzediğini bir şekilde görmüş.

Adamın dul eşı Blacksymth'e, "At binmeyi çok severdi," diye fısıldıyor, sonra hipnozcu bunu izleyicilere de duyurmasını istediğinde aynı sözleri mikrofona da söylüyor.

Böyle devam edip gidiyor; Blacksymth önceki gece Forbes'in de dahil olduğu sıradan insanların hayret verici güçlerini ortaya vurmaya yönelik sözünü tutarak gösterisini sürdürüyor.

Tüm izleyici kitlesinin daha önceki gösterilere katılmış ve kendilerine neler olduğunu öğrenmek isteyen gönüllülerden oluşup oluşmadığını merak ediyordu Jamie Forbes. Son gösteriye sıra geldiğinde, kendi yaşadığı trans haline gömülmek için tek düşünebildiği buydu.

34 |

İşte üç gönüllü sahnede idi. İçlerinden biri hipnozcu omzuna hafifçe bastırınca geriye doğru bir adım attı, ikinci yere yığılacak gibi oldu ve son anda kucaklanıp ayakta tutuldu, üçüncüsüye dokunuşa di-
rendi. Birinci ve üçüncü teşekkür ve alkışlarla süslü bir ritüelle sahneden gönderildi.

Forbes, Blacksymth'in geride kalan gönüllüye söylediklerini anlamak için dikkat kesildi ve dudaklarını okumaya çalıştı. Tek yakalayabildiği 'yolculuk' sözcüğü oldu. Hipnozcu kadına önceki gece kendisine söylediğinden farklı sözlerle hitap etmiş ve onunla dışarıya yansıtmadığı birkaç saniyelik bir alışverişte bulunmuştu.

Sonra herkesin duyabileceği şekilde, “Adınız nedir, han’fendi?” diye sordu.

Kadın kararlı bir sesle, “Lonnie,” dedi.

“Doğru cevap!” dedi Blacksymth ve izleyicilerden kopan kahkahaların dinmesini bekledi. “Şimdi Lonnie... Siz ve ben bu geceden önce tanıştık ya da hiç karşılaştık mı?”

“Hayır.”

“Bu da doğru. Şu tarafa doğru birkaç adım atmanızı rica etsem, Lonnie...”

Ne sahnedeki adamı işaret eden bir hipnozcu oku, ne de kadının göğsünde ‘Çoktan Transa Girdi!’ yazan bir yafta vardı; iki insan her gün rastlanabileceği şekilde birlikte birkaç adım atıyordu.

| 35

Sahnenin kenarından ortasına doğru yürüdüler. Kadın kendi kendine, artık yalnız olduğundan habersizmiş gibi birkaç adım daha attı, sonra durup ararak etrafına baktı.

Forbes’in elleri buz kesmişti. Lonnie’nin duvarlar, taşlar, bir zindan hücresi gördüğünü biliyordu. Ama aslında etrafında hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Hava. Sahne. İzleyiciler. Bir perde parçası, aynalar, herhangi bir ışık oyunu.

Ama kadının yüzünde önceki gece kendisinde de olduğunu bildiği bir ifade belirmişti. Kapiya ne oldu? Blacksymth nereye gitti?

Önceki gece aklına gelmeyen şeyi o an düşündü. Işık nereden geliyordu? Lonnie düşünüyor muydu bunu? Taşların üstündeki meşale isini görmüş müydü?

Kadının görünmeyen duvara uzanıp dokunuşunu izledi. Sonra itişini, geri çekilip tekrar yüklenişini.

Hayalinde başka tür bir taş canlandırıyordu herhalde, ama o da kendisinininki kadar katı, onun kadar aşılmazdı.

“Bakar mısınız...” diye seslendi kadın. “Sesimi duyan kimse var mı orada?”

Izleyicilerden kıkırdamalar yükseldi. *‘Elbette duyuyoruz seni. Buradayız!’*

36 | Jamie Forbes gülümsemedi bile. Şimdi bile biraz korkuyordu.

Korktuğu şey neydi? Neden korkuyordu o şeyden?

Korktuğu kapana kısılmaktı. Taş duvarlar arasında kalmaktı. Kapı yok, pencere yok; taş zemin, taş tavan... Tıpkı bir çay fincanının içinde kalan ve oradan çıkamayan bir böcek gibi.

Izlerken her şeyin birazdan daha da kötüleşeceğini düşündü. Blacksymth kadına basamakları inmesini söylemiş, sonra bir şeyler daha mırıldanmıştı. En alt basamağın önünde kapı vardı. Her dakika bir önceki gece olduğu kadar gerçektir. Ama o gece her şeyi farklı bir açıdan görüyordu; sahne vardı karşısında,

kendi zihninin duvarları içinde kısılmış o zavallı kadının olduğu boş sahne.

İzleyiciler gördüklerinden büyülenmiş şekilde gülümserken, Jamie Forbes'in tek yapabildiği kendini yerinde zaptetmek, sıralar arasındaki koridorda koşarak sahneye atlamak ve onu kurtarmaya çalışmaktan kendini alıkoymaktı. *Şeyden* kurtarmak... Yaşadığı o *şeyden* çekip almak...

'Neden kurtarmak, Jamie?' diye sordu kendi kendine. 'Görmediği duvarların üzerine bastığına, onu tutsak ettiğine, yiyecekten, sudan, havadan yoksun kaldığına inanacak kadar hipnoza gömülmüş bir insanı nasıl kurtarabilirsin?'

O insana kim ulaşip da etrafındaki duvarların hayal olduğunu söyleyebilir, onu buna kim inandırabilirdi?

| 37

'Kurtarıcıları ben de göremezdim,' diye düşündü. 'Çok yakınıma gelene kadar hiçbirinin farkına varamazdım. Yeterince yakınıma gelseler bile ne olacaktı? Birisinin beni o yekpare taşın içinden çıkartmak üzere geldiğini görecektim ve o kişiye ansızın güvenecektim miydiniz? O bana, "Tüm bunlar aslında senin zihninde oluyor," diyecek ve ben de ona, "Ah, elbette, çok teşekkür ederim," diye yanıt verecektim ve etrafımdaki duvarlar o anda yok mu olacaktı?'

"Bakar mısınız!" dedi Lonnie. "Bay Blacksymth? Beni burada bırakmak niyetinde misiniz? Beni duyabiliyor musunuz, Bay Blacksymth? Bay Blacksymth?"

Forbes hipnozcuya baktı. Kadının yalvaran bağı-
rışlarına nasıl dayanabilecekti? Evet, kadın bir dakika-
ya kalmadan bağtırmaya başlayacaktı.

Lonnie kendini zihnindeki taş duvarlara fırlattı,
onları gerçek olsalar ellerini anında kan içinde bıraka-
cak yumruklarla dövmeye başladı.

'Yeter!' dedi Forbes kendi kendine. 'Bu kadarı yeter.'

Salonda mırıltılar dolaşmaya başladı, gülümseme-
ler yüzlerden silindi; izleyiciler yavaş yavaş rahatsız
olmaya başlamıştı.

38 | Hipnozcu mükemmel bir zamanlamayla gönüllü-
nün birkaç metre yakınına kadar yürürken bütün ba-
kışları üzerinde toplamıştı. "Bir çıkış yolu var,
Lonnie," dedi. "Bize onun ne olduğunu söyleyebilir
misin?"

Kadının yüzünü derin bir hüznü kaplamıştı şimdi.
"Bilmiyorum ki," dedi umutsuzluk yansıtan bir sesle.

Jamie Forbes dişlerini birbirine kenetlemişti.
*'Tanrı aşkına, Lonnie! İki adım at ve yumruğunu ada-
mın yüzüne geçir!'*

Blacksymth'in ona hipnozcuların negatif halüsi-
nasyon dedikleri şeyi uyguladığını, böylece hipnozcu-
nun pozitif halüsinasyon, yani daha yakında algılanan
duvarlar tarafından bloke edilerek gönüllüye gözük-
mediğini yıllar sonra öğrenecekti.

Jamie Forbes açlıktan ya da susuzluktan ölse bile kadının uyanmasını sağlayabilecek tek şeyin Blacksymth'in parmağını şıklatması olduğunu sanıyordu. Bu doğru değildi, ama izlenimleri sonucu edindiği kanı öyleydi.

"Çıkmak için mümkün olan her yolu denediniz mi?" diye sordu Blacksymth.

Lonnie varlığına inandırıldığı duvarları tüm gücüyle iterken başını aşağı yukarı salladı.

"Vazgeçiyor musunuz?"

Acınacak, yorgunluktan perişan bir halde bir kez daha başını salladı.

Hipnozcinun dramatik sesi duyuldu. "İşte yanıt. | 39
Yürüyüp duvarın içinden geçin, Lonnie!"

Kadın bir şey yapmadı. Hâlâ duvarı itmeye çalışıyor, bunu yaparken aslında havayı itmeye çabaladığı için bedeni normalde olması mümkün görünmeyen bir açıyla duruyordu.

Ellerinin geçemediği bir yerden bedeni nasıl geçebilirdi, nasıl öylece yürüyüp gidebilirdi?

"Size gerçeği söyleyeceğim, Lonnie. Şaka yapmıyorum. O duvarlar zihninizde. Yapabileceğinize inanırsanız, yürüyüp içlerinden geçebilirsiniz."

Blacksymth o sözleri acaba kaç kez söylemişti? İnanma gücünden yoksun birisine gerçeği söylemek yüreğinize ne yapar?

"Şimdi her şeyi açıklayacağım size, Lonnie." Döndü ve izleyicilere oynamaya başladı. "Hipnotize edildiniz. Etrafınızda duvarlar yok. Long Beach, California'daki Lafayette Hotel'in salonlarından birinin sahnesindesiniz ve burada duvarlar arasında sıkıştığınızdan sizden başka inanan kimse yok."

"Lütfen canımı yakmayın," dedi Lonnie.

40 | "Canınızı yakmayacağıma söz veriyorum," dedi Blacksymth. "Kendinize yardım etmenize yardım edeceğim. Kendi inançlarımıza asla tutsak düşmememiz gerekir. Kim olduğumuzu hatırlayabiliriz. Sayacağım ve üç dediğimde taşın içinden geçerek bir köşesinden odaya gireceğim. Elinizi tutacağım, birlikte duvarın içinden yürüyüp öteki yana geçeceğiz. Ve siz özgür olacaksınız."

Lonnie kısa, umutsuzluk yansıtan bir sesle öksürür gibi güldü. "Beni çıkartın buradan, yeter."

"Bir," dedi Blacksymth. "İki. Ve üç."

Hipnozcu izleyiciler arasından herhangi birinin de yapabileceği şeyi yaparak dört adımda onun yanına gitti.

Lonnie onu görünce bir ünlemle irkildi ve insanın kanını donduran bir çığlık attı. Blacksymth kendisine elini uzattığında ise kollarını kurtarıcısına sıkı sıkıya doladı.

"Şimdi birlikte," dedi hipnozcu. "Birlikte yürüyüp duvarın içinden..."

“HAYIR!” diye bağırdı kadın “*HAYIR! HAYIR!*”

“Kapıyı kullanacağız,” diye devam etti adam sakin ve düz bir sesle.

Forbes aynı şeyin daha önce de yaşanmış olduğunu anladı. Lonnie öylesine tehlikeli yerlere kaymıştı ki, hipnozcu B Planı'na geçmişti: Kapıyı Öner.

C Planı'nın ne olduğunu merak ediyordu Forbes. Herhalde parmağını hemen şıklatıp kadını sahnenin, izleyicilerin olduğu dünyada uyandırmak, ona gönüllü olduğu numarayı anlatmak...

Lonnie silkinip kurtuldu, üstüne çöken rahatlamadan perişan halde görünmeyen kapının görünmeyen kolunu tuttu ve çevirdikten sonra birkaç adım atarak durdu, soluk soluğa hipnozcuya döndü. Eline uzandı ve bu kez tuttu. Blacksymth öteki elini gülümseyerek yanağının hizasına kaldırdı, gözlerinin içine bakarak parmaklarını şıklattı.

Kadın suratına bir tokat yemişti sanki. Irileşmiş gözlerle, sarsılarak geriledi.

Bir saniye sonra alkışların yarattığı şok dalgası salondaki dayanılmaz gerginliği paramparça etti, kimi izleyiciler ayağa fırlarken kimileri de gözleri önünde gerçekleşen şey nedeniyle yerinde çakılıp kaldı.

Blacksymth eğilerek selam verince, elini hâlâ tutmakta olduğu kadın da afallamış halde onunla birlikte eğildi.

Hayretle karışık hayranlığın yarattığı bir kükreme salonu doldurdu.

O gürültünün içinde Lonnie gözlerini sildi ve Jamie Forbes oturduğu 'S' sırasından bile onun yüzündeki kaygıyı okudu: '*Bana ne yaptın?*'

Blacksymth sadece kadının duyabildiği birkaç sözcükle yanıt verdi, döndü ve sessiz ağız hareketleriyle alkışlara teşekkür etti. Yüzündeki ifade, '*Inancınızın gücünü hafife almayın!*' diyordu.

42 |

Jamie Forbes günlerce garip gösterinin etkisinde kaldı, o soruyu yanıtsız kalıp aklından silinene kadar düşüncelerinde evirip çevirdi, sonra hepsi hayat boyu sürececek olan uçuş tutkusunun gerisinde solup yok oldu.

O gizemi çok uzun süre için, North Platte, Nebraska'daki o günün sabahına dek derinlere gömdü.

6

Havaalanının kafeteryası sabahın sekiz buçuğunda bile kalabalıktı. Kendine bir yer bulup oturdu ve menüyü açtı.

| 43

“Masanızı paylaşmamızda sakınca var mı?”

Jamie Forbes başını kaldırıp, karşılaştığınız anda seveceğiniz tür insanlardan biri olan kadına baktı. “Buyurun,” dedi.

Kadın sırt çantasını yanına koydu. “Uçmayı öğreneceğim yer burası sanırım.”

“Hayır,” dedi Jamie pencereye yönelttiği parmağıyla gökyüzünü göstererek. “Uçmayı orada öğrenirsiniz.”

Kadın o yöne baktı ve başını salladı. “Her zaman günün birinde o şeyi öğreneceğimi söyledim. Uçmayı

öğren. Kendime söz vermiştim, ama tam anlamıyla hiç gerçekleşmedi.”

“Hâlâ geç değil.”

“Ah...” Hüzünlü bir gülümsemeyle, “Sanırım benim için öyle,” dedi ve elini uzattı. “Dee Hallock.”

“Jamie Forbes.”

Menülere baktılar. Hafif bir şey yemeyi düşünüyordu Jamie. Portakal suyu ve tost sağlıklı bir seçim olacaktı.

“Yolculuk yapıyorsunuz anlaşılan,” dedi kadına.

44 |

“Evet. Otostop gibi bir şey aslında.” Menüü masaya bıraktı ve gelen garson kıza siparişini verdi. “Çay ve tost, lütfen. Nane çayı ve buğday ekmeği.”

“Elbette, han’fendi,” diyen garson bu kolay siparişi ezberleyerek Jamie’ye döndü.

“Sıcak çikolata ve çavdar ekmeğine tost, mümkünse.” Kadın otostop mu demişti?

Garson, “Bugün uçuyorsunuz,” dedi. “Hafif yiyecekler istediğinize göre...”

“Hafif yemek iyidir.”

Kız gülümseyerek başka masaların siparişlerini almak üzere uzaklaştı.

“Otomobillere mi otostop yapıyorsunuz?” diye sordu Jamie. “Yoksa uçaklar...”

“Uçaklar aklıma gelmemişti,” dedi Dee. “O da yapılabilir mi?”

“Denemekten zarar gelmez. Ama dikkatli olmakta yarar var.”

“Öyle mi dersin?”

“Yer yer dağlık bir ülke burası. Her uçak da yolcu uçakları kadar yüksekte uçmuyor.” Kadının kırklarının ortasında olduğunu düşündü. İşkadını. Otostopla ne işi olabilirdi ki?

“Sorunuzun yanıtı şöyle,” dedi Dee. “Bir hipotezi sınıyorum.” Koyu kahverengi saçlar, kahverengi gözler, merak ve zekânın bir kadının yüzüne katabileceği mıknaş etkisi yapan o güzellik.

| 45

“Sorum mu dediniz?”

“Otostopla ne işi olabilir?”

Jamie gözlerini kırptırdı. “Haklısınız. Öyle bir şeyler geçiyordu aklımdan. Hipoteziniz nedir?”

“Rastlantı diye bir şey yoktur.”

Bu ilginçti işte. “Ne tür rastlantılar yoktur?”

“Ben bir eşit-fırsat kâşifiyim. Ne tür olduğu önemli değil. Örneğin siz ve ben; önemli bir ortak dostumuz çıksa şaşırmam. Burada buluşmamızın bir nedeni olması beni şaşırtmaz. Hiç şaşırtmaz.” Jamie’nin yüzüne öyle bir neden olduğunu bilir gibi baktı.

“Elbette ki bunu bilmek imkânsız,” dedi Jamie.

Dee gülümsedi. “Rastlantı haricinde.”

“Ve öyle bir şey de yok.”

“İşte benim bulmaya çalıştığım bu.”

İlginç bir misafir diye düşündü Jamie. “Yani geride bıraktığınız her kilometrede büronuzda otururken olduğundan daha fazla rastlantı buluyorsunuz.”

Kadın başını sallayarak doğruladı.

“Tehlikeli değil mi sizce? Otostopu kastediyorum. Çekici bir kadının yolda herhangi birisinden kendisini arabaya almasını talep etmesi...”

46 |

Bir ‘öyle bir şey olamaz’ kahkahası. “Ben tehlikeyi çekmem.”

‘Eminim öyledir,’ diye düşündü Jamie. Kadın ya kendinden çok emindi ya da sadece naif. “Hipotezinizin önermesi ne?”

“Buna henüz ‘yasa’ demeye hazır değilim, ama benim kuramım olacağına inanıyorum, en azından çok geçmeden.”

Tehlikeyi çekme konusundan söz ederken gülümsemişti ve Jamie tavrını anlayamamıştı. “Ben bir rastlantı mıyım?” diye sordu.

“Jamie bir rastlantı mı?” Bunu onun göremediği birisine sorar gibi mırıldanmıştı. “Elbette değilsiniz. Daha sonra açıklarım size.”

“Ben sizin bir rastlantı olduğunuza inanıyorum,” dedi Jamie. “Ve burada da yanlış bir yan yok. Yolculuğunuzun devamının iyi geçmesini dilerim.”

“Bu masanın üzerinden anlam ifade edecek tek sözcük bile geçmedi mi karşıya? Şu ana dek sizde değişen hiçbir şey olmadı mı?”

“Şu ana dek... İşlerliğini hâlâ koruyan bir süreçteyiz. Şok edecek bir şey söyleyin bana, han'fendi; bilemeyeceğim, yaşam değiştirecek türden bir şey olsun ki, sizin bir rastlantı olmadığınızı kabul edeyim.”

Dee yüzünde ince bir gülümsemeyle düşündü. “Size bir şey söyleyeyim mi? Ben bir hipnozcuym.”

7

48 |

Arada sırada bazı sözcükler Jamie Forbes'in dikkatini dağıtma, aklını karıştırma gücü kazanırdı ve o bunları duyardı; uçağın telsizinde frekansta kimse yokken ortaya çıkan beyaz gürültüler, birden yükselen sesler ve zihinde oluşan bir durağanlık tarifi.

Belki düşüncenin en üst hıza geçmesi, açıklaması olmayan bir şeyin karşısında ip gibi düğümlenmesinden kaynaklanıyordu bu. Saymadan sayardı o zaman... Yedi saniye içinde tekrar duyardı hepsini.

'Bir kez, tek bir kez Maria Ochoa'yı havada hipnotize edip etmediğimi düşünürken ve o şeyin bana ne zaman olduğunu hatırladığım anda nasıl oldu da bu garip insan oturmak için benim masamı seçti?

Kafeterya kalabalık da ondan.

'Ne düşündüğümü nasıl biliyor? İnsanların aklını mı okuyor? İnsana benzeyen, ama başka şey olabilecek biri mi? Bu açıklanamayan şey beni North Platte, Nebraska'da nasıl buldu? Bir uzaylı beni burada nasıl kıstırdı? Onu daha önce hiç görmememe rağmen hayatımın değişmekte olduğunu nasıl bildi?'

Şans. Rastlantı. Öyle oldu işte. Onun Marslı olduğunu hiç sanmam.

Uzun bir sessizlik olmuştu. Jamie önce pencereden dışarıya, gökyüzüne baktı, sonra gözlerini onunkilere dikti. "İşimizin benim hayatımı değiştireceğini düşünmenize yol açan ne?"

Garson kız kahvaltılarıyla geldi. "Başka bir şey ister misiniz?"

| 49

Jamie başını iki yana salladı.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi hipnozcu.

Tostlarıyla baş başa kalınca Jamie onu tekrar sorgulamaya başladı. Hipnozcu olduğuyla ilgileneceğini nereden çıkarmıştı ki?

"İlginç bulacağınızı düşündüm," dedi Dee. "Kendi yolumun dışına çıkıyorum. Düşselliği saçma bir şey kabul ederek her dakika bastırmak, bir yana itmek yerine ona güveniyorum. Ve gayet açık anlaşılıyor ki, sen de ilgilendin."

"İlgilendim," dedi Jamie. "Neden olduğunu anlatabilir miyim sana?"

“Lütfen.”

Ona önceki gün olanı anlattı, öyküyü ayrıntılandırdı, sonra o sabah Maria’nın kendisiyle söyleşi yapan muhabire söylediği şeyi aktardı: “Beni orada, yani havada hipnotize etti. *‘Bir kaptan pilot gibi davran,’* dedi.”

Dee onun yüzüne sakın ve profesyonel bir tavırla baktı. “Bir havayolu pilotunun yapacağından fazlasıymış orada yaptığın.”

“Öyle mi? Nedir bu hipnoz tam olarak?” Jamie Forbes özünü hala kavrayamadığı bu gizemi çözmeyi o kadar çok istiyordu ki, aptal olduğunun düşünülmesi umurunda bile değildi.

50 |

Dee sorulacak en aptalca şeye yanıt verir gibi, “Hipnoz kabul edilen bir önermedir,” dedi.

Jamie bekledi.

Dee omuz silkti.

“Bu kadar mı?”

Dee başını salladı.

“Çok engin bir şeymiş, değil mi?”

“Değil. Bana öykünü, hatırladığın her şeyi anlat, ben de deneğini hipnotize ettiğin her anı sözünü keserek vurgulayayım.”

Jamie bankonun üzerinde asılı olan, krom kaplamalı stilize akrebiyle yelkovanı dokuz ile üçü göste-

ren art-deco saate göz attı. “Yola koyulmam gerek artık.”

“İyi uçuşlar. Bu önemli.”

Ama az önceki dur-kalk mesajı Jamie’yi şaşırtmıştı. Kadın belki de haklıydı. *‘Bir cephe sistemi ilerliyor ve hava doğuya gittikçe güzelleşiyor. Henüz erken; biraz daha iyileşmesini bekleyebilirim.’*

“Pekâlâ,” dedi. “Şöyle oldu...” Önceki günü elinden geldiğince iyi hatırlayarak ve uçuş faslına geldiğinde onun kendisini durduracağını bilerek anlatmaya başladı.

“İlk olarak, ‘Tanrım, birisi bana yardım etsin; o öldü,’ dedi. Sonra ben ona, ‘Ölmüştür belki, bayan, ama ölmemiş de olabilir,’ dedim.”

| 51

“Dur,” diye kesti hipnozcu. “Ona yanılıyor, kocasının yaşıyor olabileceğini önerdin. Bu onun için yeni bir düşünceydi; kabul etti ve bu düşüncede umut, hatta daha da fazlasını, yaşamak için bir neden buldu.”

Jamie’nin aklına gelmemişti bu. “Ona uçağı eş olmadan uçurabileceğini söyledim.”

“Dur,” dedi Dee Hallock. “Uçağı idare edebileceğini önerdin ona. Kadın için yeni bir seçenek daha.”

“Şöyle devam ettim: ‘Onu yere *indirsek* iyi olur.’ Çoğul konuştum, çünkü sonraki sözünün ne olacağını biliyordum.”

“Dur. Onu sadece hipnotize etmekle kalmadın, bunu yaptığını biliyordun da.”

“Bana, ‘Ben uçak kullanamam,’ deyince, ‘Pekâlâ, öyleyse onu yere birlikte indiririz,’ diye cevap verdim.”

“Dur. Uçak kullanamayacağı önermesini reddediyorsun ve ses tonun, güvenin tersini ileri sürüyor. Ret ve onay; önermeler bir gösterime doğru ilerliyor.”

Böyle devam etti; Dee onun sözünü neredeyse her cümlede kesti. Jamie kadının uçmaya yetenekli olduğunu söyledi; Dee ona olumlama ve onaylamada bulunduğunu, sözle dile getirilmeyen ipuçları kullandığını, uçuş eğitmeni olarak otoritesini kabul ettirdiğini, kendisini yere salimen indireceğine güven duymasını sağladığını, önermeleri mizahi bir yaklaşımla desteklediğini açıkladı. Bu liste Jamie’nin hatırladığı her cümleye dip not düşülerek devam etti.

Sonunda Jamie ikna olmuş şekilde başını salladı. Şimdi de kahvaltılık arkadaşı Maria’nın aklına rehberlik ettiği yönündeki önermeyi onun kabul etmesini sağlamıştı. Hipnoz o kadar kolay mıydı?

“...Öteki telsizden kontrol kulesiyle konuşacağım. Merak etme, bu telsizi de dinliyor olacağım. Benimle ne zaman istersen konuşabilirsin, tamam mı?”

“Dur. Ona şimdi ne anlatıyorsun?”

“Fazla bir şey yapması gerekmeyeceğini. Bay Otorite başka biriyle konuşurken bile her hareketini izliyor olacak.”

“Tamı tamına bu işte.”

“Sonra kule durum konusunda kaygı belirtisi verdi. ‘Pilot durumu gayet iyi idare ediyor, ama onun için bir ambulansla bir de itfaiye ekibinin bulundurulmasında sakınca yok,’ dedim ve ekledim: ‘Araçları iniş sırasında uçağın gerisinde tutun, olmaz mı? Tam tekerlekleri yere dokunmak üzereyken yanı başında ilerleyen bir şeyler görüp dikkatinin dağılmasını istemeyiz.’ Sonra...”

“Dur. Şimdi ne yapıyorsun?”

Jamie gülümsedi. “Kule operatörünü hipnotize ediyorum.”

Dee ciddiyle başını salladı. “Evet. Kontrolün sende olduğu ve onun da bunu kabul edeceği önermesinde bulunuyorsun.”

| 53

“Devam ediyorum: ‘Pist önümüzde, Maria. Uçakla pisti hizalamak için geniş, ama yumuşak bir dönüş yapacağız. Daha da yavaş; acelemiz yok. Gayet kolay senin için bunu yapmak.’ Bunu söylerken...”

“Bunu söyleyerek gelecekteki çoktan gerçekleşmiş, başarıya ulaşmış bir olguyu önerdin.”

“Öyle yaptım, değil mi?”

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Dee Hallock. “Hikâyeyi bana aktarırken kaç önerme saydın? İki düzine mi, üç düzine mi? Anlatmadıkların kaç tane? Benim müşterilerim tek bir cümleyle bile ılımlı transa geçer.” Çay fincanını kaldırdı, ama içmedi. “Önerme-onaylama-gerçekleme. Çevrimsel şekilde ilerleyerek.

Tıpkı filmlerde bir insanın hipnotize olduğunu göstermek için koydukları helezon görüntüsünde olduğu gibi.”

“Bunu yapanın sadece ben olmadığımı mı söylemek istiyorsun? Herhangi biri de bizi hipnotize edebilir mi? Herkès yapabilir mi bunu?”

“Herkes sadece yapabilmek yetisine sahip değil, yapıyor da. Sen yapıyorsun, ben yapıyorum. Gece ve gündüz ve kesintisiz şekilde.”

Jamie onun bakışlarından buna inanmadığını düşündüğünü anladı.

54 | Dee içten bir tavırla ona doğru biraz eğildi. “Ben... Ben hissediyorum ki... Ben istiyorum ki... Ben düşünüyorum ki... Biliyorum ki... Bak... Yapabilirsin... Yapıyorsun... Yapamazsın... Yapmalısın... Yapmalıyım... Yapacağım... Bu böyle... Bu böyle değil... Bu ifadeleri her zaman kullanır ya da aklımızdan geçiririz, Jamie. Her zaman kimi değer yargıları kullanırız: iyi kötü daha iyi şeytanca en iyi güzel yararsız harika doğru yanlış korkunç büyüleyici olağanüstü zaman kaybı...”

Bakışı, ‘*Bu silsilenin nereye kadar uzayabileceğini tahmin edersin,*’ diyordu. “Sürekli olarak vurguladığımız bu ifadeler aslında sadece ifade değildir; önermedir bunlar ve her kabul ettiğimiz önerme içimizde daha derinlere kayar. Her önerme kendini pekiştirir.”

“Kendimi kötü hissettiğimde *harika* hissettiğimi

söylerim," dedi Jamie. "Ve *harika* bir önermenin pekmiş halidir, öyle mi?"

"Evet. Kendimizi kötü hissettiğimizde harika hissettiğimizi söylersek, kötülük her önermeyle biraz daha dağılır. Ancak kendimizi kötü hissettiğimizde berbat hissettiğimizi söylersek, her söyleyişimizde daha da kötüye gideriz. Önerme pekişir."

Durdu ve kaşlarını bir saniye için kaldırdı. Jamie onun kendi yoğunluğuna şaşırdığını tahmin etti.

"Bu ilginç," dedi Jamie, onu karşısındaki kadının söylediklerinin ilginç olmanın çok ötesine uzandığını bileceği bir trans haline çekmişti. Söylediklerinin dörtte biri, onda biri doğruysa...

| 55

"Hipnoz bir gizem değildir, Jamie. Gerçekleştirmek için yapman gereken tek şey şudur: Tekrar etmek. Tekrar ve tekrar tekrarlamak. Her yerden – kendimizden, gördüğümüz her insandan– gelen önermeler: Şunu düşün, şunu yap, şöyle ol. Kayalar–dan gelen önermeler: Katılar, sertler, maddeseller. Maddenin enerjiden, bağlantı dokularından başka bir şey olmadığını bilmemize rağmen onları madde olarak idrak etmemizi sağlayan önermeler bunlar. *Katı* diye bir şey yoktur oysa ki; sadece maddeler öyle algılanır."

Fincanını daha derinlere bir kez daha dalmamakta kararlı olduğunu vurgulamak ister gibi kaldırarak sustu.

'Önerme, onaylama,' diye düşündü Jamie. Kadın haklıydı. Kabullendiğimiz kavramlar kalabalığı duyduğumuz, gördüğümüz ya da dokunduğumuz tüm önermelerden çıkıp bizim gerçeklerimizi oluşturuyordu. Gerçekleşenler isteklerimiz ya da düşlerimiz değil, kabullendiğimiz önermelerdi.

"Maria'ya bunu yaptın sen," dedi sonunda Dee. "Onu öylesine derin bir transa soktun ki, uçağı indiren Maria değil, sendin. Zihnin onun bedenini hayatını kurtarmaya yetecek bir süre için ödünç aldı."

Fincanını içindeki çayın asla titrememesi gerektiğine inanıyormuşcasına dikkatli bir hareketle masaya koydu. "Şunu anlat bana..." Birden suskunluğa gömüldü.

56 |

Jamie bir zaman sonra, "Neyi anlatayım?" diye sordu.

"Dün onun uçağı güvenle *indiremeyeceği* olasılığı zihninde hiç belirdi mi?"

Bu kez suskunluğa gömülen pilot oldu. Düşünülemez. Maria'nın uçağını indiremeyeceği onun kendisinin indiremeyeceği kadar düşünülemezdi tüm o süreç boyunca.

"Kendi önermelerimizi kabullendiğimiz zaman..." dedi garip masa arkadaşı, "Buna 'oto-hipnoz' denir."

8

Jamie Forbes herkesin bildiği bir şeyi hissetmiş gibi yıllardır tersi için alıştırma yapıyordu ki, bu neredeyse artık bir davranış alışkanlığı haline gelmişti.

| 57

Rastlantı olgusunun peşindeki Dee Harmon adındaki otostopçunun ona üzerinde kafa yorması için kendi bildiğinden bile fazla şey verdiğini düşündü.

Saate göz attı, masanın üstüne on dolarlık bir banknot bıraktı. "Artık yoluma gitmem gerek," dedi. "Hesap yirmi doların üzerinde gelirse, kalanı korkarım sen ödemek zorunda kalacaksın."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Dee. "yle yaparım. Yolculuk ne tarafa?"

"Muhtemelen ğle saatlerinde Arkansas'a varırım. Oradan da güneydoğuya."

O ayağa kalkarken Dee yerinde kaldı. "Seninle tanıştığımıza sevindim, Jamie Forbes," dedi.

'Yoluma gitmem gerek,' diye düşündü Jamie oradan ayrılırken. 'Hiç de gerekmez. Burada kalıp onunla bütün gün konuşur, bildiği her şeyi öğrenebilirim; hiç değilse birkaç saat harcamak buna değer.'

'Tamam öyleyse. Asıl istediğim, yoluma gitmek.'

'Kabul ettiğim, kabullenme eğiliminde olduğum bir önerme: Oradan çıkmaktan, rampa boyunca uçağa doğru yürümekten, bana tanıdık olan kokpite tekrar tırmanmaktan, çılgınca ve gerçek olmaları ihtimali kendilerinden daha da çılgınca olan düşüncelerin oluşturduğu selden sıyrılmaktan mutluluk duyuyorum.'

58 |

Emniyet kemerleri ve omuz kayışlarının klipsleri takıldı, başlık giyildi, radyo bağlantı kabloları yerinde, eldivenler tamam. Amaca yönelik rutin işler bazen ne büyük zevk!

Hava-yakıt karışım - ZENGİN

Pervane Düzeyi - TAM ARTIŞTA

Ateşleyiciler - İKİSİ DE HAZIR

Akü - AÇIK

Yakıt Destek Pompaları - AÇIK, iki, üç, dört, beş ve KAPALI

Pervane Alanı - BOŞ

Marş - ÇALIŞTIR

Pervanenin üç kanadının yavaş yavaş hareketlenmesini, sonra motorun bir an mavi bir duman salarak devrini alışıyla birlikte hızlanarak görünmez oluşunu izledi.

Yağ Basıncı – TAMAM

Alternatör – AÇIK

Uçmak onun için hiçbir zaman eskimeyen bir şeydi. Marşa her basışında yeni bir macera o harika makinenin ruhunun hayata dönmesine öncülük yaparak tekrar başlıyor, tarihte tıpatıp aynısı hiç yaşanmamış olan her kalkış onun ruhunu da kendisinin içinde eritip yerden kopmayı ve uçmayı gerçekleştiriyordu.

| 59

Dee Holland ile olan çay ve tost faslından da uzaklaşmaya başlayan Jamie o konuyu kalkış sırasında hiç düşünmedi.

'Uçuyoruz. İniş takımları kalksın. Uçuş hızı ve tırmanma açısı iyi. Yağ basıncı, hararet, manifold basıncı normal, motor devir ve yakıt besleme ve kalan uçuş süreci sayaçları, piston başları ve egzoz gazı hararet göstergeleri yeşil, yakıt düzeyi iyi. Gökte başka uçak olup olmadığını kontrol et ve yerin yumuşak bir devinimle geriye doğru kayışına bak.'

İnsan bir uçağı yönetmenin temelleri konusunda bir kez ustalık düzeyine erişince, kokpitte kişilik bölünmeleri için bolca yer olur. Biri uçuşla ilgilenir, diğ-

ri uçmanın eğlendirici yanlarının sunduğu gizemleri çözmeye koyulur.

Dakikalar sonra, 7.500 feet yükseklikte bir-beş-sıfır açısıyla Arkansas'a yönelmiş olan Jamie Forbes'in zihni de, rastlantı diye bir şey yoksa o sabah doğruluğuna gayet yürekten inandığı bir şeyi kanıtlama misyonunu yerine getirme gayretindeki Bayan Harrelson'a nasıl rastladığını düşünmeye dalmıştı.

Her olgunun rastlantısal ya da yazgısal olarak etiketlenmesi gerekmediğini düşündü. Önemli olan sonrasındı; yaşamımızın küçük sahnelerini birleştirip bir şeyler mi yapacağız yoksa onların yüreğimizden kayıp gitmesine, Unutulmuş Olgular Denizi'ne gömülmesine izin mi vereceğiz?

Maria'yı yere güvenle inecek şekilde hipnotize etmiş miydi? Kendisini o şeyi yapmasına yardım edecek şekilde hipnotize etmiş miydi? Hipnoz her günün her dakikası kendimize ve başkalarına uygulayabileceğimiz ve bunu yaptığımızın farkında bile olmayabileceğimiz kadar alışılaceldik bir şey miydi?

Hipnozun bize neden burada olduğumuzu söyler gibi yapmadığını, ama buraya nasıl geldiğimiz ve burada nasıl zaman geçirebileceğimiz konusunda bize ipuçları verdiğini düşündü.

Ya otostopçu kendi versiyonunu savunurken haklıysa, ya Maria o inişi trans halinde yaptıysa? Ya hepsi doğruysa?

Hipnoz kabul edilen önermelerden başka bir şey değilse, etrafımızda algıladığımız dünya da bizim fırçamızdan çıkmış bir tablo olmalıydı.

"Alo, Pratt trafik kontrol. Swift 2304 Bravo rüzgârı soldan alarak kırk beş pistine yaklaşıyor, Pratt." Kilometrelerce uzaktaki uçağın çağırısı telsizde duyulmaz oldu.

Nasıl önermeler?

Jamie'nin gözleri hayatında ilk kez o kokpitin gürültülü sessizliğine açıldı ve gördü.

Zamanda geriye doğru uçuştu, kendi zamanında ve başkalarınınkinde; evliliği, iş hayatı, askeriyedeki zamanları, lise yılları, doğup büyüdüğü evdeki çocukluğu, bebekliği boyunca kaydı geriye doğru sardı.

| 61

'Önermelerini kendi gerçeklerimiz olarak kabul lenmedikçe nasıl herhangi bir kültürün, herhangi bir yaşam formunun parçası olabiliriz?'

Binlerce, milyonlarca önerme, bir önermeler denizi; kabul edilmiş, tapınılmış, mantıklı veya değil... Her biri gözle görülmez şekilde senin, her hayvanın. Dünya denen gezegendeki her yaşam formunun üzerine serpilen önermeler: Yemek yemelisin ve uyumalısın; sıcağı ve soğuğu, acıyı ve zevki hissetmelisin; yüreğin atmalı, havayı solumalısın; tüm fizik yasalarını öğrenmeli ve onlara uymalısın; kabul et, var olan ya da başından beri var olmuş ve bundan sonra da var olacak tek yaşam budur.'

Dee Hallock sadece ipucu vermişti.

Herhangi bir düzeyde ortaya atılan her ifadenin, katılalım ya da ret edelim, bir önerme olduğunu düşündü Jamie.

Gözlerini kırıştırdı; uçağı tamamen unutmuştu. Her ifade mi? Bu yarım yüzyıldan fazla süredir, gece ve gündüz hiç durmaksızın gördüğü, söylediği, işittiği, düşündüğü ve düşlediği her sözcüğü kapsıyordu neredeyse. Sözcüklere dökülmeyen ve on bin misli tutucu önermeleri saymıyordu bile.

62 | *Yaşadığımız her anın her kesirinde bir duvarın varlığını farkederiz, kaskatı bir 'bu şeyin içinden geçemezsin' dayatmasını inanarak onaylarız. Bir gün içerisinde kaç nano-an boyunca duyularımız bu duvarları içerir? Ya da kapıları ya da döşemeleri ya da tavanları ya da pencereleri. Kaç milisaniyeyi o limitleri-limitleri-limitleri ne yaptığımızı bile anlamadan kabullenerek geçiririz?*

Bir günde kaç nano-an vardır? Trilyonlarca mı? Her gün sadece mimarlık alanında o kadar çok önerme biz hareket bile etmeden hayatımızı etkiliyor ki, buna tıp, kimya, havacılık, hidrodinamik, lazer fiziği ve insan aklından çıkmış her türlü disiplini eklediğini düşünsene...

Bebekler her saniye bir şimşeğinkinden bile hızlı öğrenmelerine rağmen işte bu nedenle o kadar çaresizdir. Doğduğu anda taşıdığı ruh ikliminden, bizim

uzay ve zaman algılamamıza uyum sağlayabilmek adına kritik sayıdan fazla önermelerle inşa edilmiş bir yapıyı kabul etme gereksinimi duyarlar.

Bebeklik ölümlülüğün ilk ve temel eğitimidir. Üstlerine yığılan, barajları yıkacak güçteki önermeler birikimi düşünülürse, o zavallı küçüklerin karşısına çıkan ilk durgun suda yüzmeye, kendi düşüncelerini dile getirmeye başlamasının onca yıl almasına şaşmamak gerek. Ağızlarından çıkan ilk sözcüğün, 'İmdat!' olmaması aslında hayret verici. Ya da belki ilk çığlık o anlama geliyordur.

Kalkıştan bir saat ve on dakika sonra motor göstergeleri yeşil, rüzgâra karşı yapılan yer hızı 150 knot'tu; gökyüzü açık, hava yumuşak, Arkansas elektronik iletişim alanı bir saatlik mesafedeydi.

| 63

Jamie tüm bu olguların ortasında yer alan biz insanların korkmayı öğrenmesi gerektiğini düşündü. Ölümlüler olarak bu oyunu oynayacaksak, tehlike gerekli, yıkım olası düzeyde bulunmalıydı.

Oyunu oynamalıyız; ölümlü, sınırlı, etkilere açık, duyularımızın bize anlattığı saman tozu fırtınası dışında hiçbir şeyi göremeyecek kadar kör olduğumuz önermelerinden oluşmuş okyanusa dalmalı, derinlere, daha da derinlere inmeliyiz; yalanları sarsılmaz inançlara döndürmeliyiz; soru sormamalıyız ve ölüm figürünü bir yana sıçrayarak geçiştirirken oraya en başında nasıl geldiğimizi ve o oyunu hangi sebepten ötürü

eğlence olarak nitelendirmiş olabileceğimizi anlamaya çalışmalıyız.

Ve evet, tüm gerçek yanıtlar saklanmıştı. Oyun, bu yanıtları diğer oyuncuların kendilerine uygun bulduğu, ama her nasılsa hepimiz için geçerli değilmiş gibi görünen sahte yanıtların oluşturduğu bulutların içinde tek başına bulma oyunudur.

Gülme, küçük bebek. Ölümlüler oyunu büyüleyici bulur ve onlardan biri olduğun inancını kabullendiğinde sen de büyüleneceksin.

64 | Bir uçuş akademisi öğrencisi olarak Jamie Forbes yükseklik rahatsızlığı derslerine katılmıştı. Şimdiyse yükseklik bilinci diye bir şey olup olmadığını, uçmanın yerdeyken asla bilemeyeceğin bazı şeyleri, yılların bazı gizli sayılarını anlamayı sağlayıp sağlamayacağını merak ediyordu.

Kuralları izlemezsen, oynamana izin verilmez.

'Uzayzamanda Yaşam Kuralı Bir' açık ve netti: Uzayzamana inanman gerek.

Dört boyutumuzun limitlerine yönelik sadece birkaç milyar önermeden sonra bebek iki günlük olur, onaylama çabuk gelir. 'Ben Çaresiz Bir İnsan Bebeğiyim' transı içinde kaybolmuşuzdur, ama birer oyuncuyuzdur. Fikrini değiştirenler, bu gezegenin önermelerden oluşan kum fırtınasına verdiği rızayı geri çekmeye karar verenlere ne olur? Şöyle diyenler vardır: 'Ben bir ruhum! Bu halüsinasyon dünyanın inançlarıyla

sınırlı değilim ve öyleymiş gibi davranmayacağımı!' Onlara ne olur? Ne olacağını söyleyeyim. Zavallı: Ölü doğmuş. Minik yavru bir saatten bile az yaşadı. Ne utanç ama! Hasta falan değildi, olmadı işte. Hayatın adil olduğunu kim söyledi ki zaten?

'Uyumla hareket edenler hipnotize olmaya rıza gösterir,' diye düşünmeyi bir noktaya taşıdı Jamie Forbes yedi bin beş irtifasında seyrederken. 'Onlar da biziz. O kişi benim.'

Yer hızı 135'e düştü. Jamie, GPS'in ayarını Arkansas'tan Oklahoma'nın Ponca City yerleşimine çevirdi. O kente hiç gitmemişti, ama çok yakında orada olacaktı.

9

66 |

“Havacılık kitaplarını nerede bulunduruyorsunuz?”

Ponca City Havaalanı’nın yakınındaki ikinci el kitap dükkânı umut vericiydi, çünkü neredeyse seksen yıldır aynı yerdeymiş gibi görünüyordu.

Tezgâhtar, “Elimizdeki havacılıkla ilgili kitaplar şurada olmalı,” dedi. “Karşıdaki ‘Seyahat’ etiketli raflara kadar ilerleyip sola dönün. O koridorun sonunda, sağ tarafta.”

“Teşekkür ederim.”

Pilot az sonra orada fazla şey bulamayacağını anlamıştı; son ilgi alanı olan deniz uçakları tarihine yönelik ise hiçbir şey yoktu. Yine de üç ilginç kitaba rastlamıştı. *Uçak ve Motor Bakımı* başlıklı iki ciltlik ender bulunan Brimm ve Bogess yayınının fiyatı epey

düşürülmüştü, kırkar dolarlık kitaplara üç dolar etiketleri yapıştırılmıştı. Bir de Nevil Shute'nin uçak mühendisliği yıllarını anlattığı *Hesap Cetveli* adlı kitap vardı.

Raf tam göz hizasındaydı ve kitapların üçünü de çekip alınca genişçe bir boşluk açılmıştı. Normalde yürüyüp giderdi, ama zamanı bol olduğundan öyle yapmadı, gözüne bir şekilde diğerlerinin arkasına saklanmış, gölgeler arasında kalmış bir kitap ilişti. Kitabın başlığının *20'li Yılların Deniz Uçakları* olduğunu umut ederek uzandı ve cildi çaktı.

O kadar şanslı değildi. Kitabın havacılıkla bile ilgisi yoktu; Winston'un *Sahne Sanatı Erbabları Ansiklopedisi* idi bu.

| 67

Başlık onu bir anda Long Beach, California'daki LaFayette Hotel'e götürdü ve kitabı açıp şahsen tanıdığı tek sahne sanatı erbabını buldu:

Samuel Black. Büyük Blacksmyth olarak da tanınır.

Amerikalı sahne hipnozcusu (1948-1988). Black'ın, 1970'li yılların ortalarında alanının en önemli kişiliği olduğu söylenir. *Variety* dergisinden röportaj için gelen bir muhabire şöyle demiştir:

'Ya gerçekte var olmayan zincirlerle bağlandığımıza inanıyorsak? Ve çevremizdeki

dünya inandıklarımızı yansıtan mükemmel bir aynaysa?’

Black sahneyi 1987’de, popülerliğinin doruğundayken bıraktı. Basındaki kayıtlara göre ‘farklı boyutlar’ adını verdiği şeyi araştırıyor ve çalışmaları için şöyle bir yorumda bulunuyordu: ‘Kimi buluşlarım bana son derece ilginç geldi ve gayet sağlıklı bir durumdayken bedenimi terk edip, sonra ona geri dönmeye karar verdim.’ (*Los Angeles Times*, 22 Haziran 1987)

68 |

Black aynı yılın 12 Kasım günü ölü bulundu ve nedeni anlaşılamadı. Anısını kendisi gibi hipnoterapist olan Gwendolyn (Doğ. 1951) sürdürdü.

Brimm ve Bogess’in fiyatının düşüklüğü nedeniyle biraz suçluluk duyarak üç kitabı tezgâhtarın önüne koydu, sonra da doğru rafa yerleştirmek isteyeceğini düşünerek ansiklopediyi uzattı.

“Bu ‘Havacılık’ bölümündeydi. Sahne gösteri sanatlarıyla ilgili.”

“Teşekkür ederim. Karışıklık için kusura bakmayın. Yerine koyacağım.” Kitabı alıp bir kenara bıraktı. “Bu ikisi üçer ve Nevil Shute de dört dolar. Uygun mu sizce?” Pazarlık ederse fiyatı biraz daha düşecekmiş gibi söylemişti.

“Gayet uygun. Shute harika bir yazardır.”

Aynı zevki paylaşımlarından ötürü mutlu olan tezgâhtar gülümseyerek, '*Gökkuşağı ve Gül, Bendin Etrafında, Takımhanenin Emanetçisi*,' diye saydı. "Yirmi altı kitap yazdığını bilirsiniz. Herkes onu *Kumsalda* ile hatırlar, ama bence en iyi kitabı değildir."

Adamın tezgâhtar değil, yerin sahibi olduğu anlaşılmıştı.

"Brimm ve Bogess'e çok düşük fiyat koymuşsunuz," dedi Jamie. "Bundan istifade etmiş gibi oldum."

Adam o düşüncüyü reddeden şekilde salladı elini. "Öyle belirlemişim fiyatı. Bir dahaki sefer yüksek tutarım."

Bir süre daha Nevil Shute Norway üzerine sohbet ettiler; yazar adeta hayata döndü ve o kitabevinde onlarla birlikte oldu; öyküleri tanışmaya ömrünün yetmediği iki ahbap arasındaki mesafeyi silip attı.

| 69

Forbes yarım saat sonra elinde Brimm ve Bogess cildi, *Hesap Cetveli* ve tekrar okumak istediği başka iki Nevil Shute kitabıyla çıktı ve geceyi Ponca City'de geçirmeye karar verdi.

Kitaplara dükkanın koyduğu fiyatı ödemenin hile yapmak sayılıp sayılmayacağını sordu kendi kendine.

Hayır, değildi.

10

70|

O akşam Jamie Forbes, eski dostlarla eski kitap sayfalarında buluşmanın mutluluğunu sürer halde motelin restoranına indi.

Garson daha siparişi bile almadan cömert bir bahşışı hak edecek içten bir gülümsemeyle, "Ponca City'ye hoş geldiniz," dedi. Menüü uzattı ve bir sırrı fısıldadı: "Harika salatalarımız vardır."

Jamie teşekkür etti, kız gidince menüye göz gezdirdi. Okunacak çok şey vardı ve salatalar göze sahiden güzel görünüyordu.

"Sıcak çikolata ve tostta karar kılacaksınız sonunda galiba."

Jamie irkilerek başını kaldırınca garsonunkinden farklı bir gülümsemeyle karşılaştı. "Bayan Hammond!"

“Hallock,” diye düzeltti kadın. “Dee Hallock. Beni mi takip ediyorsunuz, Bay Forbes?”

Buna imkân yoktu. North Platte'deki kahvaltı altı yüz elli kilometre geride kalmıştı, üstelik kendisi gideceğini söylediği Arkansas'ta değildi. Onun orada olacağını bilmesi imkânsızdı kadının; aynı şey kendisi için de geçerliydi.

“Otostopla geldiniz. Ponca City'ye.”

“Bir kamyonla. Şu on sekiz tekerlilerden birisiyle. Her biri sıcaktan kavrulup çöle dönen Ponca City'yi bir gecede yeşillendirecek North Platte çimiyle yüklü bin üç yüz kiloluk paletlerle birlikte. Kamyoncular dünyanın en şefkatli, kur yapmaya en meraklı insanlarıdır. Bir *Kamyoncu Yasası* olduğunu biliyor muydunuz?”

| 71

“Yapmayın, Bayan Hallock! Böyle bir şey olamaz. Burada bulunmanız mümkün değil.”

Güldü. “İyi öyleyse, burada değilim. Akşam yemeğinde size katılabilir miyim? Yoksa... Kayboluverim mi?”

Jamie yerinden hafifçe kalkarak, “Elbette,” dedi. “Bağışlayın. Lütfen katılın bana. Siz nasıl...”

“Bay Forbes, ‘nasıl’ diye bir şey yok. Bu rastlantı. Siz bana farklı bir açıklama yapmayacaksınız, değil mi?”

İnsan ne diyebilirdi ki? Sözcük parçacıklarıyla de-

vam edip kırık dökük cümleler geveleyerek o şeyin olamayacağını açıklamaya kalkışabilir miydi? Üstelik de o şey neyin olası, neyin olasıkdışı olduğundan bağımsız, gayet sakın bir şekilde olmaktayken.

Jamie o konuda çenesini tutmaya karar verdi, ama akli hızla yol alan bir trenden düşmüş boş kuş kafesi gibi sıçrayarak, takırdayarak yuvarlanıyordu.

Dünya her zamanki halindeymiş gibi davranmaktan başka çare yoktu; öyle olmadığı gayet açık şekilde anlaşılmasına rağmen.

“Servisteki hanım salataların iyi olduğunu söyledi,” dedi.

72 |

Dee güldü.

Rastlantı kâşifi ne düşünüyordu?

“Bir şeyler bir neden doğrultusunda oluşur,” dedi Dee. “Bildiğim budur: Bir şeyler bir neden doğrultusunda oluşur.”

Jamie'nin ne olduğunu bilmediği ve bilmeyi umursamadığı aperiatif türünden bir salata söylediler ve sessizce oturdular.

Bir şeyler hangi neden doğrultusunda oluşur?

“Söylediğiniz bir şeyi düşünmekten kendimi alamadım,” dedi sonunda Jamie. “Bizi hipnotize eden önermeler...”

“Onları kabul edersek hipnotize ederler bizi.”

“Yaşamda daha iki günlükken fazla seçim şansımız yoktur. Sonrasındaysa artık çok geçtir.”

Dee başını iki yana salladı. “Hayır. Her zaman seçeneğimiz vardır. Kabul ederiz, çünkü kabullenmeyi isteriz. Bir önermeyi reddetmek için hiçbir zaman geç değildir. Görmüyor musunuz, Jamie? Bu bir sır değil: Önerme ve onaylama. Hepsi bu; tekrar ve tekrar gerçekleşen bu. Her yerden gelen önermeler insanın aklı tarafından bilince yöneltilir.”

O an Jamie daha önce gözünden kaçan bir şeyi kavradı. “Bana ortak bir tanıdığımız olabileceğini söylediğinizi hatırlıyor musunuz?”

Dee başını kaldırıp ona baktı.

| 73

“Var.”

“Ah! Öyle mi?” Bunu önceden biliyor gibi gülümsemişti.

“Sam Black.”

Şaşkınlık yok, şok yok; Dee'nin gülümsemesi şimdi sadece sevgi yansıtıyordu.

“Sam'ı tanıyorsunuz...” dedi.

11

74 |

Jamie Forbes onu bir süre seyretti; gerisinde nelerin olup bittiğini bilmediği yüze bir süre öylece baktı. Dee Sam'ı tanıyor olmak her şeyi bilmek demekmiş gibi sıcak bir gülümsemeyle oturuyordu karşısında.

"Gwendolyn nasıl Dee'ye dönüştü?" diye sordu. Karşısındaki kişiyle ilgili yanlış bir tahminde bulunduyorsa, o soru çılgınca sözcüklerden oluşuyor demekti.

Ama öyle değildi.

"Evlendiğimiz zaman ismimi değiştirmedim. Ama Sam'dan sonra..." Yine sevecen bir gülümsemeyle devam etti. "O öldükten sonra Gwendolyn adı Wendy'ye döndü, sonra torunumuz, Jennifree'nin minik kızı bana, 'N'nane Dee,' dedi. Ben oradayken herkes bunu kabullendi."

"Oradayken mi?"

“O da, Jennifree de hâlâ öyle der.”

Bu sözler birkaç soru yarattı. Hepsi de özel, Jamie'nin kendini soracak kadar rahat hissetmediği şeylerdi. “Onun hakkında bir şey okudum,” dedi.

“*Sahne Sanatı Erbapları*’nda mı?”

Jamie başıyla doğruladı.

“Bir tahmin yapayım. Kitabı tesadüfen buldun.”

Onun öyküsünü şaşırtıcı değil, hoş bulmuştu Dee. Hipnoz konusunu içselleştirme aşamasındayken ve hayat boyu varlığından haberdar olmadığı Gwendolyn Black ile tanıştığı gün, inmeyi asla aklından geçirmedeği bir kentin havaalanı yakınındaki ikinci el kitap dükkânının ‘Havacılık’ bölümü raflarından birinin arkasında sıkışıp kalmış bir kitapta eşiyile ilgili okuduklarını onunla yaşanan ikinci olasılıksız karşılaşmada anlatıyordu çünkü.

Salataları geldi.

Jamie, “Rastlantı ve siz,” dedi. “Aranızdaki olay ne?”

“Anlamadınız mı ne olduğunu? Bugün kurama dönüşmesini sağladığınız hipotezi hatırlıyor musunuz?”

“Rastlantı diye bir şey yoktur.” Kendini birbirine takılması çok kolay, anaokulu düzeyindeki kocaman yapboz parçaları karşısında şaşırp kalmış bir maymun gibi hissediyordu Jamie.

“Birbirinin hayatında en önemli yeri tutacak insanlarla karşılaşmaları düşünün. İzninizle bir soru...”

“Elbette.”

“Eşinizle nasıl karşılaştınız?”

Jamie güldü. “Bu adil bir hamle olmadı! Catherine o gün NASA’daki işinden izin almıştı; California’dan Florida’ya, Seattle üzerinden dolaşarak gidiyordu ve benim bir dolu fırtınası nedeniyle indiğim küçük havaalanında mahsur kalmış...” Jamie uzun bir öykünün tam kıyısında durdu. “Haklısınız. Karşılaşmamız olanaksızdı, ama oldu.”

“Bu ne zamandı?”

76 |

“On yıl önce.” Sonucunda harika bir evlilik oluşmuştu. Hâlâ da öyleydi.

“Ben rastlantı diye bir şey yoktur diyorum, siz yazgı diye bir şey olmadığını söylüyorsunuz.”

“Yazgı rastlantıdır.” Bunu şaka olarak söylemişti Jamie.

Dee çatalını bıraktı, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Az önce ne söylediğinizi biliyor musunuz?”

“Rastlantı diye bir şey yoktur. Her şeye sandığım kadar hakim değilsiniz anlaşılan.”

“Hatırlayın ve birleştirmeye çalışın, lütfen.” Şaka yollu yapılan imaya gülümsememişti. “Eğitimsizliğiniz olmasa, kabullendiğiniz önermeler olmasa, seçtiğiniz kültürle gelen koşullandırılmış farkındalık olmasa... Siz de yürüyüp o duvarın içinden geçebilirdiniz.”

Siz sözcüğünün vurgusu Jamie'yi dürtüklemişti. "Ya Gwendolyn?" diye sordu. "Siz de eğitimsiz misiniz?"

"Öyleydim."

"Ama artık değilsiniz."

"Değilim."

"O duvarın içinden geçebilir misiniz?"

"Kolaylıkla."

"Yapın lütfen."

"Hayır."

"Neden?"

"Birkaç saate kadar anlayacaksınız nedenini. An-

| 77

lama zamanınız henüz gelmedi."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsunuz, Dee?"

Cevap vermek yerine garip bir şey yaptı Dee. Açık avucunu ona uzattı, yüzünün önünde soldan sağa doğru hafifçe geçirdi, gözlerinin içine baktı. "Bu zamandan sonra hayatınız boyunca beni bir daha yeryüzünde görmeyeceksiniz. Karşılaştık ve bu rastlantı değildi, çünkü bilmeniz gereken bir şey vardı: Önermenin yazgıyla nasıl bir ilişkisi vardır? Yanıt inandığınız ve gördüğünüz her şeyi değiştirecektir."

Jamie'ye dili tutulacak kadar sersemlemesi için söyleyebileceği tek bir şey varsa, o da işte buydu.

Dee hemen ardından, "Haklı!" dedi ışıltı ışıltı bir yüz ve neşeyle.

Bir saniye önceki tavrından o kadar farklıydı ki, Jamie bir şeyleri kaçırdığı sanısına kapıldı. "Kim haklı?"

"Garson. Bu harika bir salata."

"Öyle. Gerçekten olağanüstü." Rastlantıya, yazgıya, duvarların içinden geçip gitmeye, birilerine bir şeyleri hatırlatmaya dair tüm sorularını unutmuştu.

Dee cebinden bir defter çıkardı ve ona North Platte'den bindiği 18 tekerli Kenworth'un güneşliğinden kopya ettiği *Kamyoncu Yasası*'nı okudu.

'Sen Amerika'yı bütün olarak tutan kumaşsın ve bir çocuğun en iyi arkadaşısn.

78|

Kamyoncudur çocuklar aç kalmasın diye çiftçinin mahsulünü markete taşıyan.

Kamyoncudur onları sıcak tutan yakacağı taşıyan.

Kamyoncudur onları güvende tutacak evler yapması için ormancıdan aldığı keresteyi marangoza taşıyan.

Ve kamyoncunun bomboş gecelere ve bir başına geride bıraktığı millere adanmış yalnızlığıdır Amerika'yı Atlantik Okyanusu'ndan Pasifik'e kadar birbirine bağlayan.'

Dee başını defterden kaldırıp ona baktı. "Çok güzel, değil mi?"

Oklahoma'nın Ponca City yerleşimindeki o restoranda baş başa verip, o sözlerin doğruluğunu, hayatlarımızı şimdiki gibi sürdürmemiz için çeşitli tehlikeli işlerde çalışmayı seçen insanlara ne kadar çok şey borçlu olduğumuzu konuşmaya koyuldular.

Yemek bitmişti. Dee Hallock ona iyi uçuşlar diledi, veda etti ve sonra gitti.

Jamie o gece dizüstü bilgisayarını kurdu, Internet'e bağlandı ve onun adını sorguladı. Elbette birçok Gwendolyn Hallock vardı, ama sadece birinde, soy araştırması sitelerinden birindeki kayıtta, aradığı kişiyle ilintilendirebileceği bilgi parçacıklarına rastladı:

| 79

**Samuel Black (1948-1988), sahne hipnozcu-
su; eşi Gwendolyn Hallock (1951-2006); kız-
ları Jennifer (doğ. 1970).**

Internet'te sık sık rakamlar hatalı olur, alıntılar bozulur, kimi sözler onları asla söylememiş insanlara yakıştırılır, bilgiler yanlış çıkardı. Ama web'in doğruyu yakaladığı zamanlar da vardı. Bu da eğer onlardan biriye, Jamie Forbes'in az önce karşılıklı harika salatalar yediği Gwendolyn Hallock, tanışmalarından iki yıl önce ölmüştü.

12

80|

O gece fazla uyuyamadı.

Örtüleri tekmeleyip üzerinden atarken, onun duvarların içinden geçip gidebilmesinin normal olduğunu düşündü; ölümlü olduğu önermesini artık kabul etmiyordu. *'Eğitimsizliğin olmasa, sen de yürüyüp o duvarın içinden geçebilirdin.'*

"Ölmek dedikleri bu mu yani?" diye düşündü, kendimizle ilgili gerçek olduğuna inandığımız şeylerdeki dramatik değişim. Eğer öyleyse, değişimi gerçekleştirmek için neden ölmemiz gerekiyordu?

Çünkü kendimizi mecbur olduğumuza inanmaya şartladık diye düşündü. Uzayzamanın derin önermeleriyle evliyiz, ölüm bizi ayırana kadar.

Bağlantılar meteorlar gibidir: Uyanmak için neden ölmek zorunda kalmayalım? Tersî durumda ne

gibi önermeler duyarız? Hiç kimse parmaklarını şıklatıp; "Hey uzayzamanı ne zaman istersen terk edebilirsin, ne zaman istersen eve gidebilirsin, istediğin zaman dönebilirsin ya da farklı bakış açıları kazanmak için kendine zaman ayırabilirsin" demez. Hiç kimse kazalara ve hastalıklara ve yaşlanmaya dair inançlarımız tarafından bu dünyadan çıgıllıklarla içinde sürüklenerek koparılmak zorunda olmadığımızı söylemez.

Kimse bize ölümün bir yasa değil, bir alışkanlık, bir gelenek olduğundan bahsetmez.

Sabah 02:00'da sarsılarak yatağın içinde dimdik oturdu Jamie.

Sam Black'ın keşfettiği buydu işte.

Güncesine yazdığı boyut, 'farklı önermelerin boyutu' buydu.

Ruhsal bir şelalenin, bir vahiy çağlayanının altında durmak, yapboz parçalarının maymun öylece izlerken birbiriyle kendiliğinden birleşmesi gibi bir şeydi bu.

İşte bir adam bedenini, sağlığı hala yerindeyken böyle terk etti. Hipnozcu Sam Black eğitimini, bu oyunu oynayan bütün ölümlülerin kabul ettiği, bedenlerimizin, yer çekiminin, atomların, kültürlerin içinde bizi kapana kısıtıran milyarlarca önermeden ve Koşullu Farkındalık Hali'nden kendini kurtarmak için kullandı.

Jamie uzayzaman oyununun hipnoz olduğunu kavramıştı. Önergeler, biz onlara rıza gösterene, onları kabullenene kadar gerçek değildi. Bizi bağlayan önergeler, biz onları kabullenene ve çekiçle döverek kendi yapılarımıza uygun zincirler haline getirene dek önümüze sürülen tekliflerden, kavram sunumlarından başka şey değildi.

Biz oyuncular, her birimiz sahneye gönüllü çıkmak üzere en ön sırada oturup bekliyorduk.

Izleyicilerin karşısında ne vardı? Sahnedeki neydi?

Hiçbir şey.

82 | Izleyicilerin karşısındaki şey, inanca dönüşmüş ve görülür hale gelmiş önergelerin, onlara inananlar için kaya sağlamlığı almış düşüncelerin oluşturduğu bir oyundu.

Uzun zaman önce Lafayette Hotel'deki o taş zindana kapatıldığında kendisinin gördüğü, yumruklarıyla dövdüğü her şey yaşadığı dünyadaki her maddi şey kadar gerçektir. Birbirine sıkı sıkıya bitleştirilmiş granit bloklar, beton harcıyla sıvanmış derzler. Onları görmüştü, dokunmuştu onlara, hissetmişti.

Ama Büyük Blacksmayth o duvarın içinden havadan olmuş gibi yürüyüp geçmişti.

Deneğiye o şeyin taştan yapıldığına inanıyordu; aşılmaz, masif bir engel bulunduğunu biliyordu. Hipnozcu ise o engelin hava olduğunu, orada bir insanın

göremediği inanışlarıyla yarattığı imgesel bir zindandan öte içinden geçilmesi gereken bir şey bulunmadığını biliyordu.

Jamie zifiri karanlık Oklahoma gecesinde uzanıp başucundaki lambanın düğmesine bastı, ışığın altında kıpırdanarak döndü, otelin bloknotuyla kalemini alıp bir şeyler karaladı.

Tıpkı o zindanın varlığına inandığım gibi, şu anda bir motel odasına, alçıpan duvarlar arasına, kilitleli bir kapının gerisine, etten yapılmış bir bedenine içine sıkı sıkıya kapanıp kalmış olduğuma inanıyorum.

İnanmış şeyleri hiç sorgulamadım! Çok uzun zaman önce kendimi inandırdım ve bir daha asla sorular sormadım: Soluyacak havaya muhtaç mıyım; barınağa suya yiyeceğe, anlamak için gözle görmeye, kulakla duymaya, parmakla dokunmaya ihtiyacım var mı? İnanmış zaman görürüm. İnanç yoksa görüntü de yok.

Ama dinleyin: Basit bir fikrimi değiştirdim ve gidiyorum' türü inanç değil bu; oyunun tek gerçek olduğuna yönelik derin, tüm yaşamın her dakikasına yayılmış bir ikna oluş.

İnançlarınıza sadece yaşamak için ihtiyacımız yok; onlara oyuna dahil olmak için ihtiyacımız var! Buz ve sapa olmadan hokey oynamayamazsınız, tahta ve taşlar olmadan satranç oynamayamazsınız, top ve pota olmadan basketbol oynamayamazsınız, aslında olduğumuzdan çok daha sınırlı tutulduğumuza inanmadan yeryüzünde yaşayamazsınız.

Kalem durdu. Dee haklıydı. Hipnozdu bu; sadece sekizi bile oyunu oynamaya yetecekken, yüz trilyon önerme kabulleniliyordu.

Öyleyse ne olacaktı?

Gecenin sessizliğinde zayıf bir siren sesi duyuldu. Birisi o karanlık anda yazgı tayin edecek bir edini içindeydi.

'Öyleyse ne olacak? Öyleyse dindar olmam gerekmez, ne kadar çok insanın inandığına bakarak şu ya da bu şeyden korkmam gerekmez.

Nelerden korkmak?

Yoksulluk, yalnızlık, hastalık, savaş, kaza, ölüm. Bunların her biri terörist. Her biri korkmamayı seçtiğimiz anda güçsüz.'

84 |

Lamba söner, baş yastığa düşer ve her şey yeniden başlar.

'Blacksmyth'in zindanında geçirdiğim hapislik olmasa, tüm bunlar kulağa çılgınca gelirdi: Kabullenilmiş önermelerden oluşturulmuş bir dünya; hiçbir şey gerçek değil, ama düşünmek onları gerçek kılıyor.

Hey... İnanç denen şeyi çitkırıldım bir hanım evladı kabul etme sakın! İncanın yırtıcı bir gücü vardır, oyunun çelik mengenesini oluşturur, ölene kadar her saniye bizi kısıkaçları arasında tutar.

İnançlarımız yüzünden ölürüz; her dakika son aşamasına gelmiş ölümcül illüzyon nedeniyle birisi can verir.

Blacksmyth'in zindanının gerçekliğiyle şu anda etrafımda olan duvarların gerçekliği arasındaki tek fark, benim kendini adanmış desteklerim, yani inançlarım olmasa zindanın bir gece içinde çözülüp gideceğidir. Oda da daha fazla dayanamaz. Zindan var olmak için benim kişisel rızama gereksiniyordu, bu oda uzayzaman içindeki her insanın rızasının birleşimiyle inşa edildi: Duvarlar nesneleri içeride tutar.

Işığı söndürdü. "Dışarıda artık dünya yok. Her şey içeride, önermeler inanca, inançlar bakış açılarına ve onlarda oyun alanımızdaki her 'sözde gerçek' şeye dönüşüyor." diye düşündü.

Jamie Forbes bu son düşünceyle uyudu.

Beş dakika sonra herhangi bir neden olmaksızın uyandı.

| 85

Deli misin sen, arkadaş? Bu şeyleri düşünmek, dünyanın gerçekten burada olmadığına, dışarıda senin düş gücünün yarattıklarından başka şey bulunmadığına inanmak! Önermelerden o kadar kolay etkilenen biri miydin ki, kadının birinin çıkıp geldiği ve hiçbir şeyin gerçek olmadığını söylediği anda bunu tek yutkunuşta yedin?

Akıl sağlığını hâlâ koruduğuna sevinerek tekrar uykuya daldı.

On saniye sonra uyandı.

Görecelik, kuantum mekaniği, Tel Kuramı ne olacak? Önermeler Kuramı'nın çılgınca olduğunu düşünüyorsan Bilim'e ne diyeceksin?

Burada, uzayzamanda sadece dört boyut yok, arkadaşım; gerçekte on bir boyut var, ama diğer yedisini çok küçük toplan içine koyulduğundan onları göremiyoruz. Ama inan bana, oradalar!

Uzay boşluğunda maddesel çekimin ışığın bile dışarıya çıkamayacağı kadar güçlü olduğu delikler var.

Birbirine paralel duran sonsuz sayıda alternatif evren var: Her bir bireyin her olası ediminin her olası farklılığına neden olduğu evrenler; içlerindeki tüm bireylerin bizim gibi olduğu, ama İkinci Dünya Savaşı'nı yaşamamış, bizim görmediğimiz bir Üçüncü Dünya Savaşı'nı, hatta dördüncüsünü, beşincisini geçirmiş evrenler; bir milyar tanesi falan senin adının Jamie yerine Mark, gözlerinin mavi yerine kahverengi olduğu evrenler.

Tekrar uykuya daldı.

Beş dakika sonra kendi kendini bir kez daha huzursuz etti.

Bu diferansiyel kalkülüs değil, ben de matematik delisi sayılmam; bu anladığın zaman basitliğine inanmadığın türden bir şey. Gördüğümüz şeyleri nasıl görürüz? Bir ressam yaptığı tabloyu nasıl görür?

Söyle:

Ressam tuvale bakar.

Fırçasını boyaya batırır.

Boyayla ıslanmış fırçayı tuval bezinin üstünde dolaştırır.

Fırçasını boyaya batırır.

Fırçayı tuval bezinin üstünde dolaştırır.

Ressam tuvale bakar.

Her seferde tek bir fırça darbesi. Yaşamımızın her günü.

Böyle oluyor işte.

İşte senin boya kovan, Jamie; içinde önermeler yüzüyor döne döne. İşte fırçan; daldırıp gerçeklik olarak neyi kabul edeceksen kovadan al. İşte tuvalin: Yaşam.

Şimdi bir resim yapmayı dene, tamam mı?

Açıklamalara ihtiyacın varsa, okul çağlarının çok öncesine dönmen gerek.

| 87

Hipnotize edildim. Nasıl bir şey olduğunu kendi kişisel deneyimimden bilirim; kimsenin açıklamasına ihtiyacım yok. Önermeleri kabul et ve gerçek olsunlar, her fırça darbesiyle. Üzerinden otuz yıl geçti, ama hâlâ hatırlıyorum. Blacksmayth'in duvarını, sahnedeki duvarı yıkmama imkân yoktu. Zaten duvar da yoktu, ben yalnızca olduğuna inanıyordum.

Kimi radikal Hristiyanlar kutsal günlerde avuçlarından İsa Mesih'in eski tabloları resmedildiği şekilde kan geldiğini görür. Bir sonraki Dindarlar Kongresi'nde o insanlara gördüklerinin kan değil, inançlarından kaynaklanan bir sanrı olduğunu mu söyleyeceksin? Bir sunum yap onlara ve gerçeği açıkla: 'İnsanların çarmıha gerildiği o eski güzel günlerde bu iş yapı-

lırken çivilerin ellere değil, bileklere çakıldığı öğrenildi. Bu durumda kan neden avuçlarınızdan geliyor?

Yanıt: 'Çünkü biz eller olduğuna inanıyorduk.'

Ölüm döşeğindeki birisinin başına gidip ona çektiği illetin hastalık değil, inanışları olduğunu söyleyebilir misin?

O düşünceli ve anlayışlı kurban da sana şöyle diyebilir mi: 'Evet bunlar benim kendi inanışlarım-onları benimsemek için gayet geçerli nedenlerim var-teşekkür ederim-ama inanışlarım nedeniyle ölmek istiyorum-sence sakıncası yoksa-ya da belki senin tercih edeceğin farklı bir nedenle ölmemi istersin-ya da benimki yerine senin programına uyacak bir zamanda ne dersin?'

Resimleri kanıt olarak sunan kitaplar vardır; örneğin denek, bacaklarının iple bağlandığına inandırılmıştır ve birkaç dakika sonra ya da ertesi gün bileklerinde ipin izleri belirir. Deneğin görmediği bir yerine buz parçasıyla dokunulur ve o şeyin kızgın demir olduğu söylenir; dokunulan yer su toplar. Bunlara neden olan ip değildir, kızgın demir değildir. Aklın inanılmaz güçleridir hepsinin nedeni.

'Mucizeler değil, hipnoz,' diye düşündü Jamie.

'Ve Yunan gizemciliğindeki hipnoz bile değil, her gün yaşanan, bir çörek ister misin-evet/hayır türünden hipnoz; titra katrilyonlarca kez sorulsa bile yanıtın çok büyük oranda 'evet' olacağı sorularla gelen

hipnoz. Bize gerçekleşeceği söylenen şeyleri görmemiz, aklın almayacağı türden bir şey olurdu.'

Küçük bağlantı sarmallarından oluştuğunu söyledikleri o kuantum-elektrik evreninin aslında atomların değil de düşüncelerin bir araya gelmesinden oluşması mümkün değil mi? Ve aynı şekilde, kültürlerimizin inanışlarıyla gelen terörü ve keyfi hiç sorgulamadan, büyük bir iştahla, gücünü artırarak kabulleniyor olamaz mıyız? Zaten öğrenmeyi seçtiğimiz kavramlarla duygusal ilişki kurduğumuz zaman onları çok daha kolay kavramıyor muyuz?

Hiç de olanaksız değil. Birden fazla ömrümüz yok, ama öyle olduğuna inanmakta özgürüz.

Reenkarnasyon inancı da tam olarak bu işte: Yararlı, bağlayıcı ve ilginç bulana dek deneyimlediğimiz bir inanç. Bağını kopar ve oyunlar bitsin.

Yani eğer etrafımızda gördüğümüz her şeyi önermeler yaratıyorsa, önerme nedir gerçekte?

Bu soruyla allak bullak oldu ve düşünce basamaklarını inerek uyuyakaldı.

13

90 |

Jamie Forbes motelin çalar saatiyle, gördüğü düşleri unutmuş halde uyandı. Çantasını topladı, kapıdan çıkmadan önce odayı son kez kontrol ederken yatağının başucunda kendi el yazısıyla karalanmış, unutulmuş, okunması neredeyse imkânsız bir not buldu:

Önerme: Bakış açımızı değiştirmemizi sağlayan her temas.

Evet, önerme bu olmalıydı: Düşünme şeklimizde ve dolayısıyla görüş ve anlayışımızda değişiklik yaratan, ama bize o süreç içinde sıradan gelen etkileşimler.

Uçağına gidene dek algı ve kavrayışını değiştirmesine yol açan kimi temasları bulup çıkarmıştı:

fotoğraflar, tablolar, filmler, bilgisayarlar, okullar, televizyon, kitap-

lar, reklam afişleri, radyo, internet, kullanım kılavuzları, toplantılar, telefon görüşmeleri, makaleler, sorular, öyküler, grafitiler, masallar, argümanlar, bilimsel makaleler, ticaret bültenleri, mönüler, sözleşmeler, kartvizitler, söylevler, dersler, dergiler, şarkılar, sloganlar, şiirler, mönüler, uyarılar, oyunlar, söylevler, dersler, ilişkiler, gazeteler, rastgele düşünceler, öğütler, sokak tabelaları, başkalarıyla, hayvanlarla, kendimizle yaptığımız konuşmalar, partiler, mezuniyetler.

| 91

Ve bu temaslar denizini daha önce bulduklarının oluşturduğu okyanusa döktü.

Kalkıştan önce uçağını etrafında dolaşarak kontrol ederken, her olgunun bir temas olduğunu düşünüyordu. Her biri kişiye ayrı parıltı halinde vuran, yüzeyinde kırıışıklar olan uçsuz bucaksız sulardaki ay ışığı parlamaları ve her milisanıyesi bir olasılık olarak ortaya çıkan ışık patlamaları.

Soldaki ana iniş takımını, fren hattını, lastiği incelemek üzere diz çöktü. Lastiğin biraz aşınmış olduğunu düşündü ve gün ışığında anladı ki, bu da bir önermeydi.

Her önerme kendini yoğunlaştırır.

Lastik fazla mı aşınmış?

Yanıt 'evet' ise: Fazla aşınmış.

Sonraki önerme: Uçma. Lastiği değiştir.

Lastiği değiştirmek için işi yaptıracak bir servis elemanı bulmam, stoklarda yoksa uygun lastiği getirtmem, burada en az bir gece daha kalmam, lastik meselesi olmasa asla karşılaşmayacağım, sayısını şimdiden kestiremediğim kadar insanla yüz yüze gelmem ve konuşmam gerek ki, bu kişi ya da olgulardan herhangi biri tıpkı North Platte'deki otostopçunun yaptığı gibi tek bir sözcükle hayatımı değiştirebilir. Hayatım şu anda değişmekte; lastik için burada fazladan bir gün ya da yirmi dakika ya da üç gün kalırsam, yeni olgular her biri kabullenilmiş bir önermenin sonucu olan daha yeni olguları tetikleyecektir.

92|

Ya da...

Yanıt 'hayır' ise: Lastiğin durumu normal.

Her önerme kendini yoğunlaştırır.

Sonraki önerme: Planladığın şekilde uç.

Başka Bir Şey Yap Önermesi'nin altındaki kutuda trilyonlarca önerme: Görmezden gel. Yoğunlaşma yok, etki yok.

Ama lastik bir sonraki inişte patlarsa, bu büyük dert demektir.

Önerme: İlk önermeyi tekrar değerlendir.

Yanıt 'evet' ise: Zaman ilerleyecek, hava değişecek, güneş gökte yükselecek, rastlantı dokularında kaymalar olacak.

Yanıt 'hayır' ise: Devam et.

Sonraki önerme: Uçuş öncesi incelemeleri tamamla.

Önermeyi şimdilik görmezden gel.

Bunun yerine, 'Göze çılgınca görünüyor, ama öyle olmayabilir de'ye benzeyen resmi incelemek üzere önermeyi kabullen:

Her saniyenin her önermesi, aldığımız ya da almadığımız her karar, kendinden bir önce alınan kararın en sivri ucunda, yani kendinden öncekinin asılı olduğu yerde dengede durur; her biri bunun benim için doğru olduğuna ben, sadece ben, başka birisi değil 'karar verdim önermesi doğrultusunda belirlenmiştir. Kimse benim için kararlar alamaz; tavsiyesini kabulendiğimde, o yönde davranmaya karar veren merci ben, kendimim. Bin farklı şekilde 'hayır' demeyi seçebilirim.

| 93

Önermeleri 'hipnoz' olarak nitelendir ve ansızın aradığın etiket karşına çıksın; o dokuyla yüzleş ve yapbozun parçaları birbiriyle kenetlensin. Dünyadaki herkes, her gün kendi transına biraz daha derinlemesine gömülür, herkesin kendine dair inandığı bir hikâyesi vardır.

Benim bugünkü hikâyem, Yoluna Giden Adam: Jamie Forbes bu bölümde, sol ana iniş takımında yüzeylemesi gerekenden 1.5 milimetre incelmış bir lastikle, farklı değişimlere uzanan, farklı bir yaşama uzanan bir önermeler bulutuna uçuyor.

Her olayın geçip giden ya da gelmekte olan bir başkasının yanına ilâştirilmiş halde gerçekleştiğini düşündü; her biri bir başkasının yan-ek-yardımcı-ayrılmaz olayıydı.

94 | *Yukarıdan bakıldığında hayatlarımız, önermeleri değerlendirmemizle ortaya çıkan ve etrafımızı sarmış olan görünümünün gerçek mi, yoksa sahte mi olduğuna dayalı kabullenmelerimizden filizlenen çiçeklerin boy verdiği uçsuz bucaksız bir yan olaylar tarlasıdır.*

Sol ana iniş takımındaki lastik bir sonraki inişte patlayabilir; elli yumuşak inişte iş görebilir. Yeni bir lastiğe hiç ihtiyaç yok.

O sabah Jamie Forbes'in iniş takımının yanına diz çökmüş halde vardığı karar buydu: *Lastik iyi. Yumuşak bir iniş yapacağım. Elveda bu kararla birlikte anında reddedilen farklı yaşamlar.*

Sonra:

O kadın bana ne yaptı?

Uçmayı öğrenmeden önce bir uçağı başka türdeki birinden ayırt edemezdim. Şimdi yapabiliyorum. Yazı-bilimi öğrenmeden önce Çince el yazısını başkasından

ayırt edemezdım. Şimdi farkına varıyorum. Gwnendolyn Hallock bu dünyanın nasıl oluştuğunu açıklamadan önce önermelerden oluşmuş, etrafımda uçuşan bulut patlamalarını hiç görememiştim. Şimdi görüyorum onları!

Kütlesel Çekim Yasası dedikleri şey bile... Düşüncelerimizde tuttuğumuz her şey deneyimlerimizde gerçeğe dönüşür.' Bu bir önermedir. Ne zaman bu önermeye başvursam ve ne zaman doğruluğu pratikte kanıtlansa, bir önerme vardır. Ne zaman bu önermeye başvursam ve ne zaman pratikte geçerli olmadığını görsem, başka bir önerme söz konusudur. Yasayı bilmezden geldiğimde bir şey olmaz; hayatım değişmez; saniyeler teker teker geçene ve bir şeyi bana iyi fikir gibi görüldüğü için yapana dek.

| 95

Uçuş öncesi kontrolleri tamamlayan pilot, çantasını uçağa koydu, kapağı açıp kokpite kaydı.

Gezegendeki diğer herkes gibi, benim etrafımda gördüğüm dünya da kendi trans halimden kaynaklanan bir vizyon, bu noktaya gelene kadar kabullendiğim zat-trilyonlarca önermenin maddeleşmesiyle oluşmuş bir şey. 'Git!' dediğim anda gider; pekmeze dönüşür ya da şimşeğe.

Sonuçta: Tüm dünyam önüme koyulan ve benim kabullendiğim şeyler; benim en üst düzeyde özel gerçeklerim haline dönüşen varsayımlarımın oluşturduğu inançlardan ibaret.

Olumlu gerçeklerim: Şunu-şunu-şunu yapabiliyim... 'Yeter ki önümde yollar, daha öte önermelerin beklediği yollar açın. Olumsuz gerçeklerim: Hiçbirini yapamam...' Onun için yolları kapatın, o şeyleri benim yapabileceklerimin sınırları içine çekin.

Ben psiko-somatik bir gezegenin yurttaşıyım.

Öyleyse?

Pilot motoru çalıştıracak olan START düğmesine bastı, pervaneleri canlandırdı ve kendi önermesini kabulledi: *Evren'i tanımayı erteleyelim ve biraz uçalım.*

14

Güneydoğuya doğru üzerinde alçak irtifada uçtuğu kimsenin yaşamadığı, bozkırı andıran topraklar yerini aşağıda birer yama gibi görülüp yok olan çiftlik arazilerine, koruluklara bırakmaya başladı.

| 97

Bu düşler içinde uçmak gibi bir şeydi; tek fark insanın düşlerinde motor bir nedenle devreden çıkarsa nereye ineceğini planlamamasıydı.

'Demek ki ben psiko-somatik bir gezegenin hipnoza uğramış yurttaşım,' diye düşündü pilot. 'Ama herkes öyle. Nasıl bir fark doğuruyor ki bu durum?'

Pilot işte o anda aklında yeni bir ses duydu. Günlere beri onunla birlikte olan, maymun kıkırdamasını andıran ses değildi bu; *'Uçağı ben senin için idare ederim, ama biz o arada şu akılcı benlik olayını biraz konuşalım,'* diyen oto-yardımcı-pilotunki de değildi.

Tamamen yeni ve farklı, kendi içindeki diğer seslerden daha yüksek içselliğe sahip gibiydi.

Öyleyse ne olmuş ki?

Böyle demişti o ses.

Yaşadığının her gün kendi kendini hipnotize eden sen değil misin?

Olan şu: Kendini o hipnoz halinden çıkarabilirsin.

Dünyanın sana sunabileceği zamanın tamamını kullan ve lütfen bunun ne anlama gelebileceğini düşün.

98 |

Jamie kontrollere dokundu ve gökyüzü mavisi uçak yapayalnız uzanan bir telefon hattına değmemek için burnunu biraz kaldırdı, sonra tekrar çayırların üzerine doğru alçaldı. O gün yerden sadece 15 metre yüksekte 160 knot ile uçarken, yıllar önce iki mil yükseklikte Mach 2 ile uçtuğundan daha hızlıymış gibi hissediyordu kendini. Kabullendi, bu doğruyd.

Dee Hallock ile karşılaştığımdan beri neden her yerde önermeler görüyorum?

Ve o şeyi nasıl yapacağım, kendimi nasıl de-hipnotize edeceğim? Tüm hayatımı ters yüz mü edeceğim? Hayatımın görüldüğü şekilde olduğuna yönelik yirmi ya da otuz milyar önerme kabullendiysem, bunu değiştirmek için şimdi ne yapmam gerek?

Ölmek işe yarayabilir.

Birçok insanı bir trans halinden gerçekten çabucak çıkarıp başka bir transa sokar sanki o şey. Ama eğer sen...

'...TELLER! diye bağırdı zihnindeki yardımcı pilot. 'TELLERE DİKKAT!'

Bağırmaya gerek yoktu; pilot onları görmüştü. Tellerden kaçmak için dünyanın zamanı vardı. Uçak hafifçe yükseldi, sonra boş tarlalara doğru tekrar alçaldı.

'Böylesi çok daha iyi,' dedi yardımcı pilot. 'Ölümü düşünürken biraz daha dikkatli olalım. Burada sadece teller değil, mikrodalga kuleler de var ve bunlar uçak tuzağıdır. Unutma, o kuleler...'

| 99

Onlar nesneleri sarmalamaz; bunu yapan tellerdir. Biliyorum.

'Ölümü düşünmeyi bırak, lütfen ve tellere dikkat et. Alçaktan uçmak, peyzaja ilgi göstermek istiyorsan, burada bana azıcık yardım et.'

Jamie Forbes sorunu kontrol çubuğunu biraz geri çekerek çözdü. Uçak bir dakika içinde kulelerin çoğunun tepe noktasından yükseğe çıktı ve güneydoğuya uzanan bir ırmağı izlemek üzere sola doğru yavaş bir dönüş yaptı. Uçucu zihin rahatladı.

Hava kuvvetlerinde asla bu şekilde uçmayız. Bir pistten kalkarken, ne kadar uzakta ya da yakında

olursa olsun her zaman ineceğimiz yeri biliriz. Bir askeri uçuş planında, 'Yolda karar verimiz!' yoktur.

Ama benim için artık öyle değil. Bu tür sivil havacılık uçuşlarında hava güzel olduğunda kalkar ve gidersin. Eğer istersen iniş konusunu tekerleklerin piste değmeden yarım saat önce düşünürsün. Genel yön düğmesine bas; ülkede yirmi dakikalık mesafede küçük bir havaalanı olmayan fazla bölge yoktur.

Yeni ve daha yüksek zihni havacılık konuşmalarıyla fazla ilgilenmiyordu. 'Kendini nasıl dehipnotize edeceğini öğrenmek ister misin?' diye sordu.

15

Jamie Forbes yakıt ikmali için pisti yeni biçilmiş zümrüt bir çayırılığın içinde uzanan Pine Bluff'a indi. Hoş insanlardı oradakiler ve birçok küçük havaalanında olduğu gibi yabancılara dostça yaklaşıyorlardı.

| 101

"Yolculuk ne tarafa?"

"Florida."

"Uzun bir uçuş güzergâhı."

"Öyle. Seattle'den çıktım yola."

Bir kahkaha. "Gerçekten uzunmuş!"

Havaya dair birkaç söz, onun sorusu üzerine Pine Bluff'un tarihçesinin özetlenmesi, yakıt ikmali, sonra motorun bir kez daha çalışması ve kalkış.

Bin feet yükseklik. Göstergeler normal.

Kendini nasıl de-hipnotize edeceğini öğrenmek ister misin?

'*Seninle bir daha konuşmak istemiyorum,*' diye düşündü Jamie. Bunda ciddi değildi; bir noktadan sonra laf olsun diye düşündüğü önermelerde dikkatli olmaya karar vermişti. Güçlü şeylerdi önermeler.

Pekâlâ. Birkaç yıl daha bir ölümlü olarak devam etmeye rıza gösterdikten sonra kendimi ölümle ölümsüzleştirmeksizin nasıl de-hipnotize ederim?

Edemezsin.

Anlamadım.

102 |

Elbette anladın. Dediyini yapacaksın sadece, Jamie. Kendini ölümsüzleştireceksin!

Jamie güldü. O tuhaf konuşma kendi kendisiyle yaptığı konuşmaların hepsinden farklıydı ve eğlenceliydi. *Yağ basıncı iyi, yağ harareti normal.*

Kendimi ölmeden nasıl ölümsüzleştiririm? Planın nedir?

Bu uçustaki hiçbir şey rastlantı değilmiş gibi davran. Bunun ortaya çıkmak için hayatında uygun zamanı bekleyen bir ders, o zamanın da şu an olduğunu kabul etmiş gibi yap. En başta nasıl ölümlü olduğunu son yirmi dört saattir duyduklarının ışığında düşün.

Hipnotize edilmiştim. Saf ve ışıldayan bir ruh değil, ölümlü olduğuma dair yirmi milyon-trilyon önermeyi kabullenmiştim.

Sam Black seni zindanda olduğun inancından nasıl döndürdü?

Parmaklarını şıklattı.

Bunu yapınca kim olduğunu, bir eğlence seansı için bilet aldığını, sahneye çıkmak için gönüllüler arasına katıldığını hatırladın.

Öyleyse de-hipnotize olmak için kendime şeyi hatırlatmam gerek...

...Şov başlamadan önce kim olduğunu hatırlatman gerek. Onaylama. Karşı hipnoz. Sürekli, hiç durmadan yapılacak bildirimler. Olumsuz önermeleri atıp, yerlerine olumlu karşı önermeler alıp onları güçlendirmek yoluyla de-hipnotize edersin kendini.

Ölümlü olmadığım gibi mi?

Aslında değilsin. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmek ister misin? Bir ruhtan aşağı bir şey olduğun yönündeki önermeleri inkâr et, o ruhun sen olduğunu, ölümlülük oyunlarını seçen bir ruh olarak kalacağını

onayla. Her oyuncunun oyunun ötesinde bir yaşamı vardır. Senin bile.

İlginç.

Jamie tulumunun kolundaki cepten kalemini çekti, bu düşünceyi haritanın üstüne, Louisiana'nın Grove Hill yerleşiminden çok da uzak olmayan bir yere not etti: *Ben bir ruhum. Geri kalan her şeyi inkâr et.*

Ne gibi şeyleri mesela?

'Mesela'ları tanımıyorum.

Mesela... Hastalıkların ve kazaların etkilerine açık, sınırlı bir bedende sıkışıp kalmış, sınırlı bir akıl değilim.

104 |

Güzel inkâr. Şimdi onaylama, lütfen.

Bunu bir süre düşündü Jamie.

Şimdiden, burada ve şu anda bir ruhum. Kusursuz. Ölmeyen.

Fena değil. Benlik kavramını tuzağa kı-sılmışlıktan özgürlüğe taşıyorsun. Bunu tekrar ve tekrar ve tekrar yapıyor, asla bırakmıyorsun; bir ölümlü olduğuna yönelik tüm önermeleri geldikleri anda terk ediyorsun. Seni bastırmaya, kısma, indirgemeye yönelik en ufak ipucunda aynı şeyi uyguluyorsun.

Neden?

Nedeninin öğrenmek istiyorsan, yap ve neler olduğunu gör.

Doğru olduğunu nereden bileceğim?

Hipnoz altındayken bilemezsin. Bir ruh olduğunu kanıtlayamazsın. Birçok insan sırf aptal gibi görünmek istemediği için, zaman onu öldürene dek onun zaman öldürmesi gerektiğine inanan mahkum bir başka beden daha olduğu önermesini kabulleniyor. Ama öyle değiller. Aceleye gerek yok. Öldüğün zaman bir ruh olduğunu kanıtlayacaksın.

Aptal olmamı mı istiyorsun yani?

Ben bedenlere inanmam, Jamie, ama sen inanırsın. O nedenle de senin bana anlatman gerekecek bazı şeyleri. Uzayzamanın inanışları içinde kaybolmak yerine yok edilemez bir ruhla kimlik bulmanın nesi incitici acaba?

| 105

Jamie o yüksek benliğin garip bir bilinç hali olduğunu düşündü. Eğer ölümlü değilse o benlik neden tellere dikkat etmesini söylemişti?

Söylemedim. Bunu yapan iyi eğitimden geçmiş yardımcı pilottu. Ölümlü benlik inancını sakınmaya çalışırken de-hipnotize olmak gibi hayatını değiştirecek kimi fikirleri keşfetmenin eşiğine geldin. Yani

ani ölümün etkilerine açık olduğuna inandığın sürece benliğinin o parçası da seni uyarmaya devam edecek... DİKKAT ET! KULE!

Pilot başını gösterge panelinden kaldırdı, sola sert bir dönüş yapıp tellerden kaçmak için uçağın burnunu hızla kaldırdı.

'Şakaydı,' dedi en yüksek benliği.

16

Çayırılar yerini aşağıdan akıp giden yeşil tepelere ve çiftliklere bıraktı. EG ve SK harareti normal.

| 107

'Egzoz gazı ve silindir kapağı harareti. Bu bana ÇY'yi hatırlattı. Nasıl çalıştığını biliyorsun.'

Pilot en ufak fikri bile olmadığını düşündü benliğinin yeni yönelişinin keyfini çıkararak. *ÇY. Çolak Yardımcı mı? Çarpık Yordam? Çıplak Yabancı?*

'Çekim Yasası.'

Elbette. Çekim Yasası: Düşüncelerimizde ne barındırırsak, deneyimlerimizde onu yaşarız.

'ÇY. BA.'

BA ne?

'Biliyorsun Artık.'

Neyi BA?

Anladığın şeyleri bir araya getirmiyor musun, Jamie? O kadının hayatına herhangi bir neden olmaksızın girdiğini mi düşünüyorsun?

Jamie onun hayatına girmesinin bir nedeni olduğunu biliyordu, ama o öğleden sonra aklında Gwendolyn Hallock'un gizeminden daha önemli şeyler vardı.

Burada bir uçak idare ediyorum, en yüksek benlik. Belki aklımdaki şeyleri sözcüklere dökerek sen söyleyiverirsin.

108| Gayet iyi bildiğim kadarıyla, bu hava taşıtını uçurmak dikkatinin sadece yüzde ikisini gerektiriyor. Uçan sen değilsin; bu şey uçuyor. Sen sadece ona rehberlik ediyorsun ve burnu bir kez doğru yöne çevrildi mi...

"Tamam!" diye bağırdı Jamie ses çıkarmadan.
Sana bildiklerimi anlatayım!

Neler bildiğini bilmiyordu, ama anlatmaya başlayınca bunu öğreneceğinin bilincindeydi. Hayatı boyunca bu o kadar çok olmuştu ki, aynı garip sürece güven besliyordu; bir kez başlayınca vites büyütecek, düşünceler sözcüklere dökülecekti.

Yüksek sesle, "Çekim Yasası'nın 'dünya benim kabullendiğim önermelerden ibarettir' meselesiyle ne ilgisi var?" dedi ve hemen ardından eklediği, "ilgisi olmalı..." düşüncesi yerine oturuverdi, tüm yapı oluştu, tamamlandı ve onun gerçeğine dönüştü.

Bunu neden yüz yıl önce görmedim?

Çekim Yasası: Kalıcı şekilde görselleştirdiğimiz her şey, düşüncelerimizde sabitleştirdiğimiz her şey er ya da geç deneyimlerimizde gerçeklik bulacaktır.

Artı

*Hipnoz görselleştirmedir; güçlendirici yükleme-
siyle desteklenmiş Çekim Yasası'dır. Hipnotize edildi-
ğimiz zaman zihnimize er ya da geç değil, hemen o
anda girmesine izin verdiğimiz önermeleri görür, işi-
tir, tadar, koklar, temasla algılarız.*

| 109

Jamie Forbes'in şansına, bir uçak düşüncelere ÇY'nin düşüncelere gösterdiğinden daha ani tepki vermez, öyle olsa T-34 ani bir kavrayış patlamasıyla havada yok olurdu.

*ÇY sihir değildir; kozmik bir gizem değildir. Çe-
kim Yasası kabullenilmiş bir 'düşünceleri zapt edin'
önermesidir. ÇY, baş harfleri uymasa da 'Ben Kabul-
lendiğim Her Önermenin Katkısıyla Trans Haline Geç-
tim' ifadesinin kısaltmasıdır.*

*Çekim Yasası, her şeyiyle, hipnoz olgusunun te-
melindeki kavramla aynı şeydir.*

'Daha da net ve hassas şekilde vurgulamak gerekirse...' diye düşündü Jamie... Çekim Yasası bir oto-önermeydi; öz-hipnoz özelliği zaman içinde diğer insanların da kendilerine uygulayacağı yapılar oluşturuyordu.

Bu sadece dünyanın beton ve ahşap ve taş ve çelikten yapılmış olduğuna inananlar için hayret vericidir. Bu ancak dünyamızın görünürdekinden farklı olabileceğini asla sorgulamamışsak şaşırtıcı olabilir.

Yoksa Çekim Yasası, görmeyi kabullendikleri vizyonlarla meşgul edilen trans halindeki biz tüm denekler için ilginç olmayan insanlara dair sıkıcı bir olgu tanımıyla yerleşikliğini korur.

110|

Mississippi'deki Magee Havaalanı'na batıdan aldığı sert bir rüzgârın meydan okumasından hoşnut halde kuzeyden yaklaştı. Rüzgârı son yaklaşma alçalışında yana kayarak halletti; uçak tüm yaklaşma boyunca sola doğru hafifçe yatarak uçtu, Jamie bu normal olmayan eğilme ve çapraz rüzgâra rağmen sol iniş takımı piste dokunana dek burnu düz tuttu. Ardından sağ tekerlek yere değdi, burundaki ancak ondan sonra temas sağladı.

Jamie yakıt deposunu doldurdu, kendisini otele götürecek bir taksi çağırdı. Tüm bunları bir bilinç girdabı, fırtına transi halinde yapmıştı.

Otele ulaşınca giriş yapıp, anahtarını aldı. Odasına giderken kitapların ucuz basımlarının satıldığı bir reyonun önünden geçti. Bir şey, 'şu kitabı al,' diye seslendi.

'Okuyacak kitabım var,' diye cevap verdi eski benliğinin en küçük seçimi bile sorgulayan gölgesi.

'Yine de al. Mavi olanı.'

Jamie kitabı heyecanla karışık bir merak hissederek aldı.

Odasına girince duvara hafifçe vurdu. "Bu çok... Basit."

Üst düzeyde yüklenmişti gerçekten de. *Demek dünya böyle işliyor!* Kendisi de büyü yapabilirdi.

| 111

Yüksek sesle, "Merhaba Gwendolyn Hallock," dedi.

Onun gülümsemesini hissetti, sesini zihninde duydu: *Sadece sözümü tutuyorum.*

"Merhaba Büyük Blacksmyth."

Bu akşamdan önce birbirimizi gördük mü?

"Evet," diye bağırdı pilot kısık sesle. "Evet, Sam Black, gördük birbirimizi."

Kitabın rastgele bir sayfasını aç.

Pilot odaya girdiğinde yatağın üstüne attığı kitabı alıp heves ve güvenle bir sayfasını açtı. Gözleriyle bu-

luşan sözcükler bilimdi; aklıktan ölmek üzere olan birine verilmiş kara somun kadar yoğundu:

Bizler bilincin odak uçlarıyız, muazzam derecede yaratıcıyız. Uzayzaman dediğimiz kendi kendini inşa etmiş hologram arenaya girdiğimizde, hemen yaratıcılık partikülleri, şiddetli ve sürekli bir havai fişekler silsilesi gibi akın akın gelen imajonlar üretmeye başlarız.

İmajonların kendi başına elektrik yükü yoktur, ama eğilimlerimiz vasıtasıyla güçlü şekilde kutuplaşırlar ve seçimimizin gücüne ve tutkusuna bağlı olarak, yüksek enerjili partiküller ailesi kabul edilen konseptonların oluşturduğu bulutların içinde pozitif, negatif ya da yüksüz olabilirler.

Jamie düşünmeye koyuldu:

Eğilim, seçim, tutku. Elbette! Önergeleri farkında olarak ya da olmadan, bilinçle ya da bilinçdışı kararlarla işte böyle kabulleniriz. Bunlar o küçük sarmalları, o düşünce partiküllerini, yazarın şey dediği... Neydi? İmajon. İmajonları etkilerler.

Pozitif konseptonların bazıları: Coşturonlar, uyaronlar, zevkonlar, başaronlar. Çok rastlanan negatif konseptonların arasındaysa kasvetonlar, azaponlar, zulmetonlar, sefilonlar bulunur.

“Şu anda benim hissettiklerim,” diye mırıldandı Jamie, “Adamın *coşturun* dediği olmalı.”

Kişisel bilincimizin her merkezinden dökülüp gelen gümbürtülü yaratıcılık şelalesinin kesintisiz bir püskürmesinden sonsuz sayıda konsepton yaratılır. Bunlar baskın parçacıkların doğasına bağlı olarak elektrik yüklü ya da nötr, yüzer konumda, ağırlıksız ya da kurşun gibi ağır olabilen konsepton bulutlarında toplanır.

Her nanosaniye, sayısız konsepton bulutu kritik kütleyle ulaşacak şekilde gelişir, ardından üst düzey doygunluğa ermiş uçsuz bucaksız bir alternatif olgular rezervuarı boyunca takiyon hızında yüksek enerji olasılığı dalgaları yayacak olan kuantum patlamalarına dönüşür.

| 113

Sayfa bir saniye için silindi ve Jamie zihninde havai fişek patlamaları, yörüngeye yerleştirilmiş dev mikroskoplarla çekilmiş filmler gördü.

Olasılık dalgaları yüklerine ve doğalarına bağlı olarak o potansiyel olguların belli başlılarını, bilinçliliği holografik görüntüye dönüştürmeye yönelik zihinsel polariteleriyle uyum sağlayacak şekilde kristalize eder.

Uçakları bu şekilde kullanıyorum işte. Zihinsel polarite. Görselleştirme. Kendi özönergelerim düşün-

ce partiküllerini tetikleyip şey oluşturuyor... Neydi onların adı? Olasılık dalgaları. Yazar farkında değil, ama olayın nasıl gerçekleştiğini tarif ediyor: Her günün her zamanına yayılmış hipnoz, önermeler, Çekim Yasası!

Maddeleşmiş olgular, fiziksel yapının onları gerçek ve bilinç yaratma açısından öğretici kılmak için gerekli tüm halleri tarafından taşınarak zihnin deneyimleri haline gelir. Bu özerk süreç, uzayzaman tiyatrosundaki her nesne ve olgunun doğduğu bir pınardır.

114|

Elbette ki, bizim rızamız ve görselleştirmemizde kaynak bulan her nesnenin. Her olgu mu? Ya olgular da birbirine yakın duran, birbiriyle birlikte hareket eden nesnelerden doğuyorsa?

İmajon hipotezinin ikna ediciliği, kişisel onaylamaya dönük kapasitesinde yatar. Hipotez şunu öngörür: Bilinçli eğilimlerimizi olumlu ve yaşamı onaylayan olgulara ne kadar fazla odaklar, düşüncelerimizi o değerler üzerinde ne kadar fazla yoğunlaştırırsak, yararlı olasılıklarla yüklü dalgaların bize tersi durumda ortaya bile çıkmayacak yararlı alternatif olgular getirdiğini o kadar fazla görürüz.

Jamie o şeyin aslında hipotez değil, yasa olduğunu düşündü. Kesinliğe yasa olabilecek kadar yakındı çünkü.

Gerçek yasaları kendi kendine kanıtlayabilirsin.

Tersi durum olumsuz olguların yaratılması konusunda ne kadar geçerliyse, arada kalmış sıradan olanlar için de geçerlidir. İster yaradılışla gelsin, ister bilinçli niyetle, ister farkında olmadan yaratılsın ister tasarımıyla, bizler sadece seçim yapmakla kalmayan, her birimizin içsel varoluş halimizin en büyük yansıtcısı olan gözle görülebilir dış koşulları da yaratabilen oluŖumlarız.

İşte bu. İşte, Öyleyse? sorusunun yanıtı bu: Yaratılan biziz. İçsel varoluş hallerimizdir bunlar. Biz'e Biz'in Dışında gibi görünen haller.

| 115

Kimse edilgen değildir, kimse seyirci konumundaki üçüncü-kıŖı değildir, kimse kurban değildir.

Biz yaratırız. Nesneleri, olguları yaratan biziz. Geriye ne kalıyor? Dersler. Nesneler ve olgular edindiğimiz eşdeğer düzeyde deneyimlerdir ve öğretiyi onlardan çıkarıp ediniriz. Ya da edinmeyiz; başka nesneler, olaylar yarattığımız ve kendimizi tekrar sınadığımız hallerde o öğretiyi edinmeyiz.

Bu da bir rastlantı mıydı? Birden alma arzusuna kapıldığı bir kitabın tüm sayfaları arasında orayı açması ve parmağını o paragrafa koyması da bir rastlantı mıydı? Kitabın sonuna göz attı. 397 sayfa. Ne-

redeyse 400. Ve o kitap... O kitap yayımlanmış ve piyasada dolaşan milyonlarca kitaptan sadece birisiydi. Bunun bir rastlantı olamayacağını düşündü; yazgıydı ve işleyişini gösteren Çekim Yasası idi bu.

Ama bu onun kuramıydı.

Bir kadın sesi kulağına fısıldadı: "Kuram değil. Bu bir yasa."

17

Kanopi örtüsü çıkarılıp toplanarak yerine yerleştirildi, Jamie Forbes ertesi sabah gideceği yöndeki hava konusunda biraz kaygılı şekilde bir kez daha uçağının kokpitine girdi. İleride bir soğuk hava cephesi hareket halindeydi; Alabama üzerinde bulutlar toplanıyordu ve kilotonlarca yıldırım yüklü bulutlar havada asılıydı. Küçük uçaklar için bir hoş geldin merasimi sayılmazdı bu durum.

| 117

Hava-yakıt karışım - ZENGİN

Pervane Düzeyi - TAM ARTIŞTA

Ateşleyiciler - İKİSİ DE HAZIR

Akü - AÇIK

*Yakıt Destek Pompaları - AÇIK, iki, üç, dört, beş
ve KAPALI*

Pervane Alanı - BOŞ

Marş Düğmesi – ÇALIŞTIR

...ve tanıdık mavi egzoz dumanı fırtınası.

Pilot gideceği yön olan güneydoğuda gelişen havayı, kimi beyaz, kimi daha koyu bulutları süzerek ve aletli uçuş planına ilerideki şeyi kaydetmesi gerekip gerekmediğini düşünerek kalkış yaptı.

Ancak aletli uçuş kuralları zihinsel otopilota fazla izin vermezdi, kişinin seyir konusundaki düşüncelerine açık olan sistem, görsel uçuş kurallarıydı. Jamie ikinci sistemi seçip bulutlardan uzak kaldı, çünkü öylesi daha akışkandı, aletli uçuş kurallarından daha eğlenceliydi; aletli uçuş dışarısını göremediğin zaman rakamlarla seyir yaptığın hassas uçuştun.

118|

Charles Lindbergh'in 1929'da New York'tan Paris'e tarifeli seferle uçmadığını düşündü. Lindbergh kendi hava hattını oluşturmuştu.

Rahat bir orta düzey irtifa olan beş-bin-beş'e yerleşti, yumuşak bir kartal seyriyle bulutların etrafında 'S'ler çizmeye başladı; aşağıda çiftlik arazilerinin yeşili, yukarıda cennetin mavisini vardı. Tırmanılacak bolca yer, süzülerek inilecek bolca yer, Mississippi'nin bembeyaz pamuk bezeleri arasında doğuya doğru salınılacak bolca yer.

Birilerinin *O* kişi olmaya karar vermesi gerektiğini düşündü. Otomatik olarak bir araya getirilip kay-

nakla tutturulmuş bir zorunluluk değildi bu. Uçmaya başladığında Lindbergh de başka herhangi bir havacı pilot kadar tanınmazdı. Bir seçimden diğerine geçerek bu dünyayı uçağıyla değiştirecek adam olmaya karar vermişti.

Yağ basıncı iyi. Yağ harareti, yakıt basıncı. Egzoz gazı harareti, yakıt akışı, motor devirleri, manifold basıncı.

Lindbergh on trilyon imajonu önce beşer yüz dolarlık banknotlar kadar birbirine benzetebilmek, sonra çekiçle döverek çift kanatlı bir Curtiss Jenny uçağı haline koyabilmek, bunu gösteri turneleriyle, uçuş eğitmenliğiyle, posta taşıyıcılığıyla ve uçarken ilk Atlantik Okyanusu geçişini daha büyük bir tane yerine küçük bir uçakla tek başına mı yapması gerektiğini düşünerek geçecek bir hayata çevirebilmek için her adımı, eğilim-seçim-tutku üçlemesini bin kez gözden geçirmek zorundaydı.

Şunu yapabilirsin önermeleri, şunu yapamazsın önermeleri. Kimini zararlı ot gibi ayıklayarak, kimini besleyip büyüterek aralarında seçimler yapması gerekmişti Lindbergh'in. **Yapabilirsin'i** seçtiğinde geleceği, coşturun bulutlarının etrafında dönerek salındığını, gelişerek ileriye doğru uzandığını zihninde görmesi gerekiyordu: Bir uçak yapılması gerekecek; Claude Ryan'inkiler gibi bir M-2 posta uçağı örneğin, ama tek koltuğu olacak, geri kalan her yer yakıt doldurulacak! Uyarılar patlıyor!

Bunları uçuş sirki türünden turnelere çıktığı zamanlar havada, içselleştirdiği yardımcı pilot dublörleri ve yolcuları uçururken düşünmüş olmalıydı:

'Saatte yüz mil hızdan yola çıkararak hesaplarsak, Paris'e varmak otuz beş saat alır; otuz beş saatlik uçuş da saatte kırk beş litre hesabıyla... Bin altı yüz, diyelim ki bin dokuz yüz litre yakıt yapar. Bir litresi yaklaşık 700 gram olduğuna göre 1.3 ton yakıt gerekecek. Bunu ağırlık merkezine yerleştirmemiz gerekir ki, uçak tankların dolu olduğu zaman da boş olduğu zaman da dengede kalsın. Uçan bir benzin deposuna benzemesi gerekecek o şeyin. Olabilir. Yapılabilir.'

120 |

Lindbergh bunları düşünürken kullandığı uçağın motor gürültüsünden konseptonların tıslayışını ve çıtırtıdayışını duyabiliyor muydu acaba?

Sonra kullanacağı uçak konusunda ciddileşti Lindbergh, dahası herkes öyle bir uçuş için birden fazla motorlu, çift katman-kanatlı bir uçak gerektiğini bilirken, o tek motorlu bir uçakla, üstelik bir monoplane ile uçma gibi çılgınca bir girişimde bulunurken denizde kaybolacak Charles Lindbergh olma riskini göze alarak kumar oynamak niyetindeydi. Tek motorlu bir uçakla Paris'e! Çılgınlıktı bu. Öyleydi ve o nedenle şimdi göklerde soyadı bilinmeyen bir sürü Charles varken o Lindbergh olarak anılıyor.

Geleceğin Charles'i olmaktan kendini alıkoymak için uçak postası pilotunun şöyle düşünmüş olması gerekirdi: '*Uçağımın güvenilir bir motora, belki yeni bir Wright Whirlwind'e ihtiyacı var.*'

Her kararla, fikirler imajonlara, imajonlar kağıt üstündeki çizgilere, çizgiler kaynaklı çelik borulara ve en sonunda hepsi *Spirit of Saint Louis*'e dönüştü.

Bulutlar ileride hızla toplanırken, Jamie Forbes tırmanma zamanının geldiğine karar verdi. Hava-yakıt karışım zengin, pervane düzeyi tam artışta, gaz sonuna kadar açık.

Jamie Forbes'in günü böyle devam etti; düşünceler eşliğinde ve bulutların üzerine çıkmak için parlak ışığa karşı önlem olarak başlığının vizörünü indirerek on-iki-bin-beş'e yaptığı bir tırmanışla.

| 121

Birilerinin çıkıp kendi önermelerini kabullenen, yapmak istediklerini gerçekleştirmek ve o yolla tarih yazmak için kendini hipnotize eden Charles Lindbergh olmaya karar vermesi gerekiyordu. O kararı veren kişi, dünya üzerindeki o kadar insan arasından Charles Lindbergh'in zihninin içindeki o kişi oldu.

Jamie, '*Hangi önermeleri kabullenmeyi seçiyorum?*' diye düşündü. '*Değiştirmeye karar verdiğim şey ne? Olmaya karar verdiğim insan kim?*'

18

122 |

Güneye doğru bulutların tepeleri iyice yüksekteydi; yirmi beş bin feet'e ulaştıklarını tahmin etti Jamie.

'Gerekirse beş bin feet daha tırmanırım,' diye düşündü. 'Bulutlarda kırılmalar var; bulut tabanının altına doğru spiraller çizerek inebilirim. Ve aletli uçuşa da geçebilirim.'

Önceki gece yedek uçuş planı yapmıştı. Tek telsiz çağrısıyla keyfinin istediği herhangi bir yere gitmek serbestisinden çıkıp, Hava Trafik Kontrol Merkezi ile uzlaşım sağlayarak 'kayıtlı' konuma geçebilirdi. Hava sislenirse bulutların etrafını dolaşmak yerine merkez hattını tutup Marianna, Florida'ya uçabilirdi.

Bu 'C Planı' idi. Halen on-iki-beş istikametindeki açık havada, bulutların tepelerini savuşturarak sey-

retmeye devam ediyordu. Uçuşu yardımcı-uçucu pilot-
ta emanet ederek tekrar düşünmeye daldı.

*Büyük Blacksmyth kendini bedeninden de-
hipnotize etti. Benim istediğim bu değil. Burada süren
oyunu, uçuş eğitmenliği yaptığım, uçtuğum hayatımı
seviyorum.*

*Ayrıca, Sam kendini bir uzlaşım inancından ölüm-
süzleştirirken bir başkasında, Yaşamsonrası Oyunları
önermesinde ortaya çıkmadı mı?*

*Öyleyse tüm yeni fırsat dizileri kabullenilmek ya
da reddedilmek içindir; ölümlülerin daha bir saat önce
ihlal edilemez gibi görünen sınırlarıyla, yasalarıyla kısıt-
lı denekler değil, birer ruh olduğumuza inanmakta
özgürüz. Başkalarının inanmışlıkları, benim de inan-
dıklarım haline gelene dek hayatımı etkilemez.*

*Bir ruh olduğumuza inanır inanmaz duvarların
içinden süzülerek geçer, 'Rastlantı Fırtınaları Hastalığı
Çağı Savaşı'nın inançlarının etkilerine karşı dayanıklı
hale geliriz. Bizi gömemezler, vuramazlar, boğamaz-
lar, ezemezler, havaya uçuramazlar, işkenceden geçi-
remezler, zehirleyemezler, uyuşturamazlar, zincire
vuramazlar, soluksuz bırakamazlar, çiğneyemezler,
hasta edemezler, tuzağa düşüremezler, kırbaçlaya-
mazlar, elektriğe tutamazlar, hapsedemezler parçala-
yamazlar, dövemezler, asamazlar, yakamazlar, giyo-
tine gönderemezler, açlıktan öldüremezler; yeryü-
zündeki ya da galaksideki ya da evrendeki ya da*

uzayzaman yasasındaki herhangi bir kişi ya da kurum ya da devlet bizi etkileyemez ya da manipüle edemez ya da düzensizliğe itemez.

Ve işte bilançonun zarar olasılığı gösteren tarafı: Ruhlar önermelerimizi kabullenmedikleri anda bizim oyun alanımızı kullanamaz. Oradan sürüklenip geçemezler mi? Elbette yapabilirler bunu. Orasını ölümlülerin yaptığı gibi okul olarak kullanabilirler mi? Hayır, buna izin yok.

Sam'in yaptığı, birer ruh olan insanların yaptığı, uzayzamandan mezun olduklarına inanmak, önceki yaşam deneyiminde öğrendikleri değerleri ve kaçırdıkları dersleri derinlemesine düşünüp irdelemektir.

124 |

Pilot, 'O noktaya vardığımda ben de o seçimi yapacağım,' diye düşündü. 'Şimdilik öğrenilecek daha kolay şeyler var.'

Örneğin bu altimetre gerçek değil; altı bin altı'yı gösteren gösterge şeklinde bir önerme. Altimetre doğrulayıp kabullendiğim bir inanış; ibreleri siyah bir fon üstünde duran, teneke ve camdan yapılmış disk görünümünde bir manifesto. Görüldüğü şey değil. Bir altimetre gibi cilalanan, benim kendi imajonlarım.

Gerçek olan ne öyleyse?

Yerden iki mil yükseklikte kendi kendine güldü Jamie. Daha bir gün önce iş sahibi bir uçuş eğitmeni olarak varlığını sürdürmekten mutluluk duyuyordu. Önermeler ve hipnozlar ve dünyayı kaya kadar masif

hale dönüştüren düşünce partikülleri... Bunların hepsi fildişi kulelerin tozunu tüyden yapıma süpürgelerle alan filozoflar içindi.

Şimdiyse taşların hipnoz önermeleri olduğunu düşünüyorum ve bir taş gerçek değilse neyin gerçek olabileceğini merak ediyorum.

Bana ne yaptın, Blacksmayth? Elli yıl boyunca her şey iyi ve normal gidiyor, sonra dünyanın sandığım gibi olmadığına yönelik masum bir önerme çıkıyor karşıma ve GÜM! Her şey değişiyor!

Bulutların uçağın burnunun az yukarısında kırılmaya başladığını gördü. *Katmanlarda açılan gedikler. İyi.*

| 125

Doğruydı. Her şey değişiyordu. Bu gerçekle barışık yaşaması gerekti.

Burnu biraz düşürüp hava hızını 185 knot'tan 210'a çıkardı.

Gerçek olan şey, değişmeyen şeydir. Bunu anlamak için uzay gemisi tasarımcısı olmak gerekmez; sadece bir uçak pilotu olmak yeter. Bir şey gerçek idiyse ve şimdi öyle değilse, artık gerçek kabul edilemez ve aynı soru döngüyü tamamlayarak gelir: Gerçek olan ve sonsuza dek gerçek olarak kalacak olan nedir?

Uçağı bir bulut kümesinin etrafından kanat uçları sisi yaracak şekilde dolaştırdı.

Gerçek bir şey. Tanrı her neyse, o mu. Sevgi mi?

Neyin ebedi olduğunu şu dakika bilmem gerekmez; bunu günün birinde bulup çıkaracağım.

Şu dakika önemli olan nedir? Kendimi bu gezegende Sam Black tarzı de-hipnotize etmem gerekmez. Bunun yerine kendimi yeniden hipnotize edebilirim. Yaşamak istediğim transı seçebilirim. Uzun vadede kendime inanmak istediğim herhangi bir cenneti ya da cehennemi önerebilirim; bunu burada, yeryüzünde yapabilirim.

Bir saat kırk dakikalık yakıt var. Bulutlar kırılarak dağılıyor, Marianna Havaalanı ileride. Jamie uçağın burnunu biraz daha sert bir eğimle düşürdü, hava hızını 225'e çıkardı.

126 |

'Bu şey ne olacak?' diye düşündü; 'Yaşamak istediğim ne? Bu uçuşun sonunda güvenli bir iniş yapacağım, eve bir etap daha yaklaşmış olacağım ve sonra... Sonra ne?'

Zihninde uzun bir sessizlik oldu.

Sonra istediğim herhangi bir şey, yaşamda tutunma için eğlenceli bulacağım herhangi bir imajon olacak.

En iyisi, en mutluluk vereni hangisi?

Şu anda sahibim ona. Harika bir evlilik, eğitilecek iyi öğrenciler, uçurulacak uçaklar, gayet iyi bir yaşamda tutunma şekli. Cennet kabul edilebilecek bir yaşam.

Öyleyse tüm bu değişimden sonra dünyanın işleyişini, bende artık nelerin farklı olduğunu ansızın anladığımı mı düşünüyorum?

Başlığının vizörünü kaldırdı, kanopi başüstündeki aynaya baktı ve karşısındaki görüntüde kendisini o sabah olduğundan farklı bulmadı.

Ama değişimin nerede olduğunu biliyordu. Birisi hayatını yerde geçirir, günün birinde uçuş okuluna gider, oradan bröveli pilot olarak çıkar. Değişim nerededir? Bunu aynaya bakıp söyleyemez, ama artık bir zamanlar mucize olarak gördüğü şeyi yapma yeteneğine sahiptir.

'Ben de öyleyim,' diye düşündü Jamie Forbes.
'Ben de artık öyleyim.'

19

128|

Marinna Havaalanı'ndan bir sandviçle küçük bir süt aldı. Uçağın yakıt ikmali tamamlanıp tanker çekildikten sonra kanatın altına oturdu ve sandviçinin paketini açtı.

Nasıl işlediğini biliyorum. Bana herhangi bir şekilde görünen herhangi bir şeyi, ne zaman istersem değiştirebilirim. Değiştireceğim şeyi, kendime sunacağım ve kabulleneceğim önermeyi trans halimin gerçeği olarak kabul edip dünyanın etrafımda değişim geçirmeye başladığını mı izleyeceğim?

Bir bölümü yeşilin tonlarıyla lekelenmiş Jacksonville bölgesini, bir bölümüyse dümdüz bir maviyle Meksika Körfezi'ni gösteren haritasını açtı. Kol cebinden kalemini çekip maviliğin üstünde bir yere koydu.

'Kendi kendimi hipnotize ediyor olsaydım,' diye düşündü. 'Etrafımda hangi önermelerin gerçekleştiğini görmek isterdim?'

Haritaya düzgün harflerle yazmaya koyuldu:

Etrafımda olan her şey iynin her türüne doğru gelişme gösterecek.

İnsanlar bana, benim onlara olduğum kadar, nazik olacaklar. Rastlantılar beni, öğreneceğim dersleri olan ve benden öğrenecekleri dersler olan insanlara yönlendirecek.

Karar vererek seçtiğim insan olabilmek için gereksindiğim hiçbir şeyden mahrum kalmayacağım.

| 129

Bu dünyayı kendimin yarattığını, ne zaman istersem kendi kararlarımla değiştirebileceğimi, iyileştirebileceğimi unutmayacağım.

Zaman içinde dünyanın tıpkı planladığım şekilde değişmekte olduğunun onaylamalarını göreceğim ve düşlediğimden daha iyi değişimler bulacağım.

Her sorunun yanıtı gayet net, hızlı ve beklenmedik yolla gelecek.

Kalemi haritadan çekip yazdıklarını okudu. Hiç de kötü bir başlangıç değildi. Kendi hipnozcusu olsa, kendisinin o önermeleri yapmasını isterdi.

Sonra garip bir şey yaptı. Gözlerini yumdu ve o anda orada, uçağın kanadının altında daha gelişmiş bir ruhun kendisiyle birlikte olduğunu düşledi.

“Eklemek istediğin bir şey var mı?” diye fısıldadı.

Elindeki kalem canlanmış ve kendi kendine davranırmış gibi onunkinden daha büyük, daha kalın harflerle yazmaya başladı:

Şu anda ve burada, kusursuz Yaşam'ın kusursuz ifadesiyim ben.

Her gün gerçek doğama ve görüntüler dünyasının üzerine çıkmam için bana verilen güce dair daha fazla şey öğreniyorum.

130 |

Yolculuğumda bana yaptığı ebeveynlik ve rehberlik için en üst benliğime derin şükran duyuyorum.

Kalem durdu. Hareket ettiği süre boyunca pilot kendini bir bilim müzesindeki dev van de Graaf jeneratörünün yanında durmuş, elektrik saçlarını diken diken ederek bedeninden geçmiş gibi hissetmişti. Sözcükler kesildiğinde enerji de yok oldu.

Vaay, be! Bu neydi böyle?

Kendine güldü. O şey, ‘Eklemek istediğin bir şey var mı?’ sorusunun yanıtıydı.

Bilinçaltının derinliklerinde olduğu için farkında olmadığı yanıt: Yanıt sen soruyu sormadan mevcuttur. Ağırdan alman gerekiyorsa, lütfen bunu talebinde belirt.

Kalkıp kanadın altından çıkarken dünyanın birkaç dakika önce olduğuyla aynı görünmediğini hissetti. O tuhaf 'ebeveynlik etmek' vurgusunun önemini yakalayamamıştı; yazıyı yazan her kimse, ona teşekkür etmeyi unutmuştu.

20

132 |

Marianna'nın güneyinde hava öğleüzeri fırtınalarının şimşekleriyle doluydu. İrtifa GPS'i bulutların üst noktasının 42.000 feet'te olduğunu gösteriyordu ve ileride kızıl uyarı havuzları çalkalanıyordu.

Jamie Forbes bir süre için önermeleri unuttu. Hipnoz altında ya da değil, küçük bir uçakla seyrederken insanın fırtınalarla ve dikkatini başka yöne çekecek canavarlarla oynaması doğru değildi.

Bulutların tepelerinden aşacak kadar yükselemeceğinden, irtifa olarak bin feet'i seçti, küçük uçak koyu yağmur sütunları arasında salınmaya başladı. Ağır damlalar önce atıştırdı, sonra uçağı dövmeye başladı, hava tekrar açılmadan önce basınçlı havayla birlikte püskürtülmüş gibi kanatları ve ön camı yıkayıp pırıl pırıl yaptı.

Jamie, '*Bugün aletli uçuş yok,*' diye düşündü.

'GPS'den biraz yararlanabiliriz, ama fırtınaya bu kadar yakinken karanlığa dalma zamanını aletlere bırakmak... Bu hiç eğlenceli olmaz.'

Uçakların elektronik aygıtları neden hiç güzel havalarda, onlara ihtiyacın olmadığı zaman arıza yapmaz? Aygıtların havanın her berbat oluşunda arıza yaptıkları da söylenemez aslında. Ama hazır olmanı, yedek çözüm bulundurmanı gerektirecek kadar sık yaşanır bu.

Jamie de o anda yedek çözüm yetersizliği yaşıyordu. Bir tarafta geniş çam ormanları vardı, geride bıraktığı Marianna yönündeyse, bulutların oluşturduğu gümüşü zincirler perde gibi inmişti. Fazla şiddet yansıtmıyordu o tarafta hava, ama görüş mesafesi bir mile, yani seyir yapılabilse de hızlı bir uçak için güvenli olmayan mesafeye düşüyordu.

| 133

Eğilip yerden haritayı aldı ve pozisyonunu buldu. En yakın havaalanı altı mil güneydoğusundaydı. O tarafa bakınca yoğun yağmurun içinde silikleşmiş alanı gördü.

Genç bir pilotken bir fırtınanın tam ortasında inmeye çalışmış, sonra o önermeyi bir daha denemek üzere reddetmişti.

Sonraki en yakın havaalanı göğün kasvetli hal almaya, batıdan yaklaşan fırtınanın sıkıştırmaya başladığı güneydoğuda, on beş mil kadar uzakta bulunan Cross City'de idi. Nilüfer yaprakları üstünde zigzaglar çizerek ilerleyen bir kurbağa gibi bir havaalanından

diğerine ilerlemekten vazgeçip o yöne düz bir rota tutturdu. Karşısına çıkacak, fırtınanın etkisi altında olmayan ilk alana inmeye karar vermişti ve artık bunu yapmanın zamanıydı.

Cross City'ye on mil kala yaklaşan fırtınayı gördü; neredeyse gece kadar karaydı. '*Yeterince hızlı davranırsan başarırırsın,*' dedi kendi kendine.

Motoru tam güce getirdi, burnu biraz düşürdü ve hava hızı 140 knot'tan 190'a çıkan küçük uçak ile-riye atıldı.

Pilot kokpitte yüksek sesle, "Yüksek benliğim bu işi ucu ucuna yapacak..." dedi.

134 |

Seksen saniye sonra Cross City'nin pistlerini ve batıdan bin feet yüksekliğinde bir medcezir dalgası gibi yaklaşmakta olan su duvarını gördü. Eteklerinde şimşekler çakıyor, karanlığın içine çatal yaparak uzanıyordu.

"Cross City trafik. Beech Üç Dört Charlie bir mil kuzeybatıdan üç-altmış irtifadan iki-bir pistine yaklaşıyor. Cross City trafikten iniş izni bekliyor."

Hava trafiği izin verdi. Sanki o anda denetlemeleri gereken bir hava trafiği vardı da! Fırtınanın vurmasına saniyeler kala o ortama havadan dalacak insanın çılgın olması gerekirdi.

"İşe bak," diye söylendi pilot. "O çılgın benim."

T-34 piste 200 knot hızla ve yerden sadece otuz metre yüksekte girdi.

Gaz kesildi, iniş açısı yukarı ve rüzgâr altına, hava hızı tırmanışla düşüyor, iniş takımı kolu AŞAĞI, flap kolu AŞAĞI, burun düşürüldü ve final için sert bir dönüş yapılıyor, pistin sonu yağmur altında iyice grileşirken karşıda durağanlığını yitiriyor. İniş takımı göstergesinde Tekerlekler-Aşağıda uyarısı belirdikten birkaç saniye sonra lastikler ıslak zemine dokunuyor.

Bir dakika sonra park rampasına doğru taksi yapan Jamie Forbes bir hava kesesi içindeki akvaryum balığına dönüştü; kanopinin üstüne patlamalar eşliğinde öyle bir sel inmişti ki, pervanenin hâlâ dönmekte olduğunu görmese, kopan gürültüden motorun çalışıp çalışmadığını anlayamazdı. Zaten pervaneden ötesini de göremiyordu.

| 135

Sel üstüne hiçbir şey tarafından denetlenemeyecekmiş gibi boşalırken frenlere yüklenip apronda durdu, çok yakınlarda bir yere düşen yıldırımın gürültüsü tekerlekleri üstündeki uçağı sarsarken haritasını katladı. Artık yerine kaldırabileceği haritanın ön yüzünde bir el yazısının iri ve kalın harfleriyle şöyle yazıyordu:

Yolculuğumda bana yaptığı ebeveynlik ve rehberlik için en üst benliğime derin şükran duyuyorum.

Etrafında patlamakta olan şiddetin ortasında güvene kavuşurken, farkına ilk vardığı sözcük ebeveynlik olmuştu.

21

136 |

Güneydoğu Atçılar Kongresi sayesinde Cross City'deki otellerin tümü doluydu. Rezervasyon görevlilerinin hepsi 'insanlar bana, benim onlara olduğum kadar, nazik olacaklar' önermesiyle örtüşecek şekilde kibardı ama Pazartesi gününe kadar boş oda, süt, temizlik gereçleri kabini, köpek kulübesi olmadığı yanıtlıya karşılıyorlardı Jamie'yi.

O gece uçağının kanadının altına sereceği acil yardım uyku tulumunda yağmur yağmaması için dua ederek uyumaya ve ertesi sabah erkenden güneye doğru yola koyulmaya karar verdi.

Yağmur konusundaki duası yanıt buldu, ama sivriskileri duaya dahil etmemişti. Hava karardıktan hemen sonra, aynı uçak kanadının altında sabahlamaya karar vererek üstüne çöktüler. Jamie kokpite doğ-

ru bir geri çekilme harekâtına girişip küçük canavarları engellemek için kanopiyi açtı, arka koltuğa olabildiğince kıvrılarak ayaklarını aradan dümen pedalına kadar uzattı.

Yazılı 214 sayfa ve ilave fotoğraflardan oluşan *T-34 Pilot El Kitabı*'nı el feneri ışığında bir kez daha okumaya başlayarak zaman öldürmeye çalıştı. Piller zayıflayıp sonunda bittiğinde ancak otuz üçüncü sayfaya gelmişti.

Yalnız başına, rahatsız, sıcaktan bunalmış, ıslanmış, karanlıkta. Ve şafağa kadar geçirilmesi gereken on saat daha var. İnsan çevresindeki dünyayı değiştirmek için önermeler kabullendiğinde karşılığında bunu mu alıyordu?

| 137

Bir yerde bir şey, *'Her gece rahat yatak önermesi yapmadın ki,'* dedi. *'Gerçekliğini düşleyeceğin farklı bir dünya önerdin. Ve aldın. Hiçbir zorluk olmayan bir dünyayı kastediyor idiyse, bunu ifade etmen gerekirdi. Konforsuz durumların olmadığı bir dünya idiyse kastın, buna dair bir not düşmeliydin.'*

Jamie yedek pilleri bulup, önermeler listesine Herhangi Bir Şekilde Konforsuz Durumda Kalmayacağı maddesini ilave etmeyi düşündü. Oto-hipnoz önermeleri listesinde değişiklik yapma fikri aklından geçince, yalnız ve sıcaktan bunalmış ve ıslak ve havasızlıktan boğulmak üzere olduğu küçük kokpitte gülümsedi.

Her Zaman Bolca İyi Yiyeceğim Olacak, Ve Aklı-
ma Gelmişken, Her Sabah Geç Saate Kadar Uyuyaca-
ğım, Çöpü Dışarı Çıkarmak ve Faturaları Ödemek Zo-
runda Olmayacağım.

Yakında kamp yapan başka birileri olsa ve karan-
lığa kulak kabartsa, onun kahkahalarla güldüğünü
duyabilirdi.

22

Rüyayı tam olmasa da biraz hatırlıyordu. Güneş doğmadan önceki son bir saatte uyuyakalmıştı. Rüyasında okul günlerine ya da boş karatahtalarla çevrili öyle bir yere dönmüştü.

| 139

Tahtaların üstünde binlerce sözcük yazılıydı, ama şimdi hepsi silinmiş, geriye tebeşir ve silgi izleri kalmıştı. Uyanmadan hemen önce tahtalardan birinde tebeşirle yazılmamış, oymacı kalemle kazınmış tek bir sözcük belirdi:

Yaşam

Karatahtalar dönerek kaybolmadan ve Jamie uyanıp doğudaki ilk ışıkları, daha yukarıdaki berrak ve karanlık gökyüzünü görmeden önce o sözcüğe sadece yarım saniye bakabilmişti.

Rüyalarını hatırlamayan bir insan olan Jamie Forbes, son parçacığı yakaladı ve şafağın ilk ışıklarında çözülüp yok olana kadar tuttu.

Benim için önemi olan her rüyayı hatırlayacağım.

O düş benim yanıtımdı. Sonunda!

Şimdi yanıtı elinde tutarak soruyu arıyordu.

Yaşam. Yaşam-yaşam-yaşam. Bunu bir yere yazmam gerekir mi?

Saçma geliyordu, ama sağ kontrol paneli konsolunun üstünde duran haritaya uzandı. Kalemmini çıkarttı ve yazdı: Yaşam.

140 | O sözcüğü hatırlamak çok önemli geliyordu nendense ona. Ve her dakika daha saçma görünüyordu. Yaşam. Tamam. Saniyeler geçti. 'Tamam' önermesi, 'Sonra ne olacak?' sorusuna, o da 'Ne olmuş öyleyse?' sorusuna dönüştü. Yaşam. Hoş kelimeydi, ama biraz daha açıklamaya ihtiyacı vardı.

Kokpitten serin, sivrisineksiz, diriltici havaya çıktı. Kanatın üstüne geçip yere atlamak dört adım gibi görünen iki adım gerektiriyordu.

Offf! Ne geceydi. Her tarafım katı-katı-kaskatı kesilmiş. Şurada güneşin altında...

Hayır! Senin sözlerini tekrar etmeyeceğim. Beni hasta ya da kısıtlı ya da mutsuz kılacak transa girmeye yönelten önermelerini reddediyorum. Katı-katı-kaskatı değilim. Tam tersi, şu anda ve buracıkta mü-

kemmel bir yaşamın mükemmel bir ifadesiyim. Bir yılın kadar bükülgenim bu sabah. Sıfır acı, sıfır rahatsızlık. Sağlığım mükemmel, enerji doluyum, keskinim, uyanığım, dinlenmiş ve uçmaya hazırım!

Bir tarafı de-hipnotize numarasını uyguladığını biliyordu, diğer tarafıysa işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordu. Ve çok şaşırmasına rağmen yaradığını anlıyordu.

Kaslarındaki sertlikler yok oldu, kanını emmek için boynuna yapışmış bir vampire benzeyen o ilk önermesini kucaklamak yerine, itmesini izleyen ilk saniyenin birinci çeyreğinde hepsi silinip gitti.

Şafağın ilk ışıklarında kasları hiç tutulmamış gibi yürümeyi denedi ve ilahi bir etkiyle iyileşmiş gibi kolay, gevşek ve normal adımlar atmaya başladı.

İçindeki tribünlerden bir alkış yükseldi. Refleksle yapılmış mucizevi bir gösteriydi onunki: Olumsuz bir önermenin neredeyse geldiği anda reddedilmesi, gerçekte yapının kabulü, önermenin reddedilenler arasında yok olması, yürüme yetisinin saniyeler içinde yeniden edinilmesi.

'Bu dünya gerçekten görüldüğü gibi değil,' diye düşündü pist boyunca bir gezinti koşusu tutturur ve zaferi tadarken. Önergeler öyle ya da böyle bir şekilde var olacaksa, neden engelleyici olanlar yerine aydınlık olanlar kabul edilmesindi ki? Bunda yanlış olan neydi?

Şöyle bakacağım olaya: Kendi hatlarımı yeni baştan döşüyorum. Her aşamada negatif enerjileri pozitive dönüştürüyor ve ne olduğunu görüyorum. Tanrı biliyor ya, bu yaşama yetecek kadar negatif önermeyi kabullendim; şimdi pozitif önermeler zamanı.

Bu kadar basit bir şeyin insana kendini tuhaf hissettirmesi...

Hemen kesti düşünceyi. Kendini hiç de tuhaf hissetmiyordu. Doğal, normal, doğru hissediyordu kendini. Gülümsedi.

142 | *İşi fazla ötelere taşımayalım. Hayır! Hatlarımı yeniden çekmeye başlayarak zaten yeterince öteye taşdım. Ve bu yaptığım işe yaradı. Kapılarımdan geçebilenler sadece pozitif yaşam-olumlayıcılar.*

Herhangi birinden gelebilecek negatif önermeleri reddetme hakkını saklı tutuyorum.

İçindeki cesur, enerjik ve girişken yeni iyimserlik, 'Gelin!' diye bağırdı karanlığın güçlerine; 'Benim için hazırlanan sonraki plan nedir? Salıverin, gelsin. Elinizden gelenin en iyisini gönderin!'

Jamie Forbes akli için verdiği savaşa bir kahkaha attı ve girdiği bahiste parasını yeni dostunun üzerine yatırdı.

İçindeki öğretmene, 'Teşekkür ederim,' dedi; 'Şu andan başlayarak büyük değişiklikler göreceğini umuyorum.'

23

Fırtınalardan sonra gökyüzü pırıl pırıldı. Tüm güneydoğu pilotların deyişiyile keskin açıklıktaydı.

| 143

Jamie Forbes uçuş öncesi hazırlıkları yaparken öğlen saatlerinde küçük bezeleri andıran cumulus bulutları beklemek gerektiğini düşündü. O köpük bezeleri akşamüzerine doğru yine fırtına bulutlarına dönecekti.

Güneş doğu ufkundan kurtulurken T-34'ün tekerlekleri de yerden ayrılıyor, uçak güneydoğuya doğru yükselmeye başlıyordu. Hava serin, ama üstüne tereyağı sürülmüş buz kadar pürüzsüzdü. Pilot, evinin olduğu yerleşimin havaalanına kusursuz bir iniş gerçekleştirdiğini, sonra hangara doğru taksi yaptığını canlandırdı gözünde.

Üç bin beş irtifasında aklının kötümser yanı şeytanın avukatlığına soyundu ve onu sahneye itti.

Kusursuz bir iniş olmayabilir. Bir şeyler kötü gidebilir. Motor devre dışı kalabilir. Elektrik sistemi çökebilir. İniş takımları yarıya kadar açılıp orada sıkışabilir.

İçsel iyimserliğinin o karanlık düşüncelere karşı hücumu geçerek hepsini inkâr etmesini bekledi. Hiçbir şey olmadı.

Yağ hattı kopabilir.

Olabilir.

144 | 'Mümkün değil,' demeyecek misin? 'Olumsuzlara Geçit Yok!' ilkesine ne oldu?

Bir motor arızasının olumsuz yanı nerede? Uçmayı sevmenin önemli nedenlerinden biri de beklenmedik olanla karşılaşma olasılığı değil mi? Yağlama hattının devre dışı kalması bir olgu, bir sınav. İlkokul dilbilgisi dersindeki heceleme sınavından daha olumsuz değil.

Elbette. Haklısın.

Neyin olumsuz olduğunu bilmek mi istiyorsun? İşte olumsuz:

"Hastayım."

"Tuzağa sıkıştım."

"Aptalım."

"Korkuyorum."

"En üst benliğimden ayrı düştüm."

Olumsuz, bir sınav değildir; başarısız olduğunda yüzleştiğin şeydir olumsuz.

"Neden 'Sınav Yok' önermesiyle hipnoz olup, belâsız bir uçuş yapmıyorum?" diye soruyla yanıt verdi pilot.

Yapamazsın. Nedenini bilmek istiyor musun?

Neden?

Çünkü sen sınavdan geçmeyi seviyorsun, kendini kanıtlamayı seviyorsun.

Pilot bunu düşündü. Sadece uçmakla ilgili sınavlar değildi bunlar.

| 145

Sadece uçakla ilgili değil. Tüm sınavlar.

Sen kendine o kadar güvenirken ben neden öyle değilim?

Kendine güvenmediğin yönündeki bir önermeyi kabullendiğinden beri artık öyle değilsin. Nedenini söyleyeyim sana. Ben kendime güveniyorum, çünkü etrafımdaki şeylerin kendi inanışlarım olup olmadığı konusunda kaygılarım yok. Öyle olduklarını biliyorum. Onları kendime önemli nedenlerden ötürü sağladığımı biliyorum. İzninle, Güven alanını sen bunu kendin yapabilecek kadar rahatlayana dek biraz dolduracağım.

'Teşekkür ederim ama...'

Ama ne? O boşluğa bir olumsuz yerleştirmeyi mi planlıyordun?

Pilot yavaş düşünüp tepki veren birisi sayılmazdı. Yine de, 'Bunu her zaman yapamam,' türünden bir kararsızlık içinde biraz ağır kaldı.

Teşekkür ederim ama... Yardımına ihtiyacım yok.

Yüksek benliğinin bununla eğlendiğini hissetti.

İyi. İhtiyacın olursa haber ver. Hoşça kal.

O yeni arkadaş gidince bir yalnızlık basmıştı.

146 | "Yalnız hissetmiyorum kendimi," dedi yüksek sesle. Tamamen gitmemişti; o karşılaşma sona ermişti sadece. Daha yüksek yerlerde konuşlanmış benlikler bulmak ve çağrı yapıldığı zaman yanıt vereceklerini bilmek iyiydi.

Varmış gibi gösterdiği güvenin alevlenerek gerçek güvene dönüştüğünü hissetti. Jamie Forbes'in içinde bir şeyler değişmişti. Tüm o Kültür Yoluyla Hipnoz konuşmaları boş bir sözcük oyunu değildi. Fikri ne kadar incelerse, gerçek olduğunu bizzat görüyordu.

Her sorunun yanıtı gayet net, hızlı ve beklenmedik yolla gelecek.

Uçak dört-bin-beş'te burnunu biraz kaldırarak sis katmanının içinden geçti, bulanıklığın yerini dev patlamış mısırlarını çağrıştıran bulutlar aldı. Gölgesi bir

an için sis katmanının üstüne düşerek Technicolor amblemindeki renklerin hepsini içinde barındıran tam dairesel bir gökkuşağının ortasında beliren, keskin siyah ışıktan oluşmuş bir uçak silueti yarattı.

Ahhh! Uçtuğun zaman bunun gibi resimleri, yarım saniyelik enstantaneleri kendi gözünle yakalar, onlara sonsuza dek sahip çıkarsın. Ne yaşam ama!

Karatahtanın üstündeki sözcüğü hatırladı; rüyadaki sözcüğün aklına düşmesi ilginç değil miydi? Anlamaya çalıştı. Diğer hepsi silinmişken neden *Yaşam* tek başına kalmıştı?

Bunu sana açıklamam gerekiyor mu?

Tekrar merhaba.

| 147

Neyin gerçek olduğunu bilmek istemiştin, hatırladın mı?

Geri kalan her şey önermeler ve görüntülerse... Evet, hatırladım. Ah! Yaşam mı? Gerçek olan yaşam mı?

Beş-bin-beş irtifasında düşünceleri pervane devri hızından düşüş düzeyine, devrim inançları dakikada 2700 devirden 2400'e geriledi. Gerçi bunu gösterecek bir takometre yoktu ama...

Bana Gerçek'i öğretirken vizyona ya da işitmeye ya da dokunmaya güvenemem; bunların hepsi transımın parçaları.

Öte yandan, yaşadığımı biliyorum. Bu gerçek. Ben gerçeğim.

'Hep öyle oldun,' dedi fısıltı; 'Hep de öyle olacaksın.'

Tüm bu şimdi-görüyorsun-şimdi-görmüyorsun uzayzaman sahtekârlığına, tüm önermeler ve yanlış yönlendirmelere, tüm kuramlar ve yasalar ve bize aslında olmadığımız kişiler; havai fişekler evreninde yer alan çarkıfelek bir galaksinin kesintisiz nükleer patlamalar çevresinde sonsuz spiraller çizen bir düzine gezegeninden biri olan küresel taş eriyiğinin soğumaya yüz tutmuş yüzeyinde iki ayak üstünde yürüyen yaratıklar olarak davranılmasına rağmen, maskelerimizin gerisinde, hiç-doğmamış ve hiç-ölmeyecek bitimsiz ve ebedi tek ilke Yaşam'dır ve gerçek ben, sönmeye yüz tutmuş ateşlerle değil, o tek gerçeikle birlikteyim.

148 |

Bir yuvaya olan azıcık inancıyla bizler, antik zamanların yıldızlara yayılmış uygarlıklara inanç duyan yabancı türleri, ölümden sonraki yaşamın ve daha öte düşlerin boyutlarının ruhsal yaratıkları; hepimiz içten içe sembollerde boy gösteriyoruz, her birimiz ölme-yen Gerçek'in anlık parlaması ve kıvılcımıyız.

Gözlerini kırıştırdı.

Düşündüğüm bu şey de ne? Bunları nereden biliyorum?

Çünkü sen uçaklarla uçuyorsun, Jamie...

Hadi canım! Ondan olamaz...

...ve çünkü içinde olan herkes gibi her şeyi başından beri biliyordun... Sadece bu noktadan öte her şeyi hatırlamaya karar verdin.

Bu seni eğlendiriyor mu?

Dünyalar yaratmak mı? Evet, eğlenceli ve gayet iyi gidiyor. Sen... Hepimiz her önermede, her görün-tüde, ifadede, onaylamada dünyalar yaratmakta oldu-ğumuzu anladığımızda...

Anlayacak mıyım bunu?

Can sıkıntısını çaresizce özlemiyorsan, bundan geri dönüş yok.

| 149

Pilot bir yaşam boyu öğrenmeyi beklediği şeyin kenarında dengeye gelmişti.

Bir şeyi doğru anlamama izin ver; doğru gidişata yönlendirilip yönlendirilmediğimi söyle bana. Bir yerlerde yüzer konumdayız ve yaşanmasının eğlenceli ol-duğuna inandığımız bir hikâye düşünüyoruz...

Bir yerlerde yüzer halde değiliz. Bunu da nereden çıkardın?

...hikâyemizi düşünüyoruz ve kendimizi o hikâyede rol alabilecek karakterlerin yerine koyuyoruz.

'Herhangi bir hikâyede olmamız gerekmiyor,' dedi en üst benliği; 'Ama... Şimdilik iyi diyelim. Devam et.'

Kendimizi düşsellikten, önermelerden ve fikirlerden yaratıyoruz; kendimizi içinde olmak istediğimiz trans haline çoktan geçmiş bir sürü insanın olduğu bir çevreye çekiyoruz.

O dünyayı yaratanın ben olduğumu, onu ne zaman istersem kendi önermelerimle değiştirebileceğimi, iyileştirebileceğimi hatırlayacağım.

150 | *Hikâyemizi ne zaman istersek herhangi bir yöne çevirebiliriz, ama uzayzamana duyduğumuz inanç bizim denizimizdir; sahnemizdir ve onu değiştirebileceğimizi unuttur unutmaz yaratıcı trans hali yerine tam tersi bir halde yaşamaya başlarız.*

Yaratıcı trans! Bu çok hoş.

Bedenlere sahip değilizdir; onları kesintisiz düşleriz. Kendimize sürekli önerdiğimiz şey oluruz; hastalanırsınız ya da sağlıklıyırsınız, mutlu ya da mutsuzsunuz; düşüncesiz ya da zekiyizdir.

Duralayıp bir geri dönüş bekledi. Sessizlik.

Hey, beni duyan var mı?

Dinliyorum. Devam et.

Hepsi bu kadar. Geldiğim yer burası yani.

Vardığın yer orası değil. Onun çok ötesindesin. Ama geldiğine inandığın yer orası ve bunda sakınca yok. Seni doğru okuyorum, değil mi, sevgili ölümlü? Her zaman içinde bulunan, sana uçma fantezini yaşatan şu mavi tüylü kanatların sahibi olduğunun farkına yeni vardın. Bir mil yüksekliğindeki bir uçurumun kenarında duruyorsun, güven duyarak öne doğru eğiliyorsun, kanatlar açılıyor, denge durumundan çıkarken o konuma havada geleceğini umuyorsun. Öyle mi?

Evet! Dengemi havada buluyorum!

İyi.

| 151

Bu Jamie Forbes'in bir süre için yüksek benliğinden duyacağı son söz oldu. O zamanı kendisine söylediği şeyi düşünerek geçirdi.

24

152 |

Öğleden sonranın ilk fırtınasının ilk yağmur damlaları yere çarptığında T-34 iniş yapmış, yakıt almış, hangarının güvenliğine çekilmişti. Pilot arabasıyla yağmur altında eve giderken uçuşu aklından çıkardı, Catherine ile onca zaman sonra geçireceği zamanın tadına önceden varmaya koyuldu. Ona anlatacağı, onun bakış açışısından görmek istediği çok şey vardı.

Ertesi günü o yolculukta neler olduğunu anımsamaya, uçuşları, kendisine anlatılanları, fikirleri yeniden yaşamaya, olabildiğince fazlasını kelime kelime yazıya geçirmeye ayırdı. El yazısıyla yetmiş sayfa tuttu hepsi.

Öğrencileri birer atmaca sabrıyla bekliyordu onu.

Claudio Castelli'yi küçük Cessna ile çıkardığı sonraki eğitim uçuşunda, "Dümen kilitlenirse ne yaparsın?" diye sordu.

"Kanatçıklarla yön veririm uçağa."

"Göster."

Sonraki soru: "Kanatçıklar sıkışırsa ne yaparsın?"

"Hem dümen hem de kanatçıklar mı kilitleniyor, yoksa biri mi, efendim?"

"İki sistem de sıkışıyor. Dümeni de kanatçıkları da dondurdum, yani onları kullanamıyorsun."

Uzunca bir sessizlik. "Öyle bir şey olamaz."

"Bana oldu," dedi eğitmen. "Alet çantası kayıp dümen pedallarının altına girdi, küçük bir kız ceketini de her nasılsa uçup kanatçıkları uzanan kablolarla döndü. Şu anda öğrenmekte olduğun şeyi öyle öğrendim."

| 153

"Bilmiyorum..."

"Kapılar, Claudio. Kapıları aç ve ne olacağına bak."

Öğrenci kapının kolunu çevirip itince dışarıdaki şiddetli hava akımı içeriye doldu. "Vay canına! Uçağı çeviriyor!"

"Hem de nasıl. Önce sola, sonra sağa doğru doksan derecelik birer dönüş yap. Sadece kapılarla."

Dersin sonuna doğru soru daha da üst düzeye ulaştı: “Dümen kilitlense ve kanatçıklar ve yükseltici sıkışsa ve ayar kablosu kopsa ve tüm göstergeler bozulsun ve gaz kolu en açık düzeyde kalarak en yüksek kalkış gücünü sağlasa ne yaparsın?”

“Ben... Kapıları kullanırım ve yakıt karışım ayarını motorları durdurup kaldıracak şekilde kullanırım ve...”

“Göster.”

154 |

Uçuş eğitiminin kimi bölümleri Jamie'nin öğrencileri için zordu, ama onlar öyle derslerden sonra ürkmek yerine daha güvenli uçmaya başlamıştı ve o eğitim anlayışını öğrendikçe sayıları artarak gelecektirdi.

İki bin fitte Jamie gazı sıfıra kadar itti. “Motor bir kez daha devre dışı kaldı, Bayan Cavett. Nereye inerdiniz?”

Öğrenci o eğitim uçuşundaki beşinci mecburi iniş denemesinde çok daha rahattı. Rutin işler: Eğitimci gazı keser, öğrenci iniş alanı belirler, orası bir pistmiş gibi planör uçuşuyla havada süzülür. Eğitimci öğrencinin güvenli iniş yapacağını anlayınca gaz verir, uçak tekrar irtifa kazanır.

Ama o sefer farklıydı.

“İneceğin yer şurası mı?”

“Evet efendim. Patikanın yanındaki hasadı kaldırılmış tarla.”

“Rüzgârı yandan alarak mı ineceksin?”

“Hayır. Rüzgâra karşı.”

“Bunu yapabileceğinden emin misin?”

“Evet efendim. Kolayca yapabilirim.”

Jamie Forbes hava-yakıt karışımını sıfıra çekti. Motor rölanti konumunu kaybedip durdu, pervane birkaç dönüşten sonra hareketsiz kaldı, uçak rüzgârın yumuşak hışırtısının duyulmaya başlamasıyla birlikte planör uçuşuna geçti.

“Özür dilerim, efendim... Ama az önce siz...”

“Evet. Karar verdiğiniz yere en iyi inişi yapın, Bayan Cavett.”

| 155

Jamie Forbes pilotların kitapta bulamayacağı, kendileri için havada ilkyardım oluşturacak uçuş talimatlarında uzmanlaştığını düşünürdü. Artık bunun farklı bir şey olduğunu biliyordu.

‘Ben öğretmiyorum,’ diye düşündü; ‘Önermede bulunuyorum ve öğrenciler kendilerine öğretiyor.’

Fikirler öneriyorum. Neden kapıları açmayı denemiyorsun? Neden aletli uçuş yerine hislerinle uçmayı denemiyorsun? Neden şuradaki çayıra nokta inişi yapmayı denemiyor, sonra uçaktan inip otlar üstünde zıplamıyor, mecburi iniş yapmak zorunda kaldığında

ham zeminin herhangi bir pist kadar iyi olduğunu kendine kanıtlamıyorsun?

“Kim demiş? Sen bir eğitmen değil, hipnozcusun!”

Maria! Saniyenin küçücük bir kesri için Wyoming semalarındaydı Jamie.

“Ben ölüme gidiyorum ve adam bana çocukluk oyuncaklarımı soruyor. Yardıma gelecek o kadar insan varken bu çatlakla mı baş başa kaldım?”

156 | Rastlantıyı kendi hayatını kurtarmak ve uzayzaman dünyasının nasıl çalıştığını göstererek benimkini değiştirmek için kullanan Maria Ochoa söylüyordu bunu. Maria'yı hipnotize etme olayında mesele benim ona sunduğum yirmi dakikalık yardım değil, onun beni sonsuza dek değiştirecek olan hediyesiydi.

Sevgili Maria, şu anda her neredeysen hediye sana ulaştıracağım.

Arada sırada öğrencilerinden birinden mektup, telefon ya da e-posta gelirdi:

‘Motor durunca, yani alev alınca, yakıt beslemesini kestim, yakıt karışımını kapattım, pervaneyi en düşük devre indirdim ve yanı başımda sizin sesinizi duydum: *Otlağa en iyi süzülme inişinizi yapın, Bay Blaine.* Ön cam tamamen makine yağıyla kaplanmıştı Bay Forbes, ama ben dümen pedalına yüklendim, son dönüşü yaptım ve alev-

lere kadar olan mesafeyi yan camdan görme fırsatı yakaladım. Çizik bile yok! Yaptığım en yumuşak inişti! Teşekkür ederim!’

Mektupları saklardı Jamie.

Yolculuğumda ebeveynlik edip yol gösterdiği için en yüksek benliğime müteşekkirim.

Görüşü sıfıra düşüren bir sisle kaplanmış gri bir sabahtı. Telefon çaldığında bilgisayarın başında hangar kirası için bir çek yazıyordu.

Dönüşmeyi seçtiğim kişi olmak için gereken her şeye sahibim.

| 157

Telefonu açtı. “Alo?”

“Ben... Ben Jamie Forbes’i aramıştım...” Biraz tedirgin bir kadın sesiydi bu.

“Ve onu buldunuz.”

“Siz uçuş eğitmeni misiniz?”

“Evet, uçuş eğitmeniyim. Ama reklam ya da ilan vermem. Siz de rehberde kayıtlı olmayan bir numarayla aradınız.”

“Uçmayı öğrenmek istiyorum. Bana öğretebilir misiniz?”

“Özür dilerim, han’fendi. O tür eğitmenlerden değilim ben. Bu numarayı nasıl buldunuz?”

“Bir uçak dergisinin arkasında gördüm. Birisi el yazısıyla isminizi ve telefon numaranızı yazıp yanına not düşmüş: ‘İyi bir eğitmen.’ Ben...”

“Bunu duymaktan mutlu oldum. Ama ben brövenizi aldıktan sonra öğrenmek isteyeceğiniz şeylerin eğitimini veririm. Deniz uçakları, kuyruktantekерliler, ileri uçuş teknikleri. Civarda birçok uçuş okulu var ve eğer sonrasında ilave eğitim isterseniz beni arayın ve konuşalım.”

“Kapatmayın!”

“Kapatmayacaktım,” dedi Jamie. “Hoşça kal demenizi bekliyordum.”

158 | “İyi bir öğrenciyimdir. Ön çalışmalar yaptım.”

“İşte bu durumu değiştirebilir. Yan kayma nedir?”

“Bir manevra... Önce tuhaf bir görüntü verir.” Kadın sınanmaktan mutluluk duyarak yanıtlamaya koyuldu. “Uçağı bir tarafa yatırırsınız, ama ters tarafa yalpa yaparsınız. Yan kayma rüzgâr altında iniş yaparken sizi sürüklenmekten korur; rotanızdan çıkmaya neden olabilecek bir rüzgârda düz gitmenin tek yoludur.”

“Güzel tanımlama oldu.” Ders kitaplarındaki, kısmen doğru olan ‘hava hızını artırmadan irtifa kaybetmenin bir yoludur’ yanıtını beklemişti en fazla.

“Her zaman uçmak istedim. Annem de öyle. Birlikte öğrenecektik, ama o yapamadan öldü... Yani uçmayı öğrenemedim.”

Jamie yapabilseler, birlikte öğrenmenin onlar için eğlenceli olacağını düşündü. “Çok üzüldüm.”

“Benimle konuştun... Dün gece annemi rüyamda gördüm. İkimiz için de öğrenebileceğimi, benimle birlikte uçacağını söyledi. Sonra bu sabah marketteki alışveriş arabasında arkasında adınızın ve numaranızın yazılı olduğu dergiyi buldum. Bu sanki... İlk başlayanlara da ders vermiş olmalısınız. Yapmıyor musunuz? Hiç mi? Görüşme bile olmaz mı? Yani... İki kişilik öğrenmek zorunda olan, o nedenle de iki misli fazla çalışanlar da olmaz mı?”

| 159

Jamie bu söz üzerine gülümsedi. Dünyanın sonu olmazdı. Kadının doğru yaklaşımı yaptığı kesindi. *Eğitim-seçim-tutku. Gerçekleştirmek için.*

Bir dakika kadar konuşup ön görüşme için bir randevu ayarladılar.

Kadın rahatlamış ve artık mutlu bir halde, “Annem insanın uçuş eğitmenini saçının rengine bakarak seçtiğini söylerdi,” dedi. “Size saçma geleceğini biliyorum, ama sormak istedim: Saçınız gri mi?”

“Bütün tevazuuma rağmen öyle olduğunu belirtmem gerek. Ve sanırım isminizin ne olduğunu sormanın sırası geldi.”

“Özür dilerim. Şanırım heyecanla bazı şeyleri atladım. Ben Jennifer Black O’Hara. Arkadaşlarım bana Jenniffee der.”

Duyduğu isimle girdiği felçten konuşma bittikten ve aradan yedi dakika daha geçtikten sonra sıyrılan Jamie onu düzgün, ama biraz titrek harflerle uçuş programına kaydetti.

Rastlantı beni almam gereken dersleri olan ve benden ders alabilecek başkalarına da yöneltecek.

Hipnozcinun kızına söylememişti, ama onun yapacakları görüşmeden olumlu notla ayrılması ve uçmayı kendisiyle öğrenmesi olasılığı fazlaydı. Sınavdan birlikte geçeceklerdi; Jenniffee ve annesi. İkisi birlikte.

İnsanlık tarihinin en çok okunan kitaplarından
'MARTT'ın yazarı RICHARD BACH'tan
kışkırtıcı sorularla örülü, sarsıcı bir roman.

Neden buradayız ve nereye gidiyoruz?

İnsanlığın gerçek doğası uzay ve zamanla mı çevrili?

Yoksa yanılsamalarla dolu bir dünyada mı yaşıyoruz?

Peki bir gün bu yanılsamaları gerçeklik olarak kabul
etmekten vazgeçersek ne olur?

Sınırlarınızı zorlayacak kadar cesur musunuz?

En karmaşık konuları bile kristal berraklığına taşıyan
Richard Bach, Martı'dan yıllar sonra Hipnozcu'yla
dehasını bir kez daha gösteriyor. Bilince, farkındalığa
ve kendini tanımaya dair bu etkileyici romanda, kendi
iç yolculuğunuza çıkacak ve serüvenin sonunda her
düşüncenizin ve sözünüzün çok daha derin anlamı ve
önemi olduğunu fark edeceksiniz.

RICHARD BACH'IN REHBERLİĞİNDE HİPNOTİZE
OLACAĞINIZ SAATLERE HAZIR OLUN.

